

Tháng 6, 2015

Còn Mãi Niềm Ăn Năn

Ngân Bình

Tôi ngồi đó. Trong khoảng tối mênh mông, lao xao tiếng sóng vỗ vào gềnh đá, đều đặn và buồn bã như tâm trạng của tôi giữa đêm khuya vắng lặng, tôi để cho những giọt nước mắt của mình được tự do tuôn trào mà không cần kèm giữ hay dấu diếm. Nhưng như thế không có nghĩa là cõi lòng tôi được nhẹ nhàng, thoải mái hơn chút nào mà tôi đã miên man tự trách, sao mình lại có thể tuột dốc một cách dễ dàng. Cái ranh giới mà tôi và Bách đã vạch ra rõ ràng và kiên quyết từ ngày khởi đầu cho một nối kết đã bị phá vỡ một cách thật êm ái chừng như là tình cờ. Nhưng là một tình cờ có sắp đặt của Bách và sự đồng tình rất tự nhiên của tôi.

Rồi ... khi tôi giật mình, bật tỉnh sau những phút giây mê đắm, nhìn sang bên cạnh, thấy Bách vừa rơi vào giấc ngủ với khuôn mặt thỏa thuê, tôi chụp vội chiếc áo khoác choàng lên người, rời khỏi phòng, chạy bay xuống bãi biển trong nỗi bàng hoàng với cảm giác phạm tội. Tôi buông người xuống bãi cát, khóc nức lên. Cả thân xác rã rời, đau đớn như ai đó vừa quất cho tôi những lần roi đau điếng..

Tôi đã đùa với lửa. Và ngọn lửa không phải vô tình đó đã đốt cháy trái tim tôi.

Tôi đã ngoại tình!!!

Ngoại tình. Chỉ chừng đó hai từ giản dị ... vậy mà nó đã đẩy tôi rơi tọt vào một cơn sóc kinh thiên động địa. Tại sao tôi không nghĩ rằng ... rồi sẽ có một ngày như thế này khi đồng ý cùng Bách làm một cuộc phiêu lưu.

Trong nỗi hoang mang và thất vọng tột cùng vì sự hư hỏng không thể tha thứ của mình, tôi cuống quýt trong những bước chân trở về phòng. Bách vẫn ngủ say như chết. Tôi rón rén lấy chiếc túi xách, thay vội bộ quần áo, mở cửa, vội vã chạy ra bãi đậu xe. Tôi phải rời xa Bách ngay tức khắc. Ngay phút giây này, để mọi chuyện đừng trở nên tồi tệ hơn.

7 năm sau...

Tôi và Bách tình cờ gặp lại nhau trên đường phố Saigon.

-Vậy là mình vẫn còn duyên nợ phải không em?.

Đó là câu đầu tiên Bách nói với tôi khi biết hiện tôi sống một mình với đứa con thơ. Tôi cười khẽ, bàn tay xoay xoay ly nước với cái lắc đầu nhẹ nhẹ để khỏi phải trả lời câu hỏi của Bách “vì sao ngày đó em ra đi mà không nói với anh một lời. Anh gọi hàng trăm lần nhưng em không trả lời, rồi sau đó điện thoại bị cắt đứt. Hỏi những

bạn đồng nghiệp của em thì được biết em đã dời đi tiểu bang khác. Anh lo lắng đến chết đi được vì không biết chuyện gì đã xảy ra cho em ...”

Tôi thở hắt ra với cái nhún vai dứt khoát:

-Chuyện đã qua lâu rồi ... đừng nhắc lại nữa!

Bách nhìn tôi thật lâu. Vẫn ánh mắt nồng nàn, vẫn nụ cười thiết tha đầy ấp yêu thương. Chính nụ cười, ánh mắt đó đã khiến tôi phản bội Ngôn. Và cũng chính nụ cười, ánh mắt đó đã chìm tôi vào những nỗi nhớ nhung bất tận trong suốt khoảng thời gian chung sống với Ngôn -nỗi nhớ nhung có cả những khát khao tràn trề. Nhiều đêm tôi ôm gối, ngồi dựa vào thành giường, nhìn xuyên qua tấm cửa kính đục mờ hơi lạnh để mừng tượng ra hình ảnh của Bách. Mạnh mẽ. Nồng nàn. Cháy bỏng. Rồi nhìn lại Ngôn đang nằm bên cạnh tôi, say sưa trong giấc ngủ, vô tư thả những hơi thở đều đặn mà không biết rằng vợ mình đang cô đơn, héo hắt ngay chính trên chiếc giường có gối êm, có chăn ấm mà lạnh lẽo đến vô cùng.

Tôi và Ngôn quen nhau từ những ngày hai đứa vừa sang Mỹ, chấp chững lần mò trong những giờ học tại college với muôn vàn khó khăn vì trở ngại ngôn ngữ. Có những lúc giáo sư rời khỏi lớp học sau một giờ đồng hồ giảng bài rào rào, nhanh như chớp mà chúng tôi hoàn toàn không nắm bắt được gì trong bài giảng, nên chỉ biết nhìn nhau, giơ tay đầu hàng. Khó khăn đó đã làm chúng tôi nản lòng không ít, nhưng rồi cùng động viên nhau, vì tương lai phải cố gắng hoàn tất chương trình học chứ không thể bỏ dở. Chính vì đồng cảnh ngộ và luôn nương tựa nhau để cùng tiến đến mục tiêu nên chúng tôi yêu nhau lúc nào không biết. Chỉ biết rằng, có một lần Ngôn phải về Việt Nam để thăm mẹ trong những ngày cuối cùng của bà, tôi và Ngôn đã nhớ nhau đến điên cuồng và nhận ra rằng, tình yêu đã đến tự lúc nào mà chúng tôi không nghe được bước chân êm của nó.

Tốt nghiệp đại học, tìm được việc làm, chúng tôi quyết định kết hôn. Một kết cuộc thật tuyệt vời mà những người yêu nhau đều mơ ước. Thế nhưng cuộc sống chung không hoàn toàn hạnh phúc như tôi đã nghĩ và đã từng chắc chắn rằng mình sẽ đạt được. Ngôn là một người đàn ông hiền lành, chân thật, yêu thương vợ hết lòng, nhưng ở anh không có sự lãng mạn, nồng nhiệt mà tôi mơ ước. Ngôn quan niệm rằng, tình yêu vợ chồng khác với tình yêu của thời tình nhân hò hẹn. Ở đây, yêu là hoàn tất bổn phận, là làm tròn trách nhiệm, mọi biểu tỏ đối với anh chỉ là sự trình diễn lộ bịch. Đi đâu với Ngôn thì đừng mong chờ ở anh những cử chỉ “ga-lăng” để rồi phải tủi thân. Không có cái nắm tay ân cần để dắt tôi bước qua vũng nước trên đường đi. Không có vòng tay ôm âu yếm khi bất ngờ cơn gió mang hơi lạnh thổi đến. Không có cái suýt xoa đau xót khi tôi bị một vết thương rướm máu vì vấp ngã. Ngôn chừng mực đến độ gần như hờ hững, lạnh lùng. Đôi lúc tôi tự hỏi, có thật là Ngôn yêu tôi hay chỉ là một nhầm lẫn trong tình cảm, một thương hại cho tình yêu quá tha thiết mà tôi đã dành cho Ngôn? Mà cũng có thể vì tôi là một người đàn bà tầm thường, không xinh đẹp, không đủ sức hấp dẫn để đưa Ngôn vào những đam mê cuồng nhiệt mà đôi vợ chồng trẻ nào cũng đều có?

Trong nỗi buồn lặng thinh không thể bày tỏ đó tôi đã gặp Bách trong một lần đi huấn nghiệp ở New York do hãng đề cử. Ánh mắt sững sờ trong lần đầu tiên đối diện nhau trên bàn ăn đã khiến tôi luống cuống trong niềm xao động bất ngờ. Chỉ một thời gian gặp gỡ ngắn ngủi mà Bách đã cho tôi những điều tôi từng ao ước nhưng chưa bao giờ nhận được từ Ngôn. Với Bách, tôi có cảm tưởng mình là một phụ nữ diễm lệ, quyến rũ, một phụ nữ mà bất cứ người đàn ông nào gặp gỡ đều thầm mơ ước. Tôi không biết điều mình nghĩ có đúng hay không, nhưng tình yêu Bách dành cho tôi là có thật.

Tôi không dấu Bách là tôi đã có gia đình và Bách cũng biết rõ chuyện tình của tôi và Ngôn, nhưng anh từ chối lời yêu cầu của tôi là hãy cắt đứt liên lạc với tôi, hãy giúp tôi giữ tròn bổn phận người vợ. Bách nói:

-Em có quyền không yêu anh, có quyền từ chối tình yêu của anh, nhưng em không thể cấm anh yêu em. Em cứ đóng vai một người vợ chung thủy, giữ tròn tiết hạnh với chồng. Và anh... anh luôn ủng hộ em làm những điều tốt đẹp tốt đó, luôn cầu nguyện cho em lúc nào cũng vững vàng, đừng bao giờ xao lòng trước bất cứ một người đàn ông nào khác ngoài chồng em.

Nói thì nói thế nhưng Bách không ngừng gửi đến tôi -qua địa chỉ của nơi tôi làm việc- những lẵng hoa thật đặc biệt, đầy tình ý trong mỗi ngày đầu tháng cùng với lời nhắn trong cell phone thật lịch sự nhưng đầy ân ý ngọt ngào.

Còn tôi. Tôi chỉ là một người đàn bà yếu đuối mang trong lòng nhiều nỗi khát khao, nên dù lý trí bảo “hãy dừng lại” nhưng trái tim tôi vẫn bước tới bằng những nhịp đập rộn rã khác thường. Thế là tôi và Bách thỉnh thoảng lại gặp nhau, khi thì đi ăn trưa, khi thì đi xem phim, khi thì ra ngoại ô để ngắm cảnh thiên nhiên ở những bờ hồ vắng vẻ, xa thành phố vào dịp Ngôn vắng nhà nhiều ngày vì phải đi dự những phiên họp quan trọng ở trung ương. Mọi gặp gỡ đều được thực hiện theo đúng yêu cầu của tôi: không được vượt quá giới hạn của “tình bạn”. Bách gật đầu ưng thuận. Tôi hài lòng với sự ngoan ngoãn của Bách và luôn nghĩ rằng, mình sẽ không bao giờ bước qua cái rào cản đạo đức. Nhưng tất cả chỉ là sự phỉnh phờ với chính mình, nên cuối cùng, cái rào cản mong manh đó đã bị đốn ngã và tôi đã phải tã rời xa Bách để sống với những chuỗi ngày ray rứt vì có lỗi với chồng, hòa lẫn niềm thương nhớ khôn nguôi dành cho Bách.

Trong chuyến trở qua Mỹ, tôi và Bách chia tay nhau ở phi trường LA. Bách nắm tay tôi với ánh mắt thật trìu mến:

-Em đi bình an. Anh sẽ gọi điện thoại cho em. Nhớ đừng trốn anh nữa nghe!!!

Quay sang Morgan, thằng con trai bảy tuổi của tôi, Bách bế xốc nó trên cách tay khỏe mạnh đưa lên cao:

-Chú sẽ nhớ Morgan nhiều lắm.

Thằng bé cười hăng hắc và hét to:

-Me too!

Bách cúi đầu vào cổ Morgan thì thầm:

-I love you so much.

-I love you too...

Thả Morgan xuống cho thằng bé chạy nhảy quanh những hàng ghế dành cho hành khách, Bách nói với tôi bằng giọng ấm áp:

-Không hiểu sao mới gặp mà anh thương cậu nhóc này quá. Lạ thật!!!

Tôi nheo mắt trêu Bách:

-Anh mà không thương nó mới là chuyện lạ.

Bách nhìn tôi nghiêm nghị:

-Anh nói thật. Anh hứa sẽ thương Morgan như con ruột của anh... nếu như ...

Tôi cắt ngang câu chuyện bằng cách kéo chiếc vali trao vào tay Bách và đẩy anh đi về phía trước.

-Nhanh đi, đến giờ anh chuyển phi cơ kia.

Bách xiết tay tôi thật chặt, chần chừ trong giây lát rồi bước đi. Những bước chân như không nở rời.

Morgan vừa xếp những quyển sách của Ngôn vào thùng giấy vừa hỏi:

-Mẹ ơi! Bố có "move" đi cùng với mình không?

Tôi vói tay lau nhẹ khung ảnh Ngôn, nói với Morgan mà như nói với chính mình:

-Có, Bố sẽ đi với mình dù bất cứ nơi nào, vì Bố đã nói, Morgan mãi mãi là con cưng của bố mà.

-Con cũng nói vậy, bố là bố cưng của con mà.

Tôi lặng người trong nỗi xúc động dị dàng. Cái khoảng không gian im ắng ấy chưa kéo dài được mấy phút thì giọng của Morgan vang lên một cách hào hứng:

-Mẹ! thư của bố nè, mẹ xem có phải bố viết cho Morgan không?

Tôi vừa ngạc nhiên, vừa hồi hộp nhìn vào hàng tên của mình trên chiếc phong bì trắng nếp:

-Không! Bố viết cho mẹ.

Morgan giả vờ giận dỗi:

-Bố này!... con không chơi với bố nữa... mẹ đọc thư một mình đi, con đi chơi game đây.

Những bước chân nhún nhảy xa dần. Cánh cửa khép lại. Tôi ngồi xuống ghế thật khẽ khàng như sợ rằng chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể làm cho cánh thư trên tay biến mất.

· Ngày ... tháng ... năm 2001

Khuê ạ!

Chắc em lấy làm lạ sao không là Khuê yêu quý như thỉnh thoảng anh vẫn viết cho em ... mà là Khuê ạ! thật xa lạ???

Phải. Đó là cảm giác của anh mấy ngày hôm nay khi đối diện với em. Em đang ở gần anh, rất gần mà lại như xa ... xa nghìn trùng.

Em có biết ngày mà em hân hoan báo tin “mình đã có baby” anh choáng váng tưởng chừng như toàn thân mình bị kéo dạt về một phía bởi cơn lốc kinh hoàng vừa ào đến. Chắc em đã nhận ra điều đó khi hoảng hốt níu lấy cánh tay anh hỏi dồn dập: “anh có sao không? sao mặt anh tái mét vậy?” Anh khoác tay, ôm ngực lão đảo đi vào phòng, buông mình xuống giường, đôi mắt như đứng trông, nhìn trừng trừng lên trần nhà trắng bệch trong nỗi đôn đau vô cùng tận. Anh cố gắng tự kiềm chế để khỏi vung tay tát vào mặt em, để khỏi hét thẳng vào mặt em rằng em là kẻ dối trá, phản bội.

Không biết khi nói với anh rằng “mình đã có baby” thì trong lòng em là nỗi lo âu hay là sự đắc thắng, vì anh chông chờ nghếch của em chẳng biết gì. Tội nghiệp anh! chắc em đã thâm thương hại anh khi nghĩ rằng anh suýt ngất đi vì quá vui mừng.

Khuê ạ!

Nỗi đau đôn riêng thâm đó đã quật ngã anh đến bệnh liệt giường. Nhìn sự lo lắng và chăm sóc tận tụy của em, kể cả sự kiên nhẫn chịu đựng của em với những cơn giận như trời long đất lở của anh (mà em không hiểu được nguyên do), nhiều lần anh muốn gọi em đến trước mặt anh để nhẹ nhàng hỏi em: “cha của đứa bé là ai?”.

Nhưng phải nói thật ... là anh không dám!

Cho dù câu trả lời thế nào đi nữa, thành thật hay gian dối thì câu trả lời đó cũng là lưỡi dao xuyên thấu trái tim anh

· Ngày... tháng ... năm 2005

Bé Morgan đã 3 tuổi.

Gần bốn năm trôi qua kể từ ngày em báo tin “mình đã có baby” mà anh vẫn chưa hoàn tất lá thư dang dở để gửi cho em.

Em có biết anh đã sống những ngày tháng buồn bã và đau khổ như thế nào không? Còn cái đau nào bằng cái đau do người vợ yêu thương của mình mang đến. Ngày tháng trôi qua anh vẫn sống một cuộc sống bình thân (giả tạo) bên cạnh em, bên cạnh Morgan chỉ vì tiếng “bó” ám áp mà thằng bé đã bi bô gọi anh suốt ngày.

Nhiều lúc nỗi đau bật dậy, giữa đêm khuya, anh bước sang phòng Morgan với một ý nghĩ ghê gớm là mang nó đi thật xa, vất bỏ nó ở một nơi nào đó để huỷ diệt chứng tích phản bội, để anh có thể quên đi làm lỗi của em và tiếp tục yêu em như những ngày đầu tiên. Nhưng như một phép lạ, Morgan bỗng trở mình. Nhìn thấy anh, nó lồm cồm ngồi dậy, đưa hai bàn tay nhỏ xíu vỗ nhẹ vào hai bên má của anh, đót đát thổ thê: “Bố ơi! con chương

(thương) bố”. Mọi giận hờn tan biến, anh ôm Morgan vào lòng, miệng nói không ngớt: “Con của bố, con của bố” với mong mỗi câu nói này hằn sâu trong óc, trong tim anh để nó có thể xóa tan câu hỏi “Morgan là con của ai?” đã ẩn hiện trong tâm trí anh suốt bốn năm dài.

Khuê ơi! làm sao em biết được những giằng xé giữa yêu và hận trong lòng anh

· Ngày ... tháng ... năm 2007

Bé Morgan đã 5 tuổi và lá thư vẫn chưa hoàn tất.

Ngày hôm qua, tình cờ anh đọc được lá thư nhờ “tư vấn “ của một người đàn bà ngoại tình trong mục “tâm tình” trên trang báo điện tử. Lá thư vô tình ấy đã mở cho anh một điểm sáng trong vô vàn tối tăm đã vây hãm anh suốt sáu năm qua. Hôm nay anh muốn nói với em một sự thật. Sự thật đau lòng ấy anh đã dấu kín suốt bao năm dài chung sống cùng em.

Anh nghĩ lại, nếu như ngày trước anh hỏi “Morgan là con của ai?” chắc chắn em sẽ khóc ngất, sẽ gào thét lên, “tại sao anh có thể hỏi em một câu hỏi tàn nhẫn như thế?” Bởi vì có thể (anh hy vọng là như thế) em cũng không biết rằng Morgan không phải là con anh.

Thật vậy, bốn năm trôi qua kể từ ngày mình thành hôn, mẹ đã nhiều lần hỏi thúc “mẹ già rồi, hai đứa mau sinh cháu cho mẹ bé” vì nghĩ rằng chúng mình chưa muốn có con, nhưng mẹ đâu biết rằng mình đang thực hiện một cuộc khám nghiệm. Sau khi bác sĩ cho biết cơ thể em khỏe mạnh không có gì trở ngại trong vấn đề thụ thai, anh đã từ chối không làm cuộc khám nghiệm mà lại âm thầm đi đến một bác sĩ khác. và bằng kết quả với hai chữ “vô sinh” đã khiến anh như rơi xuống chín tầng địa ngục. Thật là một hình phạt ghê gớm mà thượng đế đã dành cho anh. Nỗi đau khổ vượt quá sức chịu đựng đã khiến anh ngã quỵ. Em nhiều lần ân cần hỏi, anh có chuyện gì đâu em phải không? nhưng anh luôn lắc đầu thoái thác. Tự ái của một người chồng không cho phép anh thú nhận với em một sự thật mà em cần phải biết. Những dồn nén tâm lý đã làm cho sức lực anh gần như kiệt cạn, ý chí anh gần như tiêu hao. Anh đã sống những tháng ngày thật vô nghĩa vì phải một mình chịu đựng nỗi dần vặt, ray rứt.

Rồi cũng chính cái tự ái đàn ông hảo huyền đó đã khóa miệng anh lại khiến anh không đủ can đảm để nhìn thẳng vào mắt em mà hỏi rằng “Morgan là con của ai?”. Anh cam tâm nuôi Morgan -một đứa con không phải do anh tạo ra- không phải vì anh cao thượng, mà chỉ vì anh hèn nhát, vì anh lo sợ bạn bè chế nhạo “mày là một người đàn ông không có khả năng...”. Và điều quan trọng hơn hết là anh không đành lòng nhìn thấy những giọt nước mắt tuyệt vọng của người mẹ già đã bước qua tuổi bảy mươi, khi biết được con trai út và cũng là đứa con trai duy nhất trong dòng họ mình tuyệt tự.

Những ngày gần đây anh bình tâm suy nghĩ lại thì trong câu chuyện này anh cũng có một phần lỗi. Anh đã ôm lấy nỗi buồn bất hạnh một mình rồi dần dần trở thành lạnh nhạt và vô tình đẩy em vào vòng tay của người đàn

ông khác. Như vậy, lỗi đâu phải chỉ một mình em. Nếu anh chịu mở lòng ra, bỏ quá khứ lại sau lưng, nắm chặt tay em và tay con để tiến về phía trước thì chắc chắn hạnh phúc sẽ ở lại trong căn nhà này phải không em? Ngày mai... anh sẽ nghe lời em đi khám bệnh. Anh cần phải khỏe mạnh vì “em và con cần anh” như em đã âu yếm nói với anh tối hôm qua.

Khuê yêu quý,

Lòng anh bỗng nhiên nhẹ hẫng... Anh nhớ Morgan. Nó còn trong lớp học, chắc chắn khi trở về nó sẽ chạy đến ôm chầm lấy anh mà thì thầm “bố ơi! con nhớ bố” như mỗi ngày nó vẫn làm như vậy.

Anh thật sự hạnh phúc với những gì anh đang có Khuê ạ!.....

Tất cả những gì đọc được trong ba lá thư này là một chấn động kinh hoàng đối với tôi. Khi Morgan ra đời, tôi nghĩ rằng mình đã làm đền bù lỗi lầm đối với Ngôn. Và tôi an tâm với ý nghĩ đó để chăm chút làm tròn bổn phận của người vợ và người mẹ. Những gay gắt, nặng nề hàng ngày của Ngôn đối với tôi chỉ vì bệnh hoạn làm anh buồn nản mà thay đổi tâm tính.

Tôi bật khóc khi đọc lại những dòng chữ cuối cùng của Ngôn.

Lá thư này Ngôn viết trước khi anh đột ngột qua đời chỉ có năm ngày. Khi ấy, Ngôn chỉ bị ho dai dẳng sau cơn bệnh cảm nên anh thấy không cần thiết phải đi chữa trị. Đến khi Ngôn đi khám bệnh, không hiểu sao bác sĩ lại không khám phá ra bệnh viêm phổi của anh, để chỉ hai ngày sau khi vào bệnh viện cứu cấp thì phổi anh đã đầy nước không cứu chữa kịp.

Tôi bàng hoàng nhìn vào khuôn ảnh của Ngôn rồi tự đấm ngực và xỉ vả mình thậm tệ. Sao tôi có thể vô tâm trên nỗi đau xé lòng của Ngôn. Khi cắt đứt liên hệ với Bách và sống êm ả bên cạnh Ngôn, tôi nghĩ rằng mọi chuyện đã xếp vào dĩ vãng. Ngay khi mang thai Morgan tôi cũng không biết rằng đứa con này là của Bách. Vậy mà... tội lỗi này đối với Ngôn mấy kiếp tôi mới trả xong.

Tôi ngồi lặng lẽ trước bàn thờ của Ngôn không màng đến đứa con bé bỏng của mình đang ngủ trần trụi trên sofa. Cái quyết định dọn về Florida để chung sống với Bách sau khi mãn tang Ngôn mới ngày hôm qua còn xôn xao trong lòng tôi giờ bỗng trở nên trơ trẽn đáng ghét. Tôi chưa biết mình sống như thế nào trong những ngày tháng sắp tới nhưng ngay bây giờ, điều tôi phải làm là cắt điện thoại, dời chỗ ở và quên đi mối tình giữa tôi và Bách - đầu mối tội lỗi của tôi. Morgan sẽ mãi mãi là con trai của Ngôn. Đứa con mà Ngôn đã hết lòng thương yêu, dù biết rằng nó không phải là giọt máu của anh ./.

Ngân Bình

YÊU HOÀI NGƯỜI LÍNH

BẠCH VĂN

*Tim em ẩn chứa gì xinh?
Thưa anh, chỗ để lưu tình hữu hương
Má hồng đã mếm cùng thương
Ngỡng người yêu Nước, lên đường cứu dân
Người thi ân, kẻ thọ ân
Cùng yêu nhân bản: phi nhân chống hoà!*

Á Nghi, 30-6-2015

NỤ HÔN

Ngày

*Lộng gió, cỏ non khoe sắc xanh
Vườn sen bướm bướm rủ chuyền cành
Hoa xoan, hoa gạo khoe đỏ đỏ
Má Bé cũng hồng bên cạnh anh.*

Đêm

*Rước đèn cho sáng thêm trăng lu
Thương Bé đem khoe, anh gật gù
Thay nến giùm em, lòng thích thú
Nụ hôn tình tứ, gió vi vu.*

Á Nghi, 30-6-2015

*Em không mã hóa chữ mà
Sao anh không hiểu? Anh à, anh ơi!
Tình anh to, nhỏ, đây, vui?
Mà anh chẳng hiểu những lời tự tim?*

Á Nghi, 30-6-2015

TỘI NGHIỆP RỪNG SI

*Thương em lội núi, vượt sông
Em không “tội nghiệp” chúng mình hay sao?
“Nghiep” duyên xin chớ ồn ào
“Tội” chi vác xẻng, cầm dao vô rừng?
Thưa anh khác họ, người dung
Để dành sức nhé! Xin đừng theo tôi!*

Á Nghi, 30-6-2015

TỪ KHI ANH YÊU EM

*Nào đâu là lời ngoa ngôn
Bình minh ló dạng, ngập hồn
Ánh sáng không hề thiếu thốn.
Hoàng hôn đâu mà hoàng hôn?*

Á Nghi, 30-6-2015

SĨ KHÍ NÊU CAO DƯỚI HOÀNG KỲ

“CỘNG SẢN CÒN: TỔ QUỐC MÁT!”*

*

*

Kính tặng các Bậc Chí Sĩ

Theo Phạm Trần Anh:

từng là Tù Nhân Chính Trị

bị Việt Cộng giam cầm.

*

Nằm ngửa, chân cùm đếm tháng năm

Đếm hoài, đếm hủy, đếm cho chằm

Bảy năm đặng đặng, còn thoi thóp*

Èo uột mạng người trong tối tăm.

Thèm quá một lần được ngủ nghiêng

Cho hai lá phổi thôi ưu phiền

Cho lưng ngưng lạnh, xương lay chuyển

Cho tám thân tù chút ấm yên.

Tẩy não, bức cung... lắm cực hình

Mạng ai nấy tính, cứ bày binh

Tù nhân bố trận nhiều chiêu giỏi

Cứ thử tài xem ai tử, sinh?

“Khô Mộc Đại Nhân” xương bọc da:

Bạn tù dư dả (giả?) cùng phô ra!

Cơm ăn thiếu thốn, chừa “nuôi” đảng

Bồ thí của “thừa”. Khí phách a!

*

Vệt nắng xuyên khe, bụi bụi về

Chân cùm, tay xích, nửa hôn mê

Một trong những biểu ngữ được nhìn thấy

trong ngày 29-4-2014 của dân oan biểu tình

trước Tổng Lãnh Sự Hoa Kỳ ở Sài Gòn là:

“*Cộng sản còn: tổ Quốc mất!*”

Bạn nơi nào? Bạn nghe không?

Dân lao nô, Nhà mất đất!

Giặc vào Nhà: đảng không không.

Nói chi đất Nam, rừng Bắc

Kể gì biển Đông, núi Tây...

Dân chết? Đảng cũng bỏ mặc

Ngám ngòm đổi chủ, thay thầy.

Ý Nga, 29-6-2015

VIỆT CỘNG

Kẻ chiến bại khoe khoang men “chiến thắng”

Thắng: cướp vàng, gom bạc của miền Nam

Thắng: rộn ràng, rộn ràng túi tham lam

Cửa biên ải? Tài là tài thất bại!

Ý Nga, 29-6-2015

PHẢI TÌM ĐƯỜNG SỐNG THÔI

Hèn nhát, an thân có sống không?

Làm chi khi một cỏ nhiều trùng?

Ngày này, tháng khác tha hồ ngắm

Vò võ một mình, tìm ủ ê.

Nắng chiếu lên tường: nghiêng, nắng xuyên

Ngày không tra tấn, ngày còn nguyên

Đêm qua chúng đánh không cho ngủ

Tĩnh lặng một ngày. Hãy thân nhiên!

Vật nắng mong manh di chuyển dần

Từng trưa, chiều, sáng như tình thân

Trong này lạnh lẽo “đặc ân đảng”

Chúng ném ngoài sân: bạn, mấy tuần?

Cùm xích được chằng tim óc a!

Bao nhiêu Chí Sĩ khóc san hà

Hậu sinh, tiền bối noi gương sáng

Yêu Nước, giữ Nhà, tâm thiết tha.

Trăm mối ngón ngang quyết chẳng hàng

Nhục hình mặc... xác, trí: hiên ngang!

Miền Nam chính nghĩa luôn luôn thẳng!

Cờ đỏ máu dân, sao thẳng “Vàng”?

Thương Nước, yêu dân, mong lập chí

Nam nhi chí chí, há ù lý

Chờ cho Cộng: Việt, Tàu chôn sống?

Ai gỡ tròng cho giống Lạc Hồng?

Ý Nga, 29-6-2015

40 NĂM NÍN THỞ

Từ ngày mất nước đến nay

Toàn những thương đau, mất mát

Ngọt ngọt kéo dài từng ngày

Chỉ vì chủ nghĩa cộng sản!

Ý Nga, 29-6-2015

DÃ MAN!

*

Thành kính tưởng niệm những đồng bào

Thiếu Số đã tham gia lực lượng Fulro

và tù nhân K'JIP (trại tù Đại Bình, Bảo
Lộc, Lâm Đồng) đã bị VC sát hại dã man.

*

Cắm ăn, cắm uống lâu ngày

Chân cùm, tay xích, Cộng bày dã tâm

Tù nhân suy kiệt khôn cầm

Đành buông sự sống, âm thầm hồn bay.

*

Bạn tù khiêng xác, mắt cay:

Chân anh lúc nhúc múa may bọ dòi

Đói ăn, khát uống? Có hề chi!

Sĩ khí nêu cao dưới hoàng kỳ!

Ý Nga, 21-6-2015

RÕ MỒN MỘT!

Công hàm, mật ước ký rồi

Ăn no: nằm khênh, đứng, ngồi chờ giao?

Ai tin Việt Cộng: đồng bào?

“Bào” này gốc Hán, “đồng” nào Lạc Âu?

Ý Nga, 29-6-2015

Da lưng máu mủ tanh hôi

Xi măng nhám nhúa kéo lòi mảng da

Rì cùm, mở khóa không ra

Xà beng bạn nạy, xót xa chết... cùm

*

Vi đâu người, xích chết chùm?

Nhờ “on bác, đảng trồng” trùm ác gian!

Nén hương thắp trẻ chưa tàn

Cầu anh siêu thoát, non ngàn thành thoi.

Ý Nga, 22-6-2015

NGƯỜI LÍNH THỜI CHIẾN

Tưởng niệm những người lính V.N.C.H.
đã nằm xuống cho quê-hương

Đưa tay chị vượt mặt chồng
Bờ môi anh nhận, rờng rờng lệ rơi
Lau cho anh, chị nghẹn lời,
Câu kinh đưa tiễn: “Thành thoi Anh về!”
Mặt anh nước mắt dầm dề
Giọt thương, vợ khóc tràn-trề... tìm anh.
Bàn tay âu-yếm đổ dành
Thêm lân chăm-sóc rất thành-thật yêu.
Khóc anh, chị khóc đã nhiều
Xác anh tẩm lệ bao nhiêu cho đây?
Đàn con đôi mắt thơ ngây
Vây quanh linh-cữu một ngày rất... “mưa”

Bây giờ dù sáng, dù trưa
Cuộc đời chị vẫn đông đưa xứ người
Vẫn chờ, vẫn đợi nụ cười
Của ngày đẹp nắng, sáng tươi Quê Nhà
Sau anh là chị: Hoàng Hoa,
Lính Thời Chiến vẫn bốn ba giữ thù

Dạy con xuân, hạ, đông, thu
Hết lòng giữ Nước, lời ru đêm ngày:
“Ơn Nhà, nợ nước đã vay
Trả sao cho đáng là tay anh hùng!”

Ý Nga

2015
SEP

diemtaotranh@yahoo.com

ĐÔI VỊ

Tuần này đi câu cá, chàng muốn đổi thực đơn món gì thật đơn giản, nhẹ nhàng. Nàng đề nghị: bánh mì chả lụa và được chàng đồng ý ngay. Thế là buổi chiều đầu bếp đi chợ, rồi về lo bếp núc chừng vài tiếng là nàng đã hấp xong mấy đòn chả lụa thật ngon, làm cà rốt chua ngọt rất giòn, rửa mọi thứ rau ăn kèm, với giấm, muối sạch sẽ đầu vào đó, rau quay ráo nước, ớt và mọi thứ cũng đã sẵn sàng trong các hộp gọn gàng.

Bốn giờ sáng hôm sau thức dậy, chỉ cần 15 phút là nàng nướng xong bánh mì như mới ra lò, thêm nửa giờ để chuẩn bị vài bình thủy nước trà thơm, cà phê ngon; lấy thêm nước lọc trong tủ lạnh. Sách báo để đọc cũng đã có, nàng chia 2 phần nóng lạnh ra riêng biệt và chất mọi thứ lên xe.

Xong!

“Nào anh em ta cùng nhau lên đàng!...” Chàng hát vang phần khởi.

*

Đã gần một giờ trưa mà chàng chưa câu được con cá nào. Mọi tuần thì giờ này chàng đã có vài con cắn câu. Thấy chàng không vui, nàng đề nghị ăn trưa.

Trên thảm cỏ xanh, gần cụm hoa dại vàng rực li ti, gió thật mát và sóng vỗ nhẹ nhàng: mọi thức ăn được bày ra bờ hồ trông thật hấp dẫn: màu nâu của bánh mì baguette và sandwich whole wheat giòn rụm bên mấy cái hộp có màu xanh của hành lá, ngò, hành trắng thái mỏng chen chúc bên màu cam cam mượt mượt của những sợi cà rốt và màu ớt hiểm đỏ kích thích cơn đói cồn cào. Nhìn màu xanh của dưa leo, sà lách xanh non mơn mớn bên cạnh hộp bơ Ý vàng vàng mà thêm .v.v... Chàng hỏi:

-Đói bụng quá rồi nghe em!

Miệng “dạ”, tay nàng lui cui bày tiếp cho hết mọi thứ ra.

Thùng nào cũng trống trơn rồi mà vẫn còn thiếu một thứ: **chả lụa**. Nàng thất vọng:

-Anh ơi! Chả lụa vẫn còn “lụa” là nằm ngủ ở nhà rồi. Chả có ... chả thì đành ăn... chay với bơ hay muối tiêu vậy.

-Không sao! Em phết bơ, rắc chút muối tiêu lên đi! Ăn với bánh mì giòn cũng ngon rồi

Nàng lại “dạ” và lại cúi húi tìm, nhưng:

-Anh ơi! Em tìm mãi cũng... chả thấy muối tiêu đâu, nó hãy còn “lụa là” chung với... chả rồi!

Chàng không nói gì, chỉ nhìn nàng mà cười suốt buổi trong khi cầm khúc bánh mì phết bơ thơm lừng nhai ràu rạu

Nàng cũng chẳng nói chi, cứ nhìn chàng mà cười... trù.

Không tu mà hôm nay họ chưa sát sanh, lại có được một bữa ăn chay... đổi vị với bánh mì bơ kẹp rau thật ngon miệng

*

Quả thật phục những ai “mặn mà trường chay” mà phải kiêng ăn... “mặn”!

Càng phục hơn, thời kỳ chàng nàng cùng mấy chục triệu dân VN đã nhai bo bo muốn sái cả quai hàm, nếu không muốn ăn bột mốc Liên Xô quanh năm suốt tháng.

Có điều lạ là bây giờ, sau hơn 40 năm cưỡng chiếm đất nước thì gần như cả nước đang..... kiêng đủ thứ để nuôi đảng mà chẳng có một ai **phục cả!** **PHẢI ĐỔI VỊ CHO TOÀN DÂN MAU THÔI!**

Á Nghi, 20-6-2015

Những Người Cha Thời a còng - @

Ở Mỹ hằng năm cứ đến ngày Chủ Nhật của tuần lễ thứ Ba trong Tháng Sáu là có Ngày Lễ Cha (Father's Day) để gia đình sum họp chúc mừng người Cha trong gia đình được vui vẻ, hạnh phúc. Con cháu “Mỹ Vàng gốc Việt” chúng ta cũng bắt chước người Mỹ mừng Ngày Của Cha có thể mời ba hay ông của mình đi ăn ở nhà hàng, hoặc bà chủ nhà nấu vài món ngon mà ông thích rồi kêu con cháu về ăn cho vui hoặc tặng cho ông một món quà cho ông vui tí tí. Smile!

Tuy rằng những Ngày Lễ Cha hay Ngày Lễ Mẹ ở Mỹ có tính cách thương mại vì các hàng bán thiệp, bán quà, tiệm ăn cũng rộn rịp, đông khách hẳn lên. Nhưng theo thiện ý của người viết, đây là một ngày đặc biệt trong gia đình cần phải có vì ít nhất người cha, người ông trong gia đình sẽ được vui khi thấy vợ con, các cháu còn

nhớ đến mình. Với những người già sống trong viện dưỡng lão, thì ngày lễ cha, lễ mẹ này càng quan trọng hơn nữa vì không có một người con nào vô tâm, bất hiếu đến nỗi bỏ quên cha mẹ mình đang sống cô đơn ở đây mà không đến viếng thăm.

Hình ảnh người Cha trong văn hóa đạo đức Á Đông ở các thế hệ trước rất uy phong, nghiêm khắc. Vị trí của người Cha trong gia đình rất quan trọng. Ông là gia trưởng, quyết định hết mọi việc lớn nhỏ trong gia đình. Vợ con, cháu chắt phải tuân theo không dám cãi lại một lời. Thời ấy, đa số phụ nữ đều ở nhà làm bốn phận vợ hiền chiều chồng, chăm sóc, dạy dỗ con cái. Ba tôi được má tôi chiều chuộng hết mực. Tôi còn nhớ không bao giờ má tôi để cho ba tôi vào bếp vì nơi ấy là giang sơn của quý bà nấu nướng hầu chồng hầu con và cho rằng đàn ông vô bếp là mất hết vẻ oai phong của đàn ông. Đàn ông mà lại đi làm chuyện của đàn bà. Thật là vợ vẫn, coi không được!

Có lẽ tôi bị ảnh hưởng nặng về quan điểm nói trên của má tôi, cho nên cho đến bây giờ, tôi vẫn không thích “tướng công” của tôi xuất hiện ở nhà bếp khi tôi đang nấu nướng. Có thể một phần vì chàng “cản trở lưu thông” các bước chân xê dịch của tôi trong gian bếp chật hẹp, phần khác để tránh “chiến tranh” có thể xảy ra bất cứ lúc nào khi hai nhà “lãnh đạo tối cao” bàn bạc công việc nơi nhà bếp, giang sơn của quý bà. Thôi thì đợi đến khi người viết nấu nướng xong rồi, tôi mời chàng “hạ san” xuống ăn cơm là vui vẻ cả làng. Thích nhé! Smile!

Bây giờ thì lại khác, các đấng ông chồng nào không vào bếp phụ vợ trong việc bếp núc, đi chợ, giữ con thì được (bị) xem là không biết thương yêu vợ, giúp đỡ vợ. Có nhiều bà mẹ chồng thuộc thế hệ trước, khi mới được bảo lãnh sang Mỹ đoàn tụ gia đình, chắc hẳn đau lòng lắm khi thấy cậu con trai yêu quý của mình bị vợ “đi” đủ mặt cho nên bà phiền trách con trai, con dâu làm cho gia đình thêm xáo trộn, phiền muộn. Bà đâu có hiểu rằng ở xã hội văn minh vật chất

Âu Mỹ, cả hai vợ chồng đều phải đi làm việc nên người vợ cần người chồng giúp đỡ, chia sẻ gánh nặng và trách nhiệm trong gia đình với nàng.

Tôi đã thấy những người cha trẻ người Mỹ “địu, bế” đưa con nhỏ trước ngực như con Kangaroo khi đi chợ, dạo phố với vợ một cách vui vẻ, hạnh phúc. Tôi cũng đã thấy những cậu sinh viên hay ông chồng Việt Nam đi chợ mua hàng một cách rành rọt không khác gì quý vị phụ nữ. Tôi cũng đã thấy những người cha Việt Nam ở xứ Mỹ một mình nuôi con mọn, chăm sóc con cái như một người mẹ vì vợ chồng ly dị, sống xa cách nhau bởi nhiều lý do mà chỉ có người trong cuộc mới hiểu được mà thôi. Và lại có những người cha phải chấp nhận làm “Mr Mom” ở nhà vì bị đau bệnh, bị thất nghiệp hay không còn đủ năng lực làm việc sau thời gian bị giam cầm tù tội khổ sở tại các trại học tập cải tạo, trong khi người vợ vẫn phải đi làm kiếm sống cho gia đình. Mỗi người một hoàn cảnh thật đáng thương!

Dĩ nhiên, khi nhìn những hình ảnh đó, mặc dầu tôi là một phụ nữ thuộc thành phần cấp tiến, lòng tôi vẫn xúc động, bất nhẫn vô cùng vì dù sao đi nữa cái thiên chức của người phụ nữ được giáo dục theo luân lý đạo đức Á Đông trong tôi vẫn còn, đó là người phụ nữ phải chiều chồng, chăm sóc con cái chứ ai nỡ để đàn ông đi làm những chuyện đàn bà đó! Thật tội nghiệp lắm thay!

Dù người Cha ở vị trí nào đi nữa, chúng ta cũng không thể phủ nhận tình phụ tử

yêu thương con như châu ngọc của người Cha:

“Tình cảm ấy chẳng cần dùng ngôn ngữ

Cũng chẳng cần dệt gấm với hoa thêu

Cũng viết nên bản thơ nhạc diễm kiều:

“Tình phụ tử thương con như châu ngọc”

Cha cũng đã góp phần nuôi dạy trẻ

Đã nhiều đêm cha thao thức canh đầu

Đã nhiều lần Cha lo lắng âu sầu

Khi con trẻ biếng ăn hay biếng học”

(Trích trong Một Lời Cho Cha- Thơ Sương Lam)

Hôm nay mặc dầu Ngày Lễ của Cha đã qua rồi, người viết xin chia sẻ với các bạn những tin tức dưới đây để chúng ta hiểu biết thêm về Ngày Của Cha nhé.

Lịch Sử Ngày Của Cha

Ngày Của Cha được tổ chức vào ngày Chủ Nhật thứ ba của tháng 6 tại Hoa Kỳ, Canada và ở hầu hết các nước Châu Á.

Ai là người đưa ra ý tưởng ngày của cha đầu tiên?

Người đưa ra ý tưởng này là Sonora Louise Smart Dodd, sống tại Spokane, Washington. Sonora là con gái lớn nhất trong sáu chị em. Cha cô là ông William Jackson Smart, còn mẹ cô qua đời trong lúc sinh. Sonora yêu quý và kính trọng cha. Khi cô nghe bài thuyết giáo ngày của mẹ năm 1909, cô nghĩ cũng nên có một ngày để vinh danh các người cha.

Sonora nhận được sự ủng hộ từ địa phương và sau một năm cô đã biến ước mơ thành sự thật tại thành phố Spokane, Washington. Sonora kết hôn với John Bruce Dodd, và mất ngày 22 tháng 3 năm 1978. Vài năm sau đó ngày của cha được phổ biến rộng rãi.

Tại sao Ngày của cha lại rơi vào tháng 6?

Năm 1910, Sonora đã chọn ngày 19 tháng 6 là Ngày của cha vì ngày đó là sinh nhật của cha cô. Với sự giúp đỡ từ Hội Bộ trưởng Spokane và YMCA (Young Men's Christian Association — tạm dịch là Hiệp hội thanh niên Thiên chúa giáo) Ngày của cha đầu tiên được tổ chức vào ngày 19 tháng 6 năm 1910.

Hoa Kỳ bắt đầu tổ chức Ngày của cha khi nào?

1910 Spokane, Washington tổ chức ngày của cha

1924 tổng thống Calvin Coolidge công bố ngày Chủ Nhật thứ ba của tháng 6 là ngày của cha

1926 hình thành Ủy ban về Ngày của cha tại thành phố New York

1956 Ngày của cha được ghi nhận bởi Liên Nghị quyết của Quốc hội

1966 tổng thống Lyndon B. Johnson ký vào bảng công bố Ngày của cha chính thức vào ngày chủ nhật thứ ba của tháng 6

1972 tổng thống Richard Nixon thành lập ngày lễ của cha được tổ chức vào Chủ Nhật thứ ba của tháng 6

(Trích Trong Website Tin Mừng - Điều Thùy Vân dịch)

Xin mời bạn đọc những câu danh ngôn về Cha dưới đây để mà thương Cha nhiều hơn nữa nhé.

"Nước biển mênh mông không đong đầy tình Mẹ
Mây trời lồng lộng khó phủ kín công Cha"

"Đi khắp thế gian không ai tốt bằng mẹ
Gánh nặng cuộc đời không ai khổ bằng cha"

"Tàn tảo sớm hôm mẹ nuôi con khôn lớn
Mang cả tấm thân gầy cha che chở đời con"

"Ôn Cha như núi như non
Hy sinh tất cả cho con nên người"

Khi người cha cho con, cha con cùng cười.
khi người con cho cha, cha con cùng khóc.
J.F. BALDE

Người cha khôn ngoan mới rõ con mình.
SHAKESPEARE

Trở thành người cha thì dễ, làm bổn phận người cha mới khó.
DIDEROT

Xin mời đọc thêm những mẫu chuyện rất ngắn dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình của người viết hôm nay, bạn nhé.

Cha Con

Vợ chồng gây nhau. Giận dữ, vợ bé con về ngoại. Nhà vắng tiếng trẻ, anh thấy trống trải trong lòng. Giá như không gây nhau, giờ này anh đã được nựng vào đôi má bầu bĩnh của thằng bé. Ở nhà ngoại, con nhớ hơi cha khóc ngấn ngạt. Chị nhìn con khóc mà nẫu cả ruột gan.

Hôm sau, anh chuẩn bị đi đón con đã thấy chị ở trước cửa nhà. Thằng bé gặp cha cười nói tíu tít. Anh mừng rỡ ôm chầm lấy con nựng nịu. Nhìn cha con vui vẻ, cơn hờn giận trong lòng chị tan như bong bóng xà phòng.

Thi Rớt.

Chị Hai đi thi đệ thất. Ba thức dậy từ tờ mờ chờ chị đi trên chiếc xe đạp cũ. Chị Hai đậu thủ khoa. Má bảo: "Nhờ Ba mày mát tay". Từ đó, lần lượt tới anh Ba rồi cô Út- cấp II, cấp III, tú tài, đại học. Đứa nào cũng một tay Ba dắt đi thi. Giờ cả ba đều thành đạt.

...Buổi sáng trời se lạnh. Ba chuẩn bị đi thi "Hội thi sức khoẻ người cao tuổi". Má nhìn Ba ái ngại. "Để tôi gọi taxi. Tụi nhỏ đều bận cả".

Buổi tối Má hỏi: "Ông thi sao rồi". Ba cười xoa bảo: "Rớt"

(Nguồn: surutamtrên net)

Mời xem Yoube **Tình Cha** -Y thơ Suong Lam -Nguyễn Văn Hiền- Duy Hân - Phong Thu

để thương Cha nhiều hơn.

https://www.youtube.com/watch?v=t-fP_5N9HVg

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

MỘNG ĐẸP

“*Thương anh!*” Em nói rõ ràng
Ngày nào cũng hỏi, anh chàng lãng tai?
Nào đâu chỉ một! Cả hai!
Cô nàng lãng trí, yêu ai: nhắc hoài!

Lãng tai, lãng trí dài dài
Người yêu thích hỏi? Cứ khai ngọt ngào!
Mạch nha thêm thắt nhiều vào
Mỗi ngày hỏi đáp, chiêm bao thấy ... tình!
Á Nghi**25-6-2015

ANH À! MÌNH ĐANG NGẤM HOA

Em đứng bên hoa lí lã

NỖ BUỒN TRẦU CAU.

Mười sáu tuổi tôi chưa biết yêu ai,
Nhưng biết mộng mơ những điều đẹp đẽ,
Mỗi khi hàng xóm có người dạm ngõ,
Biểu trầu cau. Tôi thương quá trầu cau.

Tôi bỗng muốn yêu và được người yêu,
Để một ngày theo mẹ cha anh đến,
Mâm trầu cau phủ vải điều đỏ thắm,
Hàng xóm đứng xem tôi sắp lấy chồng.

Anh trao cho tôi chiếc nhẫn đính hôn,
Bàn tay tôi anh ân cần cầm lấy,
Ngón tay đeo nhẫn có chủ rồi đấy,
Ràng buộc đôi ta như một ước nguyện

Trầu cau chia biểu hàng xóm, họ hàng,

*Trông cũng lí lắc như hoa
Hình như anh không hiểu sắc
Nhìn em mà mắt chói lò?*

*Chỉ cần thêm một khoảnh khắc
Thì anh đâu phải suýt xoa
Có phải hương... hoa mê hoặc
Hay nụ cười... hoa hiền hòa?*

*Sao hoa nào cũng mượt mà!
Làm sao có thể lơ là?
Anh đừng bên bờ Tinh Nghịch
Hôn em một nụ thiết tha.
Á Nghi**25-6-2015*

XƯA VÀ NAY

*-Với không tôi, thương em, anh bắt lợi
Xưa, Nhỏ cười, bao nhiêu kẻ... “chết tươi”?
Anh rất lo mỗi khi Nhỏ tươi cười
Ngày khắc khoải, đêm về hơi e ngại!
Tài tán gái? Anh hoàn toàn thất bại!
Tán gái tài: họ mềm mại mới mai*

*-Nay em cười, thiên hạ ... sống lại ngay
Thật kinh hãi! Đâu nụ cười quyến rũ
Nói chi đến những Cây Si đại thụ
Nụ cười người già lụ khụ ai mê?
Không ai khen, nhờ tử tế chẳng chê
Xưa là... Nhỏ! Nay lưng còng, càng... bé!
Á Nghi, 25-6-2015*

Gói trà đỏ, gói hạt sen màu đỏ,
Một lá thiệp hồng mình nên duyên nợ,
Tôi sẽ là cô dâu trẻ bên người.

Tôi đợi trâu cau áp ủ niềm vui,
Dành tất cả cho người tôi yêu mến,
Chắc tôi vô duyên tình chưa ghé bến,
Mẹ tôi thờ dài thâm lặng thương con.

Trâu cau vẫn đến những nhà xung quanh,
Những bạn hàng xóm tôi cùng trang lứa,
Họ biểu trâu cau báo tin hôn lễ,
Nhìn trâu cau. Tôi thẹn với trâu cau.

Người của tôi chẳng biết ở nơi đâu?
Ông tơ bà Nguyệt có khi lơ đãng,
Se sợi chỉ hồng bao người kết hợp,
Tôi sợi chỉ hồng một mối lẻ loi.

Tội nhận tin vui, nhận những thiệp mời,
Tôi làm phù dâu bạn bè ngày cưới,
Đã bao lần điếm trang, may áo mới,
Đám cưới ai chưa phải đám cưới mình.

Vẫn những mâm quả, những trâu cau xanh,
Đến từng ngõ nhà người con gái khác,
Ngõ nhà tôi không ai qua lạnh nhạt,
Tôi đếm tuổi mình buồn với trâu cau.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(June, 21- 2015)

Tình Không Đẹp Như Thơ

Nguyễn Thị Thanh Dương

Chị đến Mỹ muộn màng và yêu cũng muộn màng. Các anh chị của chị đến Mỹ từ lâu, họ làm bảo lãnh cha mẹ, rồi đến chị, diện anh chị em không được ưu tiên cao, nên lá đơn bảo lãnh nộp sở di trú khi chị 25 tuổi, đến 37 tuổi, chị mới được đặt chân đến Mỹ.

Mười hai năm chờ đợi ấy, chị đã phải hi sinh rất nhiều, không dám yêu ai và chẳng dám đáp lại tình ai. Bố mẹ chị đã răn đe “ Bất cứ giá nào cũng phải đợi đi Mỹ để đoàn tụ với gia đình, con nhé! không được yêu thương thằng nào hết”. Chị vừa vâng lời cha mẹ, vừa mộng mơ, tưởng tượng: “Thôi thì ráng hi sinh những tình cảm bên này, qua bên ấy, tha hồ lựa chọn một tấm chồng, cỡ bác sĩ, kỹ sư... trở lên, thà muộn mà ngon lành, còn hơn sớm, phải ở lại Việt Nam, tình yêu nào cũng sẽ lụi tàn, mà chuyện áo cơm thì vất vả cả đời”. Và chị hờn hờ chờ đợi.

Qua Mỹ, đến nay đã 3 năm, chị đã sốt cả ruột mà chưa tìm đâu ra một ông bác sĩ, hay kỹ sư. Vậy mà, ở Việt Nam, người ta cứ đồn rằng qua Mỹ lấy chồng dễ ợt, bạn bè, hàng xóm khoe con em họ lấy chồng có đủ loại bằng cấp nọ kia, dù những cô gái may phước đó chẳng đẹp hơn chị là bao ! Thì chị cũng có quyền hi vọng như thế lắm chứ.

Bây giờ chị mới hiểu rằng, người Việt Nam ở Mỹ, học hành, thành đạt thật đấy, nhưng con gái Việt Nam ở đây không còn khan hiếm nữa, những thế hệ sau này đã lớn lên, đủ “cung cấp” nhu cầu tại chỗ, chưa kể “thị trường” trong nước Việt Nam thì vô tận, các cô gái trẻ đẹp luôn khao khát, chờ mong được Việt Kiều về cưới và mang họ qua Mỹ.

Thế nên, chị lạc lõng giữa dòng đời, giữa xứ Mỹ và giữa cái tuổi không còn trẻ và chưa đủ già của chị..

Nước Mỹ, sau vụ 9-11 kinh tế khó khăn, công ăn việc làm bị hạn chế, chị không có tay nghề, kinh nghiệm. Vốn liền tiếng Anh chỉ lưu loát được 3 chữ: “ No, Yes, Thank you”, nên chị xin việc hãng nào là cảm chắc bị hãng đó từ chối. Cuối cùng, chị cũng được một chỗ làm để kiếm ra tiền, khởi sống nhờ vào các anh chị, là làm may cho một shop của người Việt Nam, họ chỉ cần chị biết may, thế là đủ! Nên khả năng nói lưu loát 3 chữ “ No, Yes, Thank you” của chị vẫn dư thừa, để dành đó, không cần đụng tới.

Cả ngày chị cặm cụi vào cái máy may, vào những miếng vải cắt sẵn, và dăm ba câu chuyện vặt vớ với người bạn may bên cạnh, dần dần cũng thành tẻ nhạt, người ta có chồng có con, nên cứ nói đến đề tài này là chị “né”, vì sợ động vào nỗi đau âm thầm của chị. Chị chỉ còn một niềm vui duy nhất đó là cuối tuần đi chợ, nhìn đủ các gương mặt lạ, những hàng hoá, thực phẩm, để nghĩ đến những món ăn ngon sẽ nấu. Và nhất là xin được mấy tờ báo, về nhà nằm khểnh đọc chơi !

Ở thành phố này, có bao nhiêu tờ báo phát hành, chị đều xăng xái xin đủ cho bằng được, thiếu một tờ là chị áy náy. Báo free mà, không mất tiền thì cứ hưởng tối đa, không đọc được mục này thì cũng đọc mục nọ, mà nếu không đọc gì hết cũng... chẳng sao, tờ báo sẽ đem ra lót bàn, đựng rác. Khi gọt trái cây, dùng để đựng vỏ, đựng hạt, và túm lại để dằn trước khi nhét vào thùng rác. Tiện lợi mọi bề !

Thường thì chị hay đọc mục “Tìm bạn bốn phương”, thấy người ta đăng báo tìm bạn, chị cũng ham quá, nhưng vẫn thấy ngần ngại, sợ cha mẹ, anh chị biết rõ “tâm địa” chị đang muốn lấy chồng, nên chị chưa bao giờ có ý định đăng lên những lời khao khát của chính mình.

Một hôm, chị ngồi buồn, chẳng biết làm gì, bèn gọt một trái xoài ăn chơi. Trái tờ báo ra bàn, chị vừa gọt vỏ xoài vừa lơ đãng đọc một bài thơ nằm chình ình trên trang báo trước mặt chị. Bài thơ than thân, trách phận và oán đời, nghe mà não nề của tác giả Phong Trần.

Bài thơ đã làm chị xúc động, cái bút hiệu Phong Trần càng làm chị xúc động hơn, chị tưởng tượng nhà thơ Phong Trần dày dặn gió sương, cũng đang là một kẻ cô đơn, mòn mỏi như chị, chị muốn cắt bài thơ ra để dành, nhưng những vỏ xoài đã dính lên bài thơ làm ướt nhẹp. Nghĩ mà tội nghiệp cho nhà thơ, có biết đâu tác phẩm tim óc của mình bị ngược đãi, ơ hờ như thế. Nếu chị không vừa gọt trái xoài vừa liếc mắt đọc bài thơ cho đỡ sốt ruột thì có lẽ chẳng bao giờ chị biết đến nhà thơ Phong Trần cả.

Từ hôm ấy trở đi, mỗi tuần chị đều chăm chú giờ từng trang, tờ báo mà chị đã “gặp” nhà thơ Phong Trần trong lúc gọt xoài, để tìm thơ anh. Chị đọc từng chữ, từng dòng và ghiên thơ anh hồi nào không hay. Chị liền bạo gan, gọi phone tới toà soạn báo để hỏi thăm và xin số điện thoại của nhà thơ Phong Trần với tấm lòng ái mộ. Chị không ngờ, cú phone đầu tiên chị gọi nhà thơ Phong Trần được hân hoan đón nhận đến thế, nghe chị nói rất thích thơ anh, nhà thơ Phong Trần đã kiên nhẫn chép tay cả chục bài thơ và gửi bằng bưu điện cho chị.

Từ đây, ngành bưu điện đang hồi ế ẩm, bỗng nhiên vớ được hai khách hàng chăm chỉ viết thư cho nhau, nhờ bưu điện chuyển giùm, và cũng từ đây, mỗi lần thư anh đăng lên báo, đều ghi tặng tên chị phía dưới, những bài thơ anh dịu dàng hơn, tình tứ hơn, làm chị cảm động. Chị mang đến shop may một trái tim vui đang yêu, chị dò dẫm để khoe khéo với bà thợ may bên cạnh, mà chị từng trò chuyện mỗi ngày:

- Nhà chị có hay đọc báo chí Việt Nam không?

- Có chứ, cả nhà cùng đọc, ở xứ Mỹ buồn thấy bà. Cuối tuần có báo “chùa” đọc cũng vui.

- Thế chị có đọc tờ báo...

Bà kia cướp lời, nhanh nhẩu:

- Đã nói là báo nào cũng đọc hết tron, báo cuốn, báo tờ có đủ cả. Một mặt ông xã đi lấy, một mặt tôi đi chợ xin thêm, nên không sót tờ nào. Có khi còn lấy dư, ê hề chật cả nhà..

Chị vừa trách vừa thấp thỏm vui mừng:

- Lần sau lấy báo vừa đủ coi thôi, lấy dư người khác không có đọc, tội người ta. Thế chị có đọc thơ của nhà thơ Phong Trần không?

Bà bạn may khựng lại:

- Ủa!...thằng đó là thằng nào?

- Sao chị bảo báo nào cũng đọc hết? Phong Trần là một nhà thơ...

Bà kia lại nhanh nhẩu:

- Ôi, ai hơi đâu để ý tới mục thơ thần, tôi chỉ khoái coi mục tử vi hàng tuần thôi hà. Thơ của thằng Phong Trần hay của bất cứ ai cũng không nhằm nhò gì với tôi hết.

Chị bực mình, nghĩ thầm “ Con mẹ này trước ở Việt Nam, chuyên mua bán ve chai, lông vịt, trình độ đâu mà đọc văn thơ?”.

Chị lại gói niềm riêng, đợi khi nào gặp được người “cao cấp” hơn sẽ hỏi. Một hôm, có cặp vợ chồng, bạn của người anh, đến nhà chị chơi, cả hai đều là kỹ sư điện, họ rất thân với gia đình chị, chị liền lân la đến gần người vợ để chuyện trò:

- Chị ơi, chị có thích đọc thơ của nhà thơ Phong Trần, đăng trên báo Việt Nam ở đây không?

Bà kỹ sư điện trả lời nhanh như điện:

- Chị không có thì giờ đọc mấy bài thơ đăng trên báo chợ đâu em ạ, thơ chẳng ra thơ, vắn một nơi, ý một nẻo, có đọc chỉ thêm bực mình !

Chị cố gỡ gạc, giải thích:

- Cũng tùy chứ chị. Em thấy thơ của nhà thơ Phong Trần có hồn lắm...

Bà kỹ sư vẫn chua ngoa:

- Ở Mỹ người ta ai cũng lo đi cày để kiếm tiền, đa số những đứa dở hơi mới rảnh để làm thơ đăng báo.

Rồi bà hùng hồn chỉ trích:

- Báo chí ở Mỹ ai làm chả được! Trước kia ở Việt nam, là một anh thợ mổ thịt heo hay đạp xe 3 bánh, sang đây cũng có thể làm chủ báo ngon lành, bài vở lên internet lấy xuống, hay dịch vớ vẩn từ báo Mỹ. Lại thêm có những đứa dở hơi như nhà thơ Phong Trần nào đó, cặm cụi, bỏ thì giờ, sáng tác thơ văn, gửi về đóng góp cho tờ báo.

Chắc bà kỹ sư ngày xưa thất tình một anh nhà báo, nên mới cay cú thậm tệ giới này? Làm một tờ báo ít nhiều cũng phải có kiến thức hay năng khiếu về báo chí, văn thơ, và nhất là lòng yêu nghề thì tờ báo mới sống còn. Chị chẳng hơi đâu tranh luận vấn đề này làm gì !

Chị buồn quá, thế là từ thành phần lao động đến trí thức, không ai biết đến nhà thơ Phong Trần của chị cả, nói gì đến tên chị, đứng khiêm nhường, bé nhỏ dưới mỗi bài thơ của anh? Thì thôi, mình chị đọc thơ anh, mình chị hãnh diện vậy.

Mỗi tình thơ của hai người kéo dài được hơn hai chục số báo, và mấy chục lá thư qua đường bưu điện, thì họ bắt đầu hẹn để nhìn mặt nhau cho thoả lòng thương trộm nhớ thầm. Chị đã e ấp nhìn anh :

- Anh ơi,tại sao anh lấy bút hiệu Phong Trần, nghe lãng mạn và bụi đời thế?

Anh trả lời thản nhiên:

- Có gì đâu, tên anh là Trần văn Phong !

Thì ra thế! tên anh Trần văn Phong viết ngược theo kiểu Mỹ thành Phong Trần, vô tình trở nên lãng mạn,rất thích hợp cho một người làm thơ như anh. Chứ anh có phải cất công suy nghĩ cho cái bút hiệu của mình đâu !

Chị không đẹp lắm, độc thân và trinh nguyên nhưng hơi cứng tuổi, còn anh, hơn chị đúng 10 tuổi, đã một đời vợ, li dị, hai con theo mẹ, cho nên mấy năm nay anh trở thành người đàn ông độc thân, đi về một bóng, anh mong có một người đàn bà cho căn nhà ấm lên, cho lòng anh đỡ trống trải.

Thế là họ không có gì để chê nhau cả, mỗi tình thơ đã đi đến đoạn kết mong muốn: Họ cưới nhau.

Chị lấy anh vì sau 3 năm sống ở Mỹ, chị biết rằng khó có thể kiếm một tấm chồng bằng cấp Bác sĩ, kỹ sư, khi tuổi chị đã xế chiều và nhan sắc chẳng có gì đáng nhớ. Như món hàng ế ẩm, muốn bán được, cần phải hạ giá đến đại hạ giá. Chị đã “on sale” cuộc đời chị, lấy một người chồng chẳng những đã không bằng cấp mà còn có một quá khứ lòng thòng vợ con, dù anh hết tình hết nghĩa với người vợ, nhưng hai đứa con, chắc vẫn đậu lại trong lòng anh nỗi thương nhớ xót xa? Trái tim anh có yêu chị cách mấy, đôi khi cũng tạm ngừng nghỉ để quay về với hai con. Chị cũng đành thôi, ở đời có gì tuyệt đối đâu?

Khi đọc một bài thơ, không nhìn thấy tác giả, bài thơ hay sẽ làm rung cảm lòng người, nhưng khi nhìn thấy tác giả thì những rung cảm ấy sẽ giảm đi một ít, và nếu sống cùng một nhà với tác giả, thì bài thơ bỗng trần trụi như đời thường của người đã sáng tác ra nó.

Những ngày, những tháng trôi qua, chị không còn thấy thơ anh hay nữa, dù mỗi khi đăng báo, anh vẫn đề tặng tên chị, và chị đã ngạc nhiên, không hiểu sao chị lại thay đổi nhanh chóng thế?

Nhà thơ Phong Trần mà chị ngưỡng mộ và yêu mến ngày nào, bây giờ là một thằng đàn ông suốt ngày cời trần trùng trục vào mùa Hè, anh mặc duy nhất cái quần đùi, đôi vai anh gầy, nhô lên, tưởng gió cũng có thể lung lay, vậy mà trước kia anh đã làm bài thơ với câu: “Đôi vai anh sẽ là nơi em tựa”. Thơ chỉ là bịa đặt, chẳng thực tế với người.

Anh thường ngồi ở ghế, hai chân thô lỗ gác lên bàn, vừa nhâm nhi ly trà nóng vừa sáng tác thơ, trong khi ngoài bếp, chị đang nấu nướng, dao thớt khua lên, chảo mỡ kêu ì xèo. Và trong phòng thì thằng cu Tí bé bỏng của hai người đang nằm o oe chơi một mình, nhưng khi nó khóc ré lên, chính anh là người phải vội vàng hạ chân xuống bàn, cắt đứt dòng tư tưởng đang tuôn ra, để chạy lại tử lạnh.lấy bình sữa, nhét vô miệng thằng con, hoặc tẻ hại hơn, anh phải thay diaper cho nó, mất nhiều thời gian hơn, xong việc thì ý thơ cũng bay xa.Tác phẩm bằng xương bằng thịt, đã hại tác phẩm tinh thần của anh.

Có lần, anh ngồi lì để viết cho xong một ý thơ, không chạy ra đáp ứng ngay tiếng khóc của thằng Cu Tí, thì vợ anh đã lớn tiếng:

- Không ra mà lo cho nó đi! Thơ với thần, để thằng nhỏ... chết đói bây giờ.

Anh tức giận nhìn “nàng thơ” của anh, người đã từng dịu dàng, âu yếm đi vào những bài thơ của anh, bây giờ hiện nguyên hình là một con mẹ khô cứng sỏi đá, đầu óc lúc nào cũng toan tính đến chuyện thực tế, đói no, bạc tiền. Trước chị ngưỡng mộ anh, coi thơ anh là hương hoa trong cuộc sống, bây giờ những hương hoa ấy đã bay đi, đã trở thành những món phụ tùng không cần thiết. Một buổi sáng thức dậy, trời chuyển gió lạnh, lòng anh bỗng vu vơ cảm xúc yêu thương khi nhìn ra ngoài trời những chùm lá cây đũa đưa trong gió. Anh thèm được rủ chị cùng anh đi sóng đôi trong cái không gian lạnh lẽo ấy để tìm hơi ấm của lòng nhau. Anh phấn khởi hỏi chị:

- Em ơi, ngoài kia đang gió lạnh. Em có biết anh đang mơ ước gì không?

Chị đáp sỗ sàng:

- Mơ ước có một tô phở nóng hôi với đầy đủ tương ớt, ngò gai, húng quế ngay trước mặt để ăn cho ấm người chứ gì? Hôm nay tôi không có rảnh mà hâm xương nấu phở cho anh đâu!

Trời ơi! Khi không mà anh thấy lạnh cả lòng, lạnh hơn cả những chùm lá trên cây đang run lên vì gió lạnh ngoài kia.

Nhưng cũng chưa lạnh, chưa đau bằng những bài thơ anh đang viết dở dang, những ý thơ chợt đến, anh đã ghi vội trên tờ giấy để trên bàn đã bị chị “clean up” vứt vô thùng rác thẳng tay, không một thắc mắc. Anh tiếc đứt ruột, trách chị, thì chị nghênh mặt lên, đe dọa:

- Quý hoá gì? Thơ với thần viết lung tung rác cả nhà. Lần sau anh còn để bừa bộn tôi giục thùng rác nữa đó.

Anh đành ngậm ngùi ra... moi thùng rác tìm lại mảnh giấy thơ lẫn lộn với những tã dơ của Cu Tí, và những thứ rác rưởi khác. Chị đâu biết rằng một cảm xúc nào đó đã qua rồi đâu để gì tìm lại được nếu không ghi vội trên những mảnh giấy kia.

Thỉnh thoảng anh gọi phone thăm hai đứa con của đời vợ trước, một đứa đã lớn, một đứa còn đang học high school, thương con, anh muốn gửi cho nó một hai trăm làm quà, “Nàng thơ” của anh đã trẻ môi mai mỉa:

- Lương công nhân có là bao, mà hứa hẹn cho nó tiền? Hãy làm bài thơ tặng nó cho có tình nghĩa... Thế mới là vô giá.

Anh đau xót và tủi quá, chẳng lẽ lại cãi nhau, lại li dị? Cuộc đời đâu có đủ dài cho con người, để họ thử thách lấy nhau, bỏ nhau, như trò chơi trẻ con, thích đó, rồi lại chán chê, muốn bỏ?

Anh vẫn đi làm công nhân và vợ anh đi làm ở shop may, thằng Cu Tí đem gọi bà ngoại chiều tối mới mang về. Vợ anh đang chạy đua với thời gian, chị sang Mỹ muộn, lấy chồng muộn, và có con muộn, nên muốn làm gấp rút, kiếm nhiều tiền để mua nhà như người ta, ở nhà thuê, trả tiền tháng nào là mất luôn tháng đó. Ước mơ bình thường thế mà trời cũng không để yên. Anh bị lay off, anh không có tội gì cả, hãng không có việc nên phải giảm bớt nhân viên. Vậy mà chị đổ tội cho anh:

- Sao bao nhiêu người, hãng không lay off mà lại là anh? Chắc tại anh mãi nghĩ thơ nghĩ thần, làm không được việc, nên họ đuổi cho bỏ ghét chứ gì?

Anh làm ngơ, chấp chi con đàn bà nông cạn! Anh lo đi làm giấy tờ xin hưởng tiền thất nghiệp, rồi thùng thỉnh xin việc làm sau, nhân lúc rảnh rỗi bất đắc dĩ này, anh nghỉ ngơi và làm thơ. Cuộc đời là thế, ngay cả khi hoạn nạn, cay đắng cũng có thể thành thơ. Nhưng con vợ, không để anh yên, chị đi ra, đi vào, lườm nguýt, thấy anh vẫn cầm bút, vùi đầu vào trang giấy, chị chịu không nổi, ghé mắt vào sinh sự:

- Anh đang làm gì đó?

Anh cười dù thật lòng chẳng muốn cười:

- Làm thơ !

Chị kêu lên, như chưa từng thấy anh làm thơ bao giờ:

- Trời ơi, không lo viết đơn xin việc mà còn ngồi làm thơ? Thơ có ăn được không? Có đổi ra tiền để đi chợ hay trả bill được không?

Anh kiên nhẫn:

- Tất nhiên là không! Nhưng nó cho anh một niềm vui...

“Nàng thơ” ngày nào của anh lờn lộn lên:

- Anh sống không có... lập trường như thế à?, phải đối diện với thực tế, phải đi tìm việc làm chứ.

Rồi chị ghen ngào như một người vợ đau khổ khi bị chồng phụ rẫy:

- Bây giờ tôi mới hiểu lời của chị kỹ sư, bạn của anh tôi, chị ấy nói “Mấy đứa làm thơ toàn là mấy đứa dở hơi, sống trên mây...”

- Em cứ làm như nếu anh không đi làm thì vợ con chết đói ngay ấy. Ở Mỹ, chuyện lay off thất nghiệp, đến với tất cả mọi người, bất cứ lúc nào, việc gì em phải đau khổ thế? rồi anh cũng sẽ xin được việc làm khác thôi, nhưng trong lúc rảnh rỗi, anh vẫn có quyền mơ mộng, làm thơ. Thơ đến với anh những lúc hạnh phúc và cả khi thất vọng, khổ đau...

Nhìn vẻ mặt nghiêm trang của anh, nhìn đôi mắt anh ngời sáng long lanh đang nhìn thẳng vào mắt chị với sự phản kháng âm thầm, chị bỗng thấy... khớp không dám làm âm ỉ thêm nữa. Chị chợt nhớ đã mấy lần mẹ chị khuyên chị rằng: “Mày có thằng chồng hiền lành, thương vợ thương con là tốt phước rồi, đừng hiếp đáp nó, con chó bị dồn đến nước cũng quay đầu lại cắn chủ. Nó mà tức giận quá, mất khôn, nó li dị, thì mày chỉ có nước ôm con nuôi tới già. Còn nó, nếu ham vui như người ta, về Việt Nam lấy vợ trẻ, vợ đẹp thiếu gì”.

Cho nên chị không dám quát tháo thêm nữa, chị đành bỏ đi làm việc khác sau khi đã quẳng lại cho nhà thơ một cái nguyệt mắt đầy danh đá.

Một mình anh ngồi lại, giận vợ nhưng cũng thương vợ, đàn bà thường thực tế và nông cạn như thế. Anh hiểu, cái tình yêu thơ mộng mới ngày nào, đã thay thế bằng những lo âu, toan tính trong cuộc sống, chị quá lo cho gia đình, cho tương lai của con, chị sợ tuổi đời của cả hai người không đủ dài để làm nên cơ nghiệp như chị mong muốn.

Trên tờ báo hàng tuần vẫn tiếp tục đăng thơ anh, thơ anh vẫn tình tứ, vẫn ướm át, nhưng nếu người ta để ý, thì dưới mỗi bài thơ, anh không còn ghi lời tặng cho chị nữa.

Mục tiêu của đời chị là có tiền để mua nhà, để dành lo cho tương lai thằng Cu Tí, làm đến cả đời chưa chắc xong. Nên chị cần quái gì điều đó, cái tên chị có dính trên báo cũng chả làm túi tiền chị tăng thêm một xu nào!

Những bài thơ của anh đã trở thành vô nghĩa, và mỗi tình thơ của chị đã chết tự lúc nào.

Nguyễn thị Thanh Dương

HẠNH PHÚC Ở ĐÂU!

NgânBình

- Ngày ... tháng ... năm

Hình như mình ở trong cái xó tối này lâu lắm thì phải? Cái xó tối nhỏ bé mà thường ngày mình rất sợ khi phải vào tìm món gì trong ấy bỗng trở thành một nơi ẩn náu an toàn. Tay áo ướt đầm nước mắt của mình đã bắt đầu khô và cơn đau chùng như lắng xuống. Vừa ló đầu ra ngoài thì có tiếng mở cửa, mình rút sát vào trong, nhưng không kịp nữa. Đèn bật sáng. Mình ngược lên, lo lắng. Mẹ nhìn xuống, bàng hoàng. Qua phút bối rối, mẹ trở lại chanh chua như đã từng chua như chanh:

“Con kia, mày ở đây từ lúc nào?”

Mình im lặng nhìn mẹ. Cái nhìn chỉ đơn thuần là một ánh mắt. Vậy thôi. Rất bình thường. Vậy mà ...

“Đồ mất dạy, tại sao không trả lời mà tro mắt bò ra thế?”

Cái vè hùng hổ để che lấp lỗi lầm của mẹ làm mình phì cười. Nụ cười chưa tắt thì ... một cái “bốp” vào mặt làm mình choáng váng, chúi nhủi. Mình chống tay vào tường, gượng lại cho đứng vững. Nỗi sợ hãi ban đầu qua nhanh. Mình hất mặt cho những sợi tóc đang rủ xuống trán đổ về phía sau, cười nửa miệng để trả lời câu hỏi của mẹ:

“Mày cười gì hở con kia?”

“Con cười vì nhớ lại câu nói của bố hồi trưa này. Đồ mất dạy, mẹ mày dạy mày ăn nói như thế hả?”

Mình bước ra ngoài, với tay lấy “backpack” đeo lên vai. Trước khi đi không quên quay lại nói với mẹ:

“Con có bố, có mẹ mà như không có thì mất dạy là phải, vì có ai dạy dỗ con đâu”.

Mẹ kéo tóc mình thật mạnh:

“Ai dạy mày nói thế đồ mất dạy?”

Ừ! đã mang tiếng mất dạy thì cũng phải mất dạy cho đến nơi đến chốn. Mình cảm thấy nhẹ nhàng với ý nghĩ đó nên cho tay vào túi quần jean, hai vai rút cao, giọng ngổ ngáo:

“Con nhớ, con đâu có nói câu nào hỗn láo với mẹ, chỉ là nhắc lại lời của bố thôi mà sao mẹ lại nổi giận với con. Hay là mẹ giận vì nghĩ rằng con đã nghe hết, thấy hết những gì xảy ra giữa mẹ và anh bồ nhí của mẹ”.

Chiếc bình hoa bằng thủy tinh từ tay mẹ bay vù vào tường vỡ toang, mình chạy biến ra ngoài xe.

- Ngày.. tháng ... năm

Mình vừa gác điện thoại xuống, Như Sương đã chồm tới hỏi bằng giọng ngạc nhiên:

“Sao bồ phải đi làm?”

Đưa tay bóp cái vai mỗi nhừ, mình nhăn mặt đáp:

“Không đi làm thì lấy tiền đâu trả tiền share phòng, tiền insurance xe, tiền ăn?”

Đôi mắt Như Sương tròn tròn, to gần bằng cái tô.

“Ủa! bố mẹ bồ không cho tiền sao, bồ còn phải đi học mà?”

Mình cúi đầu, mím môi một hồi lâu rồi trả lời trong tiếng thở dài.

“Mình phải tự đi làm để kiếm tiền. Bố mẹ mình ly dị rồi, chẳng còn ai quan tâm đến mình nữa”.

Như Sương ôm vai mình rồi rít xin lỗi. Mình cười khẽ mà nước mắt chực ứa ra. Muốn nói với Sương, Sương ơi! dù bạn không chạm vào nỗi đau của mình thì nó vẫn nằm ngay giữa trái tim này, nó lẫn trong từng mạch máu, nó chĩa vào từng thớ thịt, nó sắt se cả tâm hồn mình. Mới ngày nào đây mình còn là một đứa con gái hạnh phúc được bố mẹ cưng chiều, muốn gì được nấy. Bố nâng niu gửi từng nụ hôn lên đôi má có hai lúm đồng tiền xinh xắn giống mẹ. Mẹ hoài nghiêng đầu ngắm nghĩa đôi chân của mình, xuýt xoa khen ngợi, con gái giống bố điếm này, mai sau thế nào cũng trở thành người mẫu chân dài. Ngôi nhà nhỏ với khu vườn trồng đầy hoa hồng, tràn trề hạnh phúc, đầy ắp tiếng cười bỗng phút chốc trở thành một chiến trường sôi sục, đây hai kẻ đã từng yêu nhau ra hai đầu chiến tuyến, găm gù, xâu xé nhau mà người hứng trọn nỗi thiệt thòi bất hạnh là mình -đứa con gái tội nghiệp mới mười chín tuổi đầu.

Hình như bố mẹ đã quên mình là đứa con mà nhiều lần bố mẹ bảo rằng đó là kết tinh của mối tình tuyệt vời. Bây giờ đối với bố mẹ, mình chỉ là một công cụ mà hai người dùng để hành hạ đối phương cho thỏa lòng căm ghét. Mỗi khi mình đến gần bố rụt rè, bố ơi! con cần tiền mua sách thì mặt bố đanh lại, về mà đòi mẹ mày, tao không có tiền. Về gặp mẹ, chưa nói hết câu đã bị hét vào mặt, sao không tìm thằng bố mày đòi mà cứ réo tao, tao làm gì có tiền mà xin xỏ, đúng là nợ đòi!

Mình nuốt nước mắt ngược vào tim khi cảm nhận ra một điều, cái gọi là kết tinh của tình yêu tuyệt vời ngày nào nay đã trở thành một món nợ ngàn cân trên vai bố mẹ. Một món nợ thừa thãi mà không ai muốn nhận. Không thừa thãi sao được khi bố đã có một gia đình khác. Còn mẹ, mẹ cũng cần những giờ phút riêng tư với người tình trẻ, không muốn bị ai quấy rầy.

Mình vào phòng tắm, nhìn khuôn mặt đứa con gái nhạt nhòa nước mắt trong gương mà bỗng nghe thương mình quá đỗi.

- Ngày ... tháng ... năm

Vừa bước ra khỏi Bar đã gặp Toàn ngay cửa. Làm sao Toàn biết mình đến đây? Và anh đã đợi mình bao lâu rồi? Minh bối rối khi nhìn nét mặt lạnh lùng của Toàn. Anh nắm tay lôi mình đi xềnh xệch. Khánh chạy theo gọi hồi hả. Julie! Julie! Minh dẫn tay ra khỏi tay Toàn.

“Buông em ra”.

“Được! anh buông, nhưng em phải về với anh?”.

Khánh gay gắt:

“Anh là ai mà ra lệnh cho Julie?”.

Toàn quay sang nhìn Khánh đôi mắt toé lửa. Minh cảm thấy sợ nên đi nhanh về phía xe của Toàn sau khi nói với Khánh:

“Em phải về”.

Chiếc xe gầm gừ rời khỏi bãi đậu xe trong cơn giận dữ của Toàn.

Khi về đến phòng trọ của mình thì khuôn mặt Toàn đã dịu xuống. Toàn tắt máy xe, giọng khẽ khàng:

“ Anh xin lỗi... anh biết anh không đúng ... Nhưng Julie... em đã sai rồi. Em biết anh chàng đó là ai mà sao em lại làm như thế?”

Minh hất mặt, vẻ bất cần đời:

“Tại vì biết anh ta là ai nên em mới làm như thế?”

“ Em điên rồi Julie”.

Minh cúi đầu, mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt:

“Em không cần biết là em đúng hay sai, điên hay tỉnh, điều em muốn là chứng minh cho mẹ thấy, em là đứa con mất dạy như mẹ đã hàng trăm lần chửi em như thế. Em muốn bố mẹ phải cười đau, khóc hận vì con gái mình đã làm một điều xấu xa để thiên hạ chê cười vào mặt bố mẹ. Ha Ha!!! tưởng tượng đến nét mặt đau khổ của mẹ, xấu hổ của bố em thấy hả hê vô cùng”.

Toàn choàng tay ôm chặt lấy mình:

“ Julie, anh xin em. Anh không biết bố mẹ em có đau khổ, có xấu hổ hay không, nhưng anh chắc rằng em sẽ là người gánh lấy thiệt thòi. Em không thể đem cuộc đời của chính em ra để đùa giỡn”.

Mình gần giọng:

“Em không đùa giỡn mà em đang trả thù. Một ngày nào đó mẹ sẽ thấy thằng bò nhí của mẹ đi bên cạnh em để biết rằng, nó chỉ là một thằng sở khanh, lợi dụng chứ chẳng thương yêu gì mẹ, người đàn bà lớn hơn nó năm bảy tuổi”.

Tiếng nói của mình mà sao... nghe xa lạ quá. Có phải mình đã tiêm nhiễm phim ảnh như Toàn vừa nói.

- *Ngày... tháng ... năm*

Mình theo Như Sương vào Fry, vô tình lại sắp hàng sau lưng bố nơi quầy tính tiền. Như Sương bấm nhẹ tay mình, kê tai nói nhỏ:

“Ông già mua máy Game cho bố hả?”.

Mình lắc đầu ra hiệu Sương im lặng. Tiếng người thu ngân viên vang lên như xoáy vào tim mình “three hundred seventy two”. Mới hồi sáng này mình đến xin bố tiền để thay hai vỏ xe trước đã bị mòn lòi cả dây kềm, bố trả lời, bố không có tiền, về xin mẹ đi. Mình cố nài nỉ, bố không cho thì con mượn vậy. Con bị lay off từ tháng trước, chừng nào tìm được việc làm có tiền con sẽ trả lại. Bố dùng dằng, mẹ mày có khối tiền để cho bố nhí sao không về lấy bớt mà xài, bố còn phải lo cho “gia đình của bố” làm gì có tiền dư. Mình nhìn bố, cố tìm trong đôi mắt, trong giọng nói của bố một chút yêu thương còn sót lại. Nhưng hình như trước mắt mình, bố không còn là bố của ngày xưa nữa. Sự hững hờ, nhạt nhẽo của bố làm mình lạnh cả người. Bố ơi! con là con của bố mà ... sao bố không thử bước ra phía trước, xem cái vỏ xe của con mòn đến độ nào để lường được sự nguy hiểm sẽ xảy đến cho con nếu như con đang lái xe trên xa lộ mà bị nổ lốp. Nhưng thôi, bố không có tiền thì con đành chịu vậy. Xin Đức Mẹ giữ gìn con để bố khỏi phải mất công đi nhạt xác con.

Bây giờ thì sao? Một trăm đồng để thay hai cái vỏ xe -dính liền sinh mạng của mình trên đó- bố không có, nhưng bố có hơn ba trăm năm mươi đồng để mua game cho con riêng của bố. Tàn nhẫn. Vô nhân đạo. Mình không muốn khóc mà sao nước mắt cứ tuôn.

- *Ngày ... tháng ... năm*

Cơn cảm cúm quật mình tới tấp. Thân xác rã rời, đầu nặng như búa bổ mà vẫn phải đi làm. Phải cố lên. Cố lên, chứ không thể mất việc. Không thể làm ăn mà ngứa tay xin tiền bố mẹ để bị đùn qua, đẩy lại một cách tủi nhục. Mười chín tuổi đã đủ lớn để tự lập chưa? Sao Như Sương vẫn còn được bố mẹ chăm sóc như đứa bé lên mười. Xe này ba mua cho Sương. Áo này má sắm cho Sương. Julie ơi! con bé Sương này hư lắm, già đầu rồi mà còn nhõng nhẽo như trẻ con. Julie có như vậy không? Mình lắc đầu nói thầm, Bác ơi! con đâu có được cái diễm phúc đó, con giờ như đứa con mồ côi vắng cha, thiếu mẹ. Mẹ Như Sương vẫn vô tình trong câu nói. Nói vậy chứ Sương nó đi đâu bác

cũng lo ngại ngại, chỉ an tâm khi nó về đến nhà. Cha mẹ nào cũng vậy con à! tội con phải hiểu điều đó mà đừng có cần nhằn sao cha mẹ khó quá, cứ canh giữ các con như canh tù.

Cha mẹ nào cũng vậy? Chắc bác sẽ không tin khi con nói rằng bố mẹ con ở vào trường hợp ngoại lệ phải không bác? Biết đâu chừng bác còn mắng con là đồ bất hiếu đi nói xấu bố mẹ!!!

- Ngày... tháng ... năm

Buổi trưa, tranh thủ giờ ăn mình chạy ra chợ Kroger mua thuốc và gặp mẹ Toàn ở đó. Bà vuốt má mình:

“Sao con xanh quá vậy, bệnh à?”

“ Dạ! ”.

Bà nhìn mình một lúc rồi vuốt tóc dạn dò:

“Ráng uống thuốc cho mau khỏi bệnh, phải giữ ấm đừng để lạnh ho nhiều không tốt đâu con!”

“ Con cảm ơn ... ”

Mình ghen ngào không nói hết câu. Hình như lâu lắm rồi mình không được nghe những lời dặn dò đầy yêu thương như thế này nữa. Có đau, có bệnh cũng một mình trùm chăn khóc thầm. Mình không muốn ai nhìn thấy sự yếu đuối của mình, nên bố mẹ cứ mắng mình là thứ cứng đầu, cứng cổ. Nhưng bố mẹ đâu biết sau bộ mặt lạnh lùng, lác cắc là những giọt nước mắt, những nỗi tủi buồn chảy ngược vào trong.

Buổi chiều mình về phòng trọ, người mệt lả, bước xuống xe mà chân như không nhấc lên nổi. Toàn đã đợi sẵn tự bao giờ. Anh nói:

“Mẹ bảo anh mang thức ăn đến cho em. Sao em bệnh mà không cho anh hay? Sao em bệnh mà không xin nghỉ? Sao em làm việc quá sức thế?”.

Toàn ơi! sao mà hỏi nhiều “sao” thế? Mình ngã người nằm dài trên sofa. Giữa cơn mê chập chùng mình nghe tiếng Toàn vang lên: “Bác ơi! Julie bệnh nhiều lắm, Bác đến đón Julie về nhà đi, bệnh thế này mà ở một mình nguy hiểm lắm!” Mình như tỉnh giấc, chụp lấy chiếc điện thoại trên tay Toàn gấp lại thật nhanh.

“ Đừng gọi mẹ em, đừng để em phải nghe những lời nói phũ phàng ”.

Toàn xoa nhẹ vai mình như một an ủi ân cần.

“Anh đã gọi bố... và bố bảo anh gọi mẹ em phải không?”.

Toàn cắn môi, cúi đầu thật thấp. Minh cười ra nước mắt.

“Thấy chưa, em nói có sai đâu. Có phải em là đứa con bất hạnh nhất trên thế gian này không anh?”

Minh đưa tay quệt ngang hai hàng nước mắt đang chảy ròng ròng trên má. Toàn nhìn mình, cái nhìn đầy xót xa, thương cảm.

“Em về nhà anh đi. Anh không an lòng chút nào nếu em ở đây một mình”.

Minh lắc đầu. Toàn nài nỉ:

“Em đừng ngại, mẹ anh thương em lắm”.

“Em biết, em cảm ơn bác, cảm ơn Toàn, nhưng em không muốn phiền bác. Toàn hiểu em mà đừng ép buộc em. Em muốn ở một mình”.

Toàn chờ mình ăn hết phần súp mới chịu ra về. Toàn đi rồi, mình buông mình xuống giường khóc như chưa từng được khóc bao giờ. Bố mẹ ơi! nếu sinh con ra để rồi bỏ bê con như một đứa trẻ mồ côi sao bố mẹ không vứt con vào sọt rác ngay từ khi con mới lọt lòng.....

- Ngày ... tháng ... năm

Toàn bỏ mình xuống xe rồi lái vọt đi mặc cho mình khan tiếng gọi. Toàn ơi! anh đã ôm chặt lấy em, đưa lưng đỡ những cú đập thù hận của mẹ em lên lưng anh, bắt chấp đau đớn, nhưng sao anh không đủ độ lượng để thông cảm cho em. Anh biết mà, em có yêu thương gì Khánh đâu. Đây chỉ là một sự tính toán mà chủ yếu là em chỉ muốn lấy lại những số tiền đáng lẽ là của em mà mẹ đã dành để cung phụng cho hắn. Đơn giản vậy thôi ...

À! không, còn một điều nữa là em muốn thấy sự đau khổ của mẹ và cuối cùng thì ... mẹ đã bắt gặp em đi với hắn. Ha! ha!! chưa bao giờ em vui như phút giây chạm mặt phũ phàng đó. Da mặt mẹ màu xanh, mắt mẹ màu đỏ, môi mẹ màu tím. Nỗi đau khổ đã biến đổi khuôn mặt mẹ có đủ màu sắc. Ôi! những màu sắc tuyệt vời làm em hả hê như kẻ thắng cuộc. Nhưng sự hả hê đó không còn nữa khi em một mình trở lại căn phòng vắng lặng, bốn bề trắng toát màu vôi lạnh lẽo.

Gần hai mươi tuổi, em chưa hưởng được trọn vẹn niềm hạnh phúc ước mơ. Trong lòng em vẫn còn niềm khao khát cháy bỏng về một mái ấm gia đình có bố, có mẹ với tình yêu thương tràn trề. Sao bố mẹ em không mãi là thần tượng của em như thời em còn bé bỏng. Sao em phải tận mắt chứng kiến và hứng chịu những ích kỷ, những nhỏ nhen của bố mẹ. Hình như cả hai người thân yêu nhất đời em không biết đến hai chữ hy sinh như bà ngoại đã nói với mẹ “ngày ba mày chết tao một mình nuôi bốn đứa con. Bữa cháo bữa rau, đói thì đói, khổ thì khổ, má không rời bỏ đứa nào. Mày bây giờ nhà cao cửa rộng, tiền bạc không thiếu, có một đứa con không lo nổi hay sao mà cứ đùn qua

đẩy lại cho khổ thân con nhỏ. Tụi bây không thể vì con mà mỗi đứa hy sinh một chút sao? Tội nghiệp nó, có một thằng cha không ra gì, con mẹ cũng chẳng đáng làm mẹ.”

Đau. Đau quá Toàn ơi! Đau như khi Toàn mắng sa sả vào mặt em”

“Em có biết là em đang làm một chuyện điên rồ, là tự em giết chết đời em không?”

Hả! em còn có cuộc đời của em sao Toàn? Không! cuộc đời em đã chấm dứt kể từ khi bố mẹ hạ bút ký tên vào tờ giấy ly hôn rồi Toàn ạ!

Toàn nghe không.... Cuộc đời em đã hết. Hết rồi. Hết rồi Toàn ơi!

Giờ thì thân xác đứa con gái mang tên Julie đang được đặt xuống lòng đất lạnh. Những cánh hoa tươi được ném đầy trên nắp quan tài giữa tiếng khóc rung rức của bạn bè và bà ngoại già với bàn tay run rẩy trên chiếc gậy màu đen tuyền buồn bã. Bà vuốt mái khung ảnh đứa bé gái có nụ cười tươi tắn với đôi má lúm đồng tiền. Đó là cô bé Julie tuổi mười lăm chứ không phải Julie của tuổi hai mươi với đôi mắt đượm sầu theo như ước nguyện cuối cùng trong bức thư Julie đã để lại cho bà ngoại

“Ngoại ơi! hãy để trước quan tài tám ảnh này, tám ảnh ngày con tròn 15 tuổi. Tám ảnh mà bố mẹ, mỗi người một tay cùng nhau cầm lấy con, hét vang lên trong ngày sinh nhật của con - con gái của bố mẹ xinh đẹp nhất thế giới và sẽ là người hạnh phúc nhất thế giới ... Thế nhưng hạnh phúc dường như còn ở xa lắm, nên xin chào ngoại để con đi tìm hạnh phúc. Ngoại đừng buồn, đừng khóc nha ngoại...”

Bên cạnh hình ảnh bà ngoại già vật vã khóc than đứa cháu gái thân yêu khiến người tham dự tang lễ không đành được xúc động là hai khuôn mặt vô cảm, không một giọt nước mắt. Cũng như tôi, những người xung quanh nhìn nhau không biết phải nói gì trước khi cất bước rời khỏi nơi này. Nói lời chia buồn ư? hình như không có một chút buồn đau nào dù thật nhỏ nhoi hiện trên nét mặt lạnh lẽo của họ - những người được gọi là bố mẹ của Julie. Tôi bất gặp thỉnh thoảng họ lại nhìn nhau như muốn nói một điều gì. Không lẽ .. con của ông đó, ông khóc đi Bà để nó ra sao bà không khóc mà lại bảo tôi... Không lẽ... họ tiếc cả với con gái mình một giọt nước mắt như đã tiếc với nó từng đồng bạc nhỏ nhoi, để đứa con gái vừa bước qua tuổi hai mươi, nét ngây thơ còn đọng trên khuôn mặt xinh xắn phải tất tả vừa đi học để tìm kiếm tương lai, vừa đi làm để tự nuôi thân mình trong khi bố mẹ tiền bạc dư dả.

Tôi quay quanh tìm kiếm .. và nhận ra Toàn -đứa con trai duy nhất của tôi- đang quỳ cạnh bên huyệt mộ. Tôi biết Toàn còn nhiều điều muốn nói với Julie, người yêu đầu đời của nó. Tôi nhớ khuôn mặt xanh mướt và hai mắt đỏ hoe ràn rụa nước mắt của Toàn khi chạy về báo tin cho tôi hay

Julie đã tự tử bằng hơi gas trong căn phòng đóng kín. Toàn đấm ngực tự trách mình sao ích kỷ, sao tàn nhẫn, đã vì chút hờn ghen mà bỏ lại Julie một mình trong cơn đau khổ cùng cực.

Quyển nhật ký của Julie – đứa con gái tôi đã từng nghĩ rằng sẽ là con dâu của tôi trong tương lai - được viết bằng hai ngôn ngữ Mỹ - Việt xen lẫn nhau mà tối hôm qua Toàn đã đọc cho tôi nghe vẫn nằm im trong tay Toàn. Tôi cúi đầu, kê sát tai Toàn hỏi nhỏ:

-Con có định đưa quyển nhật ký này cho bố mẹ của Julie không?

Toàn buồn bã hỏi lại tôi :

-Mẹ nghĩ con có nên đưa không?

Tôi nhìn lại một lần nữa bốn con mắt ráo hoảnh trên hai khuôn mặt lạnh lùng vô cảm mà cảm thấy bất nhẫn trong lòng:

-Có lẽ... thôi đi con ạ!!! []

NHÀ CỦA BỐ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Thằng Tú náo nức lắm, nó mong cho đến ngày mai mẹ sẽ đưa nó ra phi trường lên máy bay để về thăm bố Tuấn, thăm căn nhà của bố Tuấn..

Tú biết có hai nơi, có hai căn nhà, nhà của bố Tuấn và nhà của mẹ với bố Cường.

Nó xa nhà và bố Tuấn gần 2 năm, thỉnh thoảng bố Tuấn vẫn gọi phone nói chuyện với Tú nên hình ảnh bố và căn nhà của bố vẫn chưa phai mờ dù hàng ngày nó đã quen với cuộc sống mới, với những người mới trong căn nhà to đẹp của mẹ và bố Cường nơi đây.

Tú nhớ hình dáng bố Tuấn to cao nên đã từng bắt bố công kênh trên vai để Tú giơ tay vươn tới trần nhà.

Ngày mà bố mẹ và Tú còn sống chung mẹ đã từng nói :

- Trông thằng cu Tú giống y hệt bố từ nét mặt đến cả cái tướng tá cao ráo.

Tú thích lắm, mong mau lớn để cao bằng bố.

Và bố thì vui vẻ nói đùa với mẹ :

- Tại em yêu anh nên để con ra giống anh như khuôn đúc.chứ sao

Nhà của bố trong khu apartment đông vui, bố ở trên lầu, từ dưới đất Tú thích chạy nhảy lên từng bậc thang làm bố mẹ luôn nhắc nhở:

- Tú ơi bước chậm thôi

- - Tú ơi coi chừng ngã.

Và Tú đã một lần bị ngã, cũng may từ bậc thang cuối, chân Tú chỉ chảy máu chút xíu mà bố đã xót xa cõng Tú trên lưng đi lên nhà bôi thuốc và dán miếng băng keo vào gót chân bé nhỏ của Tú.

Ở với bố Tuấn, Tú là hoàng tử nhỏ của bố, là cục cưng của mẹ

Ở với bố Cường những ngày đầu Tú cũng được bố Cường chiều chuộng mua cho Tú đồ chơi.

Sinh nhật Tú đầu tiên trong căn nhà mới bố Cường và mẹ đã dẫn Tú ra tiệm chọn bánh có hình thằng spiderman mà Tú yêu thích.

Bố Cường thật tốt, nhưng Tú vẫn chưa cảm thấy mình là hoàng tử nhỏ của bố Cường.

Lại sắp sinh nhật của Tú, lần thứ hai kể từ ngày về nhà mới.

Tối qua thằng Tú sốt ruột đợi bố Cường và mẹ về nhà, thường thì sau 9 giờ tối họ mới về nó chờ đợi nên tưởng như thời gian trôi chậm quá.

Khi vừa thấy hai người bước vào nhà thằng Tú đã chạy ra ngay, nó nắm tay mẹ, nắm cả tay bố Cường và nũng nịu:

- Chủ Nhật là sinh nhật con rồi, mai bố mẹ đưa con ra tiệm chọn bánh sinh nhật đi, con muốn mua cái bánh thật to có hình thằng spiderman:như năm trước.

Mẹ nó vội vàng nói ngay :

- Ủ, mẹ biết rồi

Nhưng bố Cường không vui như nó tưởng, bố chỉ nói với mẹ:

- Thôi đừng bày vẽ làm sinh nhật cho mất thì giờ, nhà hàng chỉ trông vào cuối tuần không có người trông coi nhân viên nó làm việc chẳng ra gì.

- Em biết rồi

Lúc nào mẹ cũng trả lời câu “ Biết rồi”. Mẹ như một vị trọng tài luôn làm vừa lòng đôi bên Tú và bố Cường

Mẹ dắt Tú về phòng ngủ của nó và hỏi:

- Có phải con vẫn nhớ bố Tuấn và muốn gặp bố Tuấn không?:

Đôi mắt Tú long lanh khi nghĩ về bố Tuấn:

- Sao lâu quá chúng ta không về thăm bố Tuấn hả mẹ? con nhớ bố và cả căn nhà của bố

- Mẹ để dành tin vui bất ngờ cho Tú đây, ngày mai con sẽ được về thăm bố Tuấn, ở với bố hai tuần. Bố sẽ làm sinh nhật cho con .

Tú vui mừng reo lên:

- Vui quá, mà mẹ có đi với con không?

- Mẹ bận việc nhà hàng không đi được.

Tú phụng phịu dỗi hờn:

- Mẹ lúc nào cũng bận nhà hàng với bố Cường, ở nhà chị Amanda hay la con lắm, con không thích chị Amanda và.....

Thằng bé ngập ngừng, hình như nó hiểu rằng nếu nói ra điều này sẽ làm mẹ nó buồn:

- Và...con..... cũng không thích bố Cường, bố hay la mẹ, la con...

Mẹ an ủi:

- Không ai ghét chúng ta đâu, bố Cường làm chủ nhà hàng nên bận rộn làm mẹ cũng bận rộn.theo, nhưng...chúng ta đang có cuộc sống đầy đủ sung sướng, ở nhà to này đi xe đẹp này... .

Ngày mẹ và Tú về căn nhà to đẹp của một người đàn ông xa lạ mẹ đã bảo Tú gọi người này là “bố Cường”. Tú đã thắc mắc hỏi mẹ:

- Con đã có bố Tuấn sao lại có bố Cường nữa?

- Bố Cường cũng sẽ yêu thương con như bố Tuấn, có hai người bố càng tốt chứ sao..

Nó tin vào lời mẹ nói mà bố Cường cũng tỏ ra dịu dàng thân mật với nó.

Nhưng bây giờ Tú đã cảm nhận ra bố Cường không còn chiều chuộng mẹ và Tú nữa, còn tình cảm của bố Tuấn dù đã xa Tú mà vẫn đầy ấp thương yêu không hề thay đổi.

Thằng bé 8 tuổi đã biết so sánh và thương bố Tuấn nhiều hơn bố Cường

Mẹ hôn Tú và về phòng mình, thời gian mẹ dành cho Tú không nhiều vì cả ngày mẹ bận rộn nơi nhà hàng tối về mẹ cần nghỉ ngơi. Tú cũng ra khỏi phòng mình tìm gặp chị Amanda để khoe:

- Ngày mai em sẽ đi máy bay về nhà bố Tuấn

Amanda đánh đá gắt gỏng:

- Đúng rồi đó, mày về nhà bố mày luôn đi.

Ở nhà chỉ có Amnda và Tú khi bố Cường và mẹ ra trông coi nhà hàng. Amanda 13 tuổi là con của bố Cường, Amanda không thích mẹ của Tú cũng như Tú không thích bố Cường của Amanda.

Thỉnh thoảng Amanda ăn hiếp và cãi nhau với Tú dọa đuổi Tú ra khỏi nhà làm Tú sợ quá khóc một mình.

Bố Tuấn đón Tú ở phi trường, vừa thấy bố Tú đã vượt khỏi bàn tay cô nhân viên hãng máy bay đang dắt Tú ra để chạy nhanh lại gần bố, cô nhân viên trao Tú cho bố thì bố đã nhắc bổng Tú lên và hôn túi bụi vào mặt Tú, thằng bé sung sướng đón nhận sự nồng ấm từ người cha.

Bố Tuấn chở Tú về nhà vẫn bằng chiếc xe hơi cũ mà thân quen, bố cẩn thận bế Tú vào trong xe và cài seatbelt cho Tú, bố không biết là từ ngày ở với bố Cường Tú đã tự làm những điều này rồi.

Chiếc xe cũ của bố Tuấn một thời từng chở mẹ và Tú đi chợ, đi chơi vui biết bao, trên xe Tú ríu rít hết nói chuyện với mẹ lại với bố

Chiếc xe chở những ngày hạnh phúc yên vui của 3 người trên những con đường gần đường xa. Nhưng ngày mẹ và Tú ra đi thì bố và chiếc xe ở lại.

Về đến khu apartment Tú nhận ra ngay nơi chốn cũ, hai hàng cây cao trên con đường vào nhà của bố.

Đậu xe xong bố một tay xách túi đồ của Tú bố còn đòi cõng Tú lên lưng để lên tầng lầu nhưng Tú hào hứng nói:

- Con muốn bước lên những bậc thang này như ngày trước.. Bố ơi, con nhớ bố và nhớ cả những bậc thang vào nhà bố..

Bố lại dặn dò:

- Tú ơi bước chậm thôi.

Thiếu câu dặn dò của mẹ vì mẹ không có mặt ở đây.

Bố Tuấn chắc cũng đang nghĩ như Tú, bố hỏi:

- Con có nhớ lần bị ngã lăn quay dưới chân cầu thang này không?.

Tú khoe:

- Con vẫn nhớ mà, bố đã cõng con lên nhà và bôi thuốc cho chân con hết đau.

Ngay lúc này Tú nhớ đến lần bị ngã ở nhà bố Cường khi nó lạnh chanh phụ mẹ mang ít đồ từ xe vào nhà, bố Cường đã không đỡ Tú lên mà còn đe dọa:

- Lần sau còn đi nhanh để vấp ngã nữa là bố phạt quỳ gối đấy.

Bố Tuấn mở cửa phòng, Tú chạy ào vào trong, mọi thứ trong nhà vẫn như trước, bộ bàn ghế sofa cũ màu rêu là nơi Tú từng đứng lên đó nhảy nhót. Mẹ không muốn Tú nhảy nhót trên ghế vì sợ ghế chóng hư không có tiền mua cái mới, nhưng bố Tuấn vẫn chiều Tú, bố làm ngơ chẳng la mắng Tú bao giờ..

Chiếc bàn ăn, Tú nhớ cả nhà đã ngồi nơi đây ăn uống, đã nhiều lần vui. Tại sao bây giờ không còn ai nữa?

Tú vào trong bếp, nó đứng ngẩn ngơ, rõ ràng nơi đây mẹ nó từng đứng nấu nướng, nó đã từng chạy ra chạy vào với mẹ.. Nhưng hôm nay bếp vắng lạnh, mẹ nó thì đang ở xa.

Nó háo hức chạy vào phòng ngủ của nó, chiếc giường bé vẫn ở đây làm như nó mới xa nhà ngày hôm qua và hôm nay trở về sẽ nằm ngủ cùng chăn gối thân quen..

Còn cả thùng đồ chơi của Tú nơi gầm giường, Tú lôi thùng đồ chơi đổ ra nhà, những món đồ chơi từ lúc Tú 1 tuổi cho đến 6 tuổi tung toé trước mặt Tú, thằng bé bồi hồi sung sướng tưởng như là những món đồ chơi mới lạ nào vừa vào tay mình.

Nó cầm lên ngắm nghía từng món, trong đầu óc ngây thơ của nó có hiểu rằng mỗi món đồ chơi đều ghi dấu hạnh phúc của nó bên bố mẹ không?

Tú vội vàng như một thằng bé đói bụng háu ăn trước một mâm toàn là những món ngon, nó chạy sang phòng ngủ của bố mẹ, chiếc giường rộng này thỉnh thoảng nó vẫn chen vào đòi ngủ chung với bố mẹ vui vẻ ấm cúng lắm.

Nhưng bây giờ phòng ngủ cũng vắng lạnh như căn bếp kia....

Khi Tú mở cánh cửa bước ra ngoài lan can nó reo lên thích thú như vừa tìm thấy một kho tàng:

- Bố ơi, chiếc xe đạp nhỏ của con nè.

Chiếc xe vẫn để nơi góc lan can, mỗi lần Tú muốn đi xe đạp bố sẽ xách xe xuống nhà cho Tú và bố lại là người xách xe lên cất đi

- Phải rồi, chiếc xe đạp này bố mua khi con gần 6 tuổi, bố đã tập cho con đi mấy lần rồi thì...

Giọng bố nó nghẹn lại làm nó ngạc nhiên:

- Thì sao hả bố?

- Thì con và mẹ dọn đi nhà khác chứ sao.

Ngày rời khỏi căn nhà này Tú đã đòi mẹ mang bố theo nhưng mẹ bảo bố cần ở lại đi làm, Tú đòi mang theo chiếc xe đạp mới của nó nhưng mẹ cũng không cho và dỗ dành sẽ mua cho Tú một cái xe đạp khác cũng đẹp như thế.

Đến nhà mới Tú đã quên đi không đợi chờ bố Tuấn, không đòi hỏi xe đạp và mẹ cũng đã không còn nhớ lời mình đã hứa.

Tú nhìn xuống dưới đất là nơi nó từng chạy chơi ở đó với mấy đứa bạn hàng xóm con nhà Mỹ đen, con nhà Mễ chỉ mình Tú là con nhà Việt Nam, chúng chơi với nhau cho đến khi đứa nào chán thì về nhà, còn Tú thì được bố xuống gọi và cõng Tú cho nhanh để mẹ khỏi phải đợi giờ ăn cơm hay giờ tắm rửa cho Tú.

Những hình ảnh kỷ niệm đang sống lại trong lòng thằng Tú

- Bố ơi...

Bố Tuấn đã đứng bên cạnh Tú, một tay quàng lên bờ vai bé bỏng của Tú như hai người bạn dù kẻ cao người thấp. Nó tựa vào người bố hưởng mùi ấm áp quen thuộc và nũng nịu:

- Bố ơi, con muốn cả nhà mình ở đây như trước. Nhà mình có 3 người là bố mẹ và con thôi..

- Bố cũng muốn thế.

- Có phải mẹ dọn đi vì mẹ thích bố Cường không thích bố Tuấn nữa ?

- Con còn bé lắm biết để làm gì.. Nói chuyện sinh nhật của con đi, ngày mai chúng ta sẽ có một bữa sinh nhật rất vui con nhé.

Nghe nhắc tới sinh nhật mình Tú hớn hờ ngay:

- Bố ơi ngày mai sinh nhật con bố có mời bạn con không? thằng Mark, thằng Ben, con Jessica, con Linda là những đứa hay chơi với con dưới sân đó....

- OK, bố sẽ sang vài nhà hàng xóm mời và ngày mai con sẽ có bạn cũ lẫn bạn mới, vì có đứa dọn đi nơi khác rồi.

- Sao họ lại dọn đi hả bố? Chúng nó cũng dọn đến một căn nhà to đẹp và có thêm bố mới như con không?

- Cuộc sống ở apartment ít ai ở dài lâu, kể đến người đi mà con. Ai cũng có lý do riêng của họ, nhưng không phải những đứa trẻ ở apartment nào dọn đi cũng có nhà mới, bố mới như con

- Ai cũng có lý do dọn đi vậy sao bố không dọn đi?

Bố Tuấn thở dài mà nó không biết:

- Bố thích ở đây vì có nhiều kỷ niệm của con, con đã sinh ra và lớn lên ở đây những 6 năm. Tất cả những đồ đạc trong nhà đều có bàn tay con chạm vào, bóng dáng con còn ở lại, với lại bố nghèo lắm không có tiền mua nhà khác..

Nó vui vẻ liến thoắng:

- Con cũng thích nhà của bố luôn, bố đừng dọn đi nha, nhà bố trên lầu đẹp lắm, con ngó qua cửa sổ thấy cảnh cây xanh lá và thấy con chim đậu trên đó.

Bố nó thoáng mơ màng:

- Thấy cả bầu trời xanh trên cao nữa con ạ . Chúng ta đã từng có lúc là bầu trời xanh, không mây mù, không mưa gió.

Nó ngây thơ phụ họa với bố:

- Con cũng không thích trời mây mù mưa gió, con sẽ không được xuống sân chơi....

Bố cười xòa để con bắt chước cười theo:

- Bây giờ con vào nhà bố tắm cho con xong hai cha con mình đi nhà hàng ăn cơm rồi đi chợ mua đồ cho sinh nhật con ngày mai .

Khi hai cha con vào trong chợ Walmart thằng Tú thích lắm dù chợ này không xa lạ gì với nó. Tú nói huyền thuyên vì sung sướng :

- Bố ơi, ta mua cái bánh to có hình Spiderman này, ta mua Ice cream này, ta mua.....
- Bố sẽ mua tất cả những gì con muốn cho sinh nhật con

Thằng Tú reo lên:

- Ôi, thích quá...

Bố đẩy xe cho thằng Tú chọn đồ bỏ vào, nó tham lam lấy món này lại đổi món kia rất nhiều lần mà bố vẫn vui vẻ mỉm cười đứng chờ, bố không hề ngăn cản khi nó cầm lên món đồ nó yêu thích. Đi mua sắm với mẹ và bố Cường thì Tú chỉ rón rén lấy vài món và không dám đòi hỏi gì nhiều..

Hai cha con hả hê ra về, thằng Tú khen bố:

- Bố giàu lắm, bố mua cho con nhiều thứ.

Bố nó mỉm cười:

- Ừ thì bố giàu, tình yêu của bố dành cho con không ai mua nổi đâu ..

Tối hôm ấy thằng Tú ngủ với bố trên cái giường lớn của bố mẹ, nó ôm lấy bố. Trong vòng tay bố Tú yên tâm và sung sướng , nhưng nó chợt buồn:

- Bố ơi, con muốn có mẹ nằm ở đây như lúc trước

Bố xoa đầu Tú:

- Vẫn còn cái gối của mẹ bên cạnh con đây.. Thôi ngủ đi con...

Cả ngày đi ăn, đi chợ và đi chơi với bố nó đã thấm mệt nên đi vào giấc ngủ dễ dàng.

Tú mơ thấy buổi sáng thức dậy nơi căn nhà của bố có bầu trời xanh thật đẹp.

Bố đã ra tiệm lấy chả giò mới chiên nóng giòn về còn mẹ đang sắp bày mọi thứ ra bàn cho sinh nhật của Tú

Rồi các bạn nhà hàng xóm bấm chuông gọi cửa chúng ủa vào nhà. Tú sung sướng đứng giữa bố mẹ trước mặt là ổ bánh cốm 8 ngọn nến nhỏ đang cháy lung linh.

Mọi người cùng hát câu chúc mừng sinh nhật vang dội khắp nhà: "Happy birth day to you...".

Tú cũng reo lên theo tiếng hát::

- Vui quá, Bố ơi, mẹ ơi...

Nó bỗng mở choàng mắt ra chỉ thấy bóng đêm và những hình ảnh đông vui sinh nhật biến mất .

Thằng bé hụt hẫng gọi như khóc:

- Bố ơi..!!

Bố cũng thức dậy và ôm Tú vào lòng:

- Bố đây mà, bố đang ôm con đây mà..

Thằng Tú dụi mắt ngỡ ngác:

- Mẹ ơi....mẹ đâu rồi?
- Chỉ có hai bố con mình thôi.

Thằng bé òa khóc thật:

- Con thấy có mẹ về nhà này và cùng làm sinh nhật cho con mà.....

Bố đặt nó nằm xuống gối và dỗ dành:

- Con vừa mơ thôi, giấc mơ lúc nửa đêm. Sáng mai bố sẽ làm sinh nhật cho con, con sẽ thích vì có nhiều bạn lắm.

Trẻ con dễ buồn dễ khóc cũng dễ tin dễ vui. Thằng Tú mỉm cười. ngoan ngoãn khi bố nói:

- Ngủ ngoan đi con

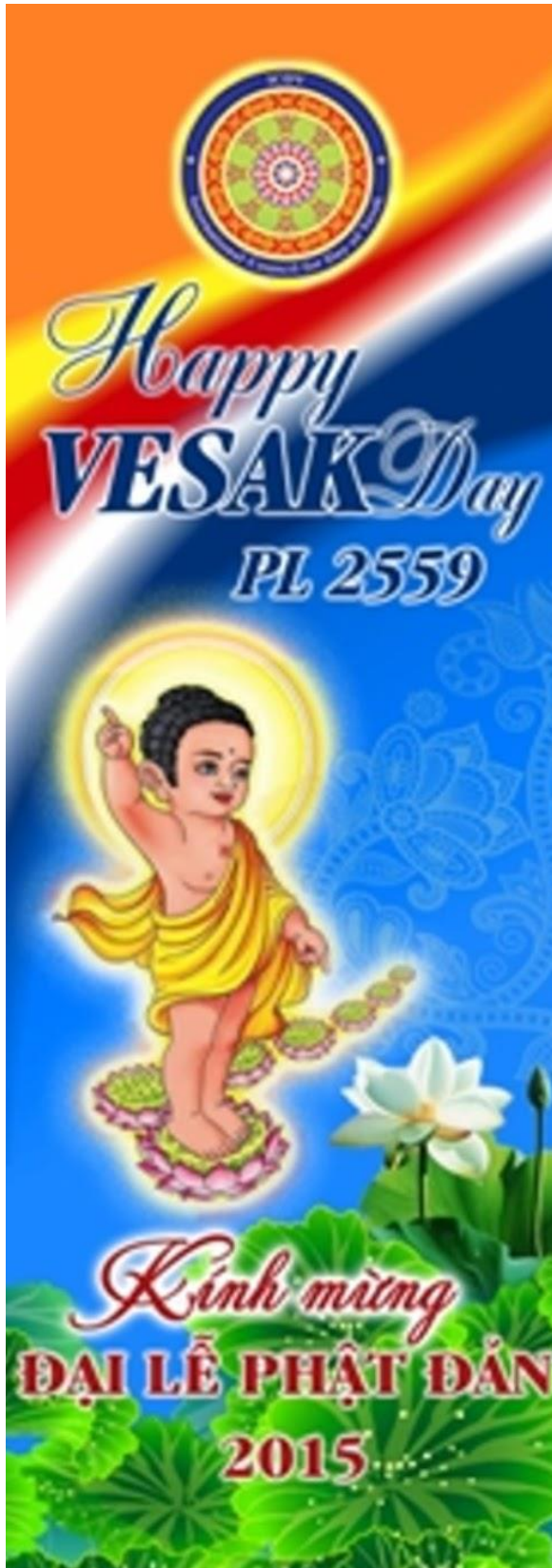
Bố nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp ngang ngực Tú, thằng bé vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm nhìn bố về biết ơn và khép mắt lại, đôi mi mắt xinh đẹp ngây thơ của nó còn ướt nước mắt

Trong vòng tay của bố, trong căn nhà của bố thằng Tú lại ngủ thiếp đi..Không biết giấc mơ lúc nãy có trở về, một sinh nhật vui vẻ có đầy đủ mẹ cha và ngoài kia bầu trời cao trong xanh không mây mù, không mưa gió.?

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Father's day 2015)

Niềm Vui Trong Ngày Phật Đản

Trong tháng Sáu năm nay, nhiều chùa ở Portland, Oregon và khắp nơi trên thế giới tung bừng tổ chức ngày Lễ Phật Đản chào mừng Đức Phật ra đời cứu độ chúng sinh.

Người viết xin tóm lược ý nghĩa của ngày Lễ Phật Đản được trích trong trang internet Wikipedia để các bạn am tường rõ ràng hơn nhé.

“**Phật Đản** nghĩa là ngày sinh của đức Phật; hay là **Vesak** là ngày kỷ niệm Phật Cồ-đàm sinh ra tại vườn Lâm-tì-ni, năm 624 TCN, diễn ra vào ngày **15 tháng 4 âm lịch** hàng năm.

Theo truyền thống Phật giáo Bắc tông và ảnh hưởng của Phật giáo Trung Hoa, ngày này chỉ là ngày kỷ niệm ngày sinh của đức Phật Thích Ca; tuy nhiên, theo Phật giáo Nam truyền và Phật giáo Tây Tạng thì ngày này là ngày **Tam hiệp** (kỷ niệm Phật đản, Phật thành đạo và Phật nhập Niết-bàn). Ngày Phật Đản hay là lễ **Vesak, Tam Hiệp** được kỷ niệm vào các ngày khác nhau, tùy theo quốc gia. Một số quốc gia với đa số Phật tử chịu ảnh hưởng Bắc tông (như Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản, Việt Nam) thường tổ chức ngày lễ Phật đản vào ngày mùng **8 tháng 4 âm lịch**. Các quốc gia theo Nam tông thường tổ chức vào ngày **trăng tròn trong tháng 4 âm lịch** hay là ngày trăng tròn trong tháng 5 dương lịch. Có những năm có 2 ngày trăng tròn trong tháng 5 dương lịch như năm 2007, có nơi tổ chức ngày Vesak vào ngày trăng tròn đầu tiên (ngày 1 tháng 5) trong khi tại nơi khác lại kỷ niệm vào ngày trăng tròn thứ 2 (ngày 31 tháng 5). Cách tính kỷ nguyên Phật lịch tại các quốc gia theo truyền thống Nam tông cũng khác nhau, nên năm Phật lịch có thể cách nhau một năm.

(Nguồn: trích trong **Lễ Phật Đản** – Wikipedia tiếng Việt

Vesak - Wikipedia, the free encyclopedia)

Năm nay 2015, PL 2559, Thái Lan là nước chủ trì tổ chức Đại Lễ Vesak kỷ niệm đản sinh lần thứ 2639 ngày Đức Phật ra đời.

Năm 1997, UNESCO (Tổ chức Giáo dục, Khoa học và Văn hóa Liên hiệp quốc) chính thức liệt kê Lâm Tỳ Ni trở thành di sản văn hoá thế giới, tiếp tục khai quật, trùng tu và tôn tạo Lâm Tỳ Ni ngày một xinh xắn, tú lệ theo đúng như tên gọi ban đầu của khu thánh địa Phật giáo này.

(Nguồn: Phật Giáo Đại Chúng)

Năm 1999, Liên Hiệp Quốc công nhận ngày Khánh Đản của Đức Thế Tôn trở thành Ngày Lễ Phật Đản Vesak Liên Hiệp Quốc.

Người viết năm 2007 đã có phúc duyên đến chiêm bái vườn Lâm Tì Ni, nơi Đức Phật ra đời ở thành Ca Tỳ La Vệ thuộc Ấn Độ ngày xưa. Ngày nay, Lâm Tỳ Ni nằm dưới chân dãy Himalaya, cách cố thành Ca-Tỳ-La-Vệ (Kapilavastu) 25 km về hướng Đông. Lâm Tỳ Ni tọa lạc tại quận Rupandehi, khu vực Lumbini thuộc Vương quốc Nepal, nằm cách biên giới Sonauli của Ấn Độ khoảng 36 km. Có đến nơi đây rồi chúng ta mới biết Đức Phật là một nhân vật có thật chứ không phải là một nhân vật đầy huyền thoại.

Hiện nay các Phật tử có cơ hội được tham dự vài các chuyến hành hương do các chùa hay các hãng du lịch đến Ấn Độ để thăm viếng 4 thánh tích quan trọng trong lịch sử cuộc đời Đức Phật mà nhà Phật gọi là Tứ Động Tâm: nơi Phật đản sinh ở vườn Lâm Tì Ni, nơi Phật thành đạo ở Bồ Đề Đạo Tràng, nơi Phật thuyết pháp ở vườn Lộc Uyển và nơi Phật nhập niết bàn ở Câu thi na.

Trong ngày Phật Đản cũng thường có nghi thức Lễ Tắm Phật (Lễ Mộc Dục).

Xin mời quý bạn đọc tài liệu dưới đây được người viết sưu tầm trên internet, đem về đây chia sẻ với quý bạn, để chúng ta hiểu rõ thêm về ý nghĩa của Lễ Tắm Phật nhé.

Nhân Mùa Phật Đản - Ý Nghĩa Lễ Tắm Phật

Nguồn gốc của Lễ Tắm Phật bắt nguồn từ sự tích đức Phật đản sinh, Tương truyền khi Phật giáng sinh, có chín vị rồng tới phun nước tắm rửa cho Ngài. Cùng với nước là hương hoa do các vị trời rơi xuống làm thanh tịnh thân Phật. Về sau Ấn Độ, các tự viện thường hay để tượng một vị Phật sơ sinh, mỗi ngày tín đồ có thể tới viếng chùa và lấy nước rưới lên mình Phật như là một hành động tẩy trừ sự ô nhiễm nơi thân Phật, cũng như thân mình. Về sau không rõ đích xác nguyên do gì truyền thống này lần lần cải biến.

Ở Trung Hoa, vào đời Đường, đời Tống, tắm Phật là một pháp hội rất long trọng, mỗi năm được tổ chức một lần vào ngày Phật đản sinh. Nhất là ở Nhật Bản, vào khoảng năm 840, niên hiệu Thừa Hòa thứ bảy trở về sau, mỗi năm nhằm vào ngày tám tháng tư lễ tắm Phật được cử hành vô cùng trang nghiêm trong hoàng cung. Vì vậy, ở Trung Hoa, Nhật Bản, Đại Hàn, Việt Nam, lễ Phật đản là một ngày vô cùng quan trọng được gọi là Phật Sinh Hội, Dục Phật Hội, Quán Phật Hội, đều là chỉ vào nghi thức tắm Phật cử hành trong ngày ấy. Lý do nghi thức tắm Phật được tín đồ Phật giáo tôn trọng và cung kính thực hành hàng năm vì nó là một phương pháp rất hay để người tu phản tỉnh.

Phương pháp tắm Phật thì rất giản dị: bạn lên trước tượng vị Phật sơ sinh đặt giữa một bồn nước, thông thường là nước pha trộn bởi các vị hương thơm như nước thơm chiên đàn hương bạch đàn hương, uất đàn hương, long não, xạ hương, tử chiên đàn, đinh hương, v.v... Bạn quỳ xuống đánh lễ ba lạy để bày tỏ lòng thành kính và khiêm cung đối với vị Phật sơ sinh. Bạn cũng có thể cúng dường hương hoa, phẩm vật, để bày tỏ lòng kính mộ của mình. Xong bạn dùng một cái muỗng múc nước hương thơm, từ từ rưới lên thân mình Phật ba lần. Mỗi khi tắm Phật như vậy, bạn cần quán tưởng rằng thân Phật cũng ví như là thân tâm của mình vậy. Ba muỗng nước rưới lên thân Phật, sẽ gội rửa ba nghiệp ác do thân, miệng và ý của mình tạo ra. Nếu nước hương thơm là thứ dùng để tắm thân Phật, thì Phật pháp là thứ mà bạn phải dùng để tẩy rửa cấu bẩn của hành động, suy nghĩ và lời nói. Nhưng điều tuyệt diệu là vị Phật sơ sinh trước kia được tắm, vốn là một em bé thanh tịnh vô nhiễm; sau khi tắm xong, bụi trần gội sạch, em bé đó trở về lại với sự vô nhiễm thanh tịnh sẵn có. Cũng vậy, hành động, lời nói

và suy nghĩ của kẻ phạm chúng ta trải qua bao kiếp, tích tập vô số thói hư tật xấu, tà kiến ác hạnh, ngu si chấp trước, khiến ta ở trong vòng mê mờ vẩn đục; song bản tánh xưa nay của chúng ta chưa hề bị ô nhiễm, hệt như vị Phật sơ sinh thanh tịnh vô cấu. Nếu dùng Phật Pháp như nước tẩy, tắm gội tam nghiệp, tức là nếu ta sửa đổi thói hư tật xấu, xả trừ chấp trước, minh tâm kiến tánh, thì ta sẽ khôi phục lại được thể tánh thanh tịnh sẵn có xưa nay.

Bởi vậy điều then chốt trong lễ tắm Phật là ta phải hết sức thành tâm, tụ thần chú ý, tâm niệm sáng suốt, thì nghi thức tắm Phật sẽ là một phương tiện xảo thủ thắng đề ta tiêu trừ nghiệp chướng chấp trước. Để giúp cho sự tập trung chuyên nhất của thân khẩu ý, đồng thời biến sự tắm Phật thành sự tẩy trừ nghiệp chướng, chư Tổ khi xưa đã khuyên dạy ta đọc câu chú sau đây: **Án, đì sa đì sa, xăng che, sô pô hô**. Với câu chú này, nếu ta thành tâm tụng niệm sẽ làm tâm ta không khởi vọng tưởng, dẹp trừ phiền não, và do đó tự nhiên an tịnh siêu nhiên.

Bồ Đề Hải

(Nguồn: trích trong www.chuavanphat.org)

Ý nghĩa hoa sen bảy bước và câu nói “Thiên thượng thiên hạ, duy “Ngã” độc tôn”

Lịch sử Phật giáo có ghi: "*Vừa sinh ra, Thái tử đã đi bảy bước, dưới mỗi bước chân nở một đóa sen nâng gót. Đến bước cuối cùng, tay chỉ trời, tay chỉ đất, Ngài đồng dục cất cao tiếng sư tử hống: Trên trời dưới trời, Ta là bậc tôn quý hơn cả...*".

Ý nghĩa chính mà đức Phật nói trong câu: “Trên trời, dưới trời chỉ có Ta là tối thượng” là Ngài muốn khai thị cho chúng ta rằng, mọi hành động đúng sai, thiện ác, khổ đau hay hạnh phúc... trong cuộc đời này đều do mình làm, tự mình quyết định lấy cuộc đời của mình. Ngài đã từ bỏ trao lại quyền tự quyết cho con người giữa các tiếng nói từ quyền năng thần linh huyền bí mờ hồ.

Đến đây, có thể đúc kết lại rằng: Hoa sen là biểu tượng của chân lý – là chân lý hiện thực trong cuộc đời – nó hiển thị ngay trong trần thế lấm lưa ưu phiền và hệ lụy này. Đó là biểu tượng cho tinh thần nhập thế sinh động của Phật giáo – mà phương ngữ thường được biết là “cư trần bất nhiễm trần” – “Phật pháp bất ly thế gian giác”.

Tóm lại, theo đức Phật thì mỗi bước chân của ta cũng được nâng đỡ trên một đóa sen, mỗi bước chân là một bước sen trong cuộc đời này. Nó mang phẩm tính tinh khiết, “không bị đời thấm ướt”. Người Phật tử thực hành theo lời Phật dạy thì mỗi bước chân của mình là mỗi bước sen ấy. Đi theo bảy bước hoa sen ấy là chúng ta bắt đầu một cuộc đời mới – “đi trong thế gian mà không thuộc thế gian”. Và ngay lúc quy y hay đang trên lộ trình tu tập theo lời dạy thì sự an lạc liền có

mặt trong mỗi bước chân của người Phật tử chúng ta – từng bước chân an lạc vững chãi đi về bến vui. Và niềm vui ấy sẽ không chỉ riêng bản thân ta hưởng thụ – niềm vui do sự thực hành theo lời Phật dạy của người Phật tử chúng ta có khả năng chia sẻ cho tha nhân, cho toàn nhân loại. Bởi lẽ, giá trị của chân lý và hạnh phúc là chung cùng, tương quan. Chúng ta hãy cùng nhau bước những bước sen để đón mừng Phật đản!

TS Định Thông

(Nguồn:Thư Viện Hoa Sen)

Trong niềm vui khi nghe bài pháp thoại “Ta Là Trên Hết” của Thượng Toạ Thích Tâm Hoàn thuyết giảng tại chùa Bửu Hưng nhân ngày Lễ Phật Đản năm nay, người viết xin được chia sẻ tâm tình dưới đây:

...Trong Tinh Tấn ta quyết tâm tận diệt

Những ác nhân, nên làm chuyện thiện lành

Quay về ngay với bản thể tinh anh

Tánh bản thiện nhân chi sơ sẵn có

Tâm Tĩnh Lặng thì Niết Bàn là đó

Mỗi một người có Phật tánh trong ta

Nếu nhận ra đầu trong cội Ta Bà

Ta tìm thầy thiên đường nơi trần thế”

(Thơ Sương Lam)

Xin cảm ơn tất cả những ai đã làm cho cuộc đời này thêm đẹp thêm vui với tấm lòng bao dung, nhân ái và đặc biệt là người con Phật, lúc nào chúng ta cũng phải ghi nhớ và cảm ơn đáng Từ phụ đã dạy: **“Không có hận thù khi nước mắt cùng mặn. Không có giai cấp khi dòng máu cùng đỏ. Không có tranh chấp giết hại lẫn nhau khi mọi loài đều cần có sự sống và tôn trọng sự sống”**.

Nam Mô Hoan Hỷ Tạng Bồ Tát

Mời quý bạn xem một nghe một bản nhạc về Ngày Phật Đản và chúc quý bạn thân tâm thường lạc nhé.

Vàng Trắng Phật Đản (Cs. Gia Huy)

<https://www.youtube.com/watch?v=6UPyvWqXN8c>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

NÓI BƯỚC TIỀN NHÂN

Nghìn sau nói nghìn xưa

ANH HÙNG YÊN BÁI

Thương bao thủ cấp vì đời

Người nay nói được chưa?

Gương anh hùng uy dũng

Người nay có kế thừa?

Ý Nga

Bài Thơ Về Cuộc Sống Nhân Gian

(Viết tặng Mya Trần Ngọc Vy và Vương Ngọc)

Bước vào đời là bước vào duyên nghiệp
Nghiệp duyên lành, hay dữ tự nơi ta
Tạo tác ra khi sống cõi Ta Bà
Và theo mãi với ta qua nhiều kiếp!

Tâm làm chủ của bao nhiêu duyên nghiệp
Tâm hiền lành sẽ gặp phúc duyên may
Sẽ giảm đi bao tội nghiệp kiếp này
Và tinh tấn trên con đường giải thoát

Không làm ác, không mưu sâu chiếm đoạt
Không lọc lừa, xảo trá hại tha nhân
Sống an nhiên vui hưởng cuộc đời trần
Với Tâm thiện, với tấm lòng nhân ái

Trong cuộc sống, dĩ nhiên nhiều trở ngại
Làm cho ta buồn khổ hoặc đau thương
Nếu hiểu rằng đời sống thật vô thường
Thì mọi việc đều là do duyên nghiệp

Tạo nhân tốt, nhận quả lành trọn kiếp
Gieo thương yêu, sẽ gặt quả thương yêu
Làm việc lành, Tâm vui vẻ thật nhiều
Làm việc ác, Tâm bất an hỗn loạn

Đời đẹp lắm! Hãy bình tâm thưởng ngoạn
Những cái vui, cái đẹp của nhân gian

Từng rơi long lóc cho người noi gương

Việt Nam, càng nhớ càng thương

Người Xưa máu nhuộm đầy đường vì ai?

Hỏi người nay: đoạn đầu dài

Thực dân, giặc Hán: ai thay? Đầu nào?

Ý Nga

TRUY ĐIỆU

*

Thành kính tưởng niệm những

Chiến Sĩ QL VNCH đã tuấn tiết sau 30-4-75.

*

Kèn truy điệu âm nã nề tưởng niệm

Những Chiến Binh không cấp bậc linh đình

Những hương linh tuấn tiết vì dân mình

Ngàn thu trước, ngàn thu sau nói tiếp.

Kèn truy điệu trong quốc kỳ thẳng nếp

Thương tiếc Người đời binh nghiệp truân chuyên

Quyết không hèn, chọn cái chết trung kiên!

Kèn dâng hiến âm chiêu hồn Tử Sĩ.

Ý Nga

GIANG SAN

Được làm người là phúc đức ngập tràn
Đường lục đạo, kiếp người ta khó được

Cháu yêu hỏi! Hẳn duyên lành kiếp trước
Nên kiếp này ta hội ngộ cùng nhau
Trong tình thương, trong yêu mến ngọt
ngào
Tình bà cháu, gia đình ta hạnh phúc

Cuối bài thơ, ông bà xin chúc phúc:
Cháu đẹp xinh: thể chất lẫn tâm linh
Vớ mọi người: Hãy sống thật chân tình
Gieo nhân Thiện, gặt quả Lành! Cháu ạ!

Sương Lam

CANH CẢI

HAY NEM CÔNG?

Cải bẹ xanh nấu canh chả cá

*Thiếp mời chàng thử nhá? Thích
không?*

Nếu không, chờ thiếp ra đồng

*Trồng rau cải đắng; nuôi: công,
ngỗng, gà./.*

Á Nghi và Anh, 16-6-2015

Lung Linh Hạ Buồn

**Nắng vẫn lung linh góc phố xưa
Phượng đỏ băng khuâng gió
chuyển mùa**

**Tà áo ai bay sân trường cũ
Có còn lệ thấm buổi tiễn đưa .**

Vẫn đây những mùa hoa phượng nở

TOÀN HÁN GIAN SANG

Giang san: Cộng rước gian sang

Xên xang Xénh Xáng rịt ràng đàng gian

Mấy lần Bản Giốc, Nam Quan

Theo gian, sang Bắc? Nguy nản ai lo?

Ý Nga, 16-6-2015

GIỮ CỜ

**Sống mãi trong tim thuở mộng mơ
Tiếng chim ríu rít trên cành biếc
Khung cửa hạ buồn hót ngưu ngơ**

**Nắng vẫn hững hờ làn mây tím
Cho hạt mưa xanh mái tóc thề
Vào đời nhau hôn chọt mãi mê
Quên gốc phượng chơ vơ ngõ vắng**

**Vẫn ngậm ngùi hàng me xanh
thắm**

**Lá rơi đây lối cũ đường quen
Trong ảo vọng người xưa chung
bóng**

Nắng hanh hao soi ấm tình hồng .

**Vẫn còn em ngủ quên bên mộng
Gió vào kỷ niệm hạ buồn lây
Mảnh tình duyên suốt kiếp đọa đày
Cho hồn lữ tương tư cuộn cuộn
sóng .
Ngọc Quyên**

XẤU XA CẢ RỒI!

Tà quyền, nguy sử viết chi?
Những trang ô nhục nhất nhì thế gian!
Ông “hoàng” là đảng bạo tàn
Gian sang đem bán, vậy đoàn nuôi ai?
Nuôi toàn “bà chúa” bắt tài
Kẻ hèn chễm chệ, người oai vô tù.

Giết bao người trí, chừa ngu
Đồng minh không quý, kẻ thù tri ân.
Nội thù cấu kết ngoại nhân
Dân ta làm mọi bán thân cả Nhà.

Hôm nay nhìn lại hôm qua
Bao nhiêu đẹp đẽ: xấu xa cả rồi!
Bao giờ chính sự đổi ngôi?
Mau mau phải lật ngay thôi! Chờ gì?

“Sanh hữu hạn, tử vô kỳ”!
Ý Nga, 15-6-2015

Rời rạc khó đi đường vượt biển
Nhưng mình gắn bó chẳng nề chi
Thủ thi, thâm thì nuôi ý chí
Hẹn ngày hồi quốc dưới hoàng kỳ
Ý Nga, 15-6-2015

THƠ CHIẾN ĐẤU

Miệt mài, đều đặn nài thơ
Đam mê, thôi thúc, ai chờ mặc ai
Những vần thơ gánh ngô khoai
Nuôi dân đánh giặc trong ngoài nhà Nam.
Ý Nga, 15-6-2015

BỐ TÔI

Mỗi buổi tối, sau bữa cơm bố tôi khen : " Hôm nay mẹ mày nấu ăn ngon quá, cảm ơn." rồi ông đặt chén xuống mâm, thong thả rời phòng ăn để lên nhà trên ngồi uống trà, hay đọc báo. Chúng tôi cũng ăn xong cơm tối, mấy đứa em nhỏ thì chạy theo bố, còn mấy đứa lớn thì giúp mẹ tôi dọn dẹp dưới bếp. Khi nào xong thì sẽ lên sau để cùng bố tôi trò chuyện. Thường những câu chuyện mà chúng tôi gặp ở trường học, những câu hỏi ở trong lớp, hay những câu hỏi có liên quan đến bài vở mà chúng tôi không hiểu. Trong mắt chúng tôi, bố tôi là người rất thông minh, câu hỏi nào của chúng tôi cũng được ông giải thích thật minh bạch, rõ ràng và dễ hiểu.

Tôi và Tâm, người em gái kế còn dọn dẹp dưới bếp, nghe tiếng gọi của bố tôi vọng xuống:

- Linh và Tâm xong chưa con?

- "Dạ xong rồi bố"... chúng tôi cùng lên tiếng thật to, rồi vội lau tay chạy lên ngồi bên bố tôi. Ông hiền từ hỏi nhỏ nhẹ:

- Hôm nay chúng con học hành ra sao? Cô giáo Tài có khỏe không con?

- Dạ thưa bố, cô giáo con hôm nay cho chúng tập thể dục vui quá. Còn bài học cho ngày mai thì con đã làm xong khi mới đi học về hồi chiều. Vậy là tối nay chúng con được đi ngủ sớm đó bố.

Bố tôi cười rồi quay sang nói chuyện với mẹ tôi, bà ngồi ở cái ghế dành riêng cho bà ở cuối bàn, hai tay thoãn thoắt đan cái áo len xanh cho Tịnh, người em trai kế tôi.

- Thế " Toi" cắt mấy cành hoa để ngày mai các con đem đến lớp tặng cô giáo nhé. Hoa Thược Dược nở đầy ngoài vườn trông đẹp quá. Bà Giáo Tài chắc thích lắm đấy.

Mẹ tôi chỉ mỉm cười khẽ gật đầu mà không nói tiếng nào. Bàn tay bà vẫn nhanh nhẹn đan từng mũi len để cho xong chiếc áo.

Những buổi tối bình thường như thế kéo dài năm tháng....Bố tôi vẫn đi làm mỗi ngày. Mẹ tôi vẫn ở nhà lo cơm nước cho chồng con. Bà may từng tấm áo cho chúng tôi; bà thu dọn nhà cửa sạch sẽ và nhất là cắm hoa Thược Dược trước nhà do bà chăm sóc, tưới bón để chúng tôi đem đến trường cắm vào bình để bên cạnh bàn của cô giáo chúng tôi.

Chúng tôi đã lớn, đôi khi chúng tôi hỏi bố tôi về chuyện sao bố gặp mẹ, chuyện ngày xưa của bố, của mẹ, nhưng những lần như thế, bố tôi thường chỉ gãi đầu, cười nhẹ và bảo nhỏ:

- Chuyện ấy hả? Để hôm nào bố rảnh bố sẽ kể cho chúng con nghe. Rồi ông nhìn mẹ tôi và nói với chúng tôi:

- Chúng con hỏi mẹ con xem sao? Rồi ông nhìn sang Mẹ tôi thăm hỏi. Mẹ tôi chỉ mỉm cười nhìn ông âu yếm rồi bảo chúng tôi sửa soạn đi ngủ, vì sáng mai còn phải dậy sớm đi học.

Chúng tôi cùng Õ lên một tiếng thật nũng nịu nhưng cũng theo lời bố mẹ vào phòng, tắt đèn đi ngủ.

Những đóa hoa Thược Dược trắng như tuyết, tươi rói trong sương sớm được mẹ tôi cắt vài cành trao cho tôi và dặn:

- Con cắm hoa này vào bình và nhớ cho nước vào kéo nó tàn. Con để trên bàn cô giáo của con, chắc cô thích lắm đấy.

- Dạ, con sẽ cắm vào bình của cô ở trên bàn trước khi cô đến lớp.

Mẹ tôi còn dặn dò phải cẩn thận kéo gãy cành thì uổng lắm. Tôi nhìn mấy đóa hoa mà thầm ngưỡng phục mẹ có tài trồng hoa. Chúng tôi cùng cắp sách đến trường trong lòng vui rộn rã. Bốn chị em chúng tôi cười nói liên miên, tâm hồn trong trắng của tuổi học trò sao mà đẹp và hồn nhiên vô tận. Con đường dù dài nhưng như thâu ngắn lại, chúng tôi đã đến trường lúc nào không hay.

Bà giáo tôi bước vào lớp, cả bọn đứng lên chào. Bà vừa khoác tay cho chúng tôi ngồi xuống và đôi mắt bà sáng hẳn lên khi nhìn thấy bình hoa tươi được đặt trịnh trọng trên bàn. Bà đưa tay nâng nhẹ một đóa hoa rồi cúi xuống ngửi. Bà nhìn chúng tôi thăm cảm ơn và hỏi:

- Hoa vườn nhà ai mà đẹp thế?

Tôi đưa tay lên thưa:

- Thưa cô, của bố mẹ con ạ. Bố mẹ con nói con đem vào biểu cô.

- Thế thì con về nói cảm ơn bố mẹ con nhé. Cô cũng cảm ơn con đem đến cho cô. Hoa đẹp quá.

Cô giáo của tôi là một người rất phúc hậu. Cô dạy dỗ chúng tôi hết lòng. Cô đã lớn tuổi, đôi khi cô bảo chúng tôi gọi cô là bà, nhưng khi cô giận cô bảo không được gọi bằng bà nữa mà phải gọi bằng cô. Cô theo chúng tôi từ mẫu giáo lên lớp ba, rồi lại trở về dạy mẫu giáo. Chúng tôi thay phiên nhau hái hoa tươi chưng bày trên bàn của cô, mỗi ngày một bình hoa mới, chúng tôi làm cô vui, cô làm chúng tôi hạnh phúc là những đứa học trò ngoan. Bố mẹ chúng tôi vui vì các con của ông bà học giỏi và lễ phép. Cô tôi thường khuyên nhủ chúng tôi: - Các con ráng học cho giỏi, mai sau các con cũng trở thành cô giáo hay thầy giáo như cô nhé. Chúng tôi bẽn lẽn cười rồi đồng "ạ" lên một tiếng thật to. Cô bắt đầu giảng bài, trong khi chúng tôi cùng ngồi im lặng để nghe cô. Giọng nói của cô vang lên đều đặn, đôi khi cô nhìn ra sân trường rồi lại quay về với chúng tôi. Tình thầy trò giờ nghĩ lại thấy thấm thía vô cùng.

Khu vườn đầy hoa lạ và đẹp do mẹ tôi vun trồng và chăm sóc càng ngày càng tươi tốt. Cô giáo của chúng tôi mỗi ngày có bình hoa mới cắm trong bình chào đón cô mỗi khi cô vào lớp. Chúng tôi theo gió và hoa đã khôn lớn theo thời gian. Tôi và Tịnh người em trai kế đã ra trường và thi đậu vào trung học. Ngôi trường tiểu học yêu quý của chúng tôi vẫn còn đó cho những thế hệ đi sau. Các em nhỏ của tôi lại thay chị mang vào lớp những đóa thực được tặng cô giáo. Chúng tôi không còn nũng nịu bên bố mẹ như xưa. Mỗi đứa có một riêng tư trong suy nghĩ, trong lời ăn, tiếng nói. Nhưng bố mẹ tôi vẫn đều đặn cắt hoa cho những đứa em còn theo học với cô giáo Tài.

Ngày Tịnh và tôi lên trung học, bố mẹ tôi đứng ở đầu ngõ nhìn chúng tôi âu yếm và dặn dò:

- Trông các con hôm nay đẹp quá. Bố mẹ rất hạnh phúc. Các con đi cẩn thận, ráng học cho giỏi. Chiều bố mẹ và các em chờ con về ăn cơm.

Tôi và Tịnh dắt hai chiếc xe đạp mới toanh mà bố tôi mua cho chúng tôi. Tôi vui hơn bao giờ hết vì từ nay sẽ đạp xe đạp xa hơn, được chạy cho bằng thích. Tịnh khều nhẹ tay tôi:

- Dám chạy đua không?

- Sợ gì, nhưng phải đợi chị cột áo dài lên đã.

Thế là hai đứa cầm cúi đạp xe lên dốc, xuống đồi, chạy quanh bờ hồ Xuân Hương để đến trường. Em trai tôi đến trường Trần Hưng Đạo; còn tôi dắt xe lên dốc Bùi thị Xuân. Ngày này qua ngày khác, dù trời nắng hay mưa, chúng tôi vẫn đạp xe đến trường, học hỏi nhiều hơn, thông minh hơn và lớn hẳn lên.

Bố tôi vẫn đi làm đều đặn, dạy dỗ và đùm bọc chúng tôi rất chu đáo. Mỗi buổi tối ngồi bên bố nghe kể chuyện hay bố giảng thêm cho các con hiểu về bài học, bố tôi thường khuyên nhủ: "các con nên cố gắng học, nhà mình nghèo nhưng bố tin tưởng vào sự cố gắng học hỏi của các con. Mai này khôn lớn, các con đem hết số vốn tìm được ở nhà trường, công trình giảng dạy của thầy cô đã vun trồng trong trí óc của mỗi chúng con và đem sự hiểu biết, thành công ở nhà trường mà chúng con lấy đó làm căn bản cho chính mình, đôi lấy miếng cơm, manh áo cho đời sống, cho xã hội. Đó là cái gia tài quý báu của bố mẹ để lại cho chúng con. Tiền bạc dù có hay không thì các con tự làm lấy mà ăn. Mình có hai tay, hai chân nhưng chỉ có một khối óc, mình phải tự mình nuôi lấy mình, không xin ai, không cầu ai, lấy lương tâm và lý trí mà sống. Điều đó làm bố mẹ mãn nguyện rồi, bố tin các con không phụ lòng bố mẹ".

Buổi tối đen hơn, ngọn đèn làm chúng tôi hoa mắt. Những đôi mắt lim dim như nhắc nhở chúng tôi đi ngủ. Bố tôi vuốt nhẹ mái tóc tôi và em tôi, nhìn chúng tôi thật âu yếm rồi ông vươn vai: thôi, các con đi ngủ nhé, ngày mai bố phải đi làm sớm, thôi đi ngủ đi...

Tôi nhớ lại bố tôi kể câu chuyện ngày xưa của bố. "Sao bố gặp gỡ mẹ?" Cũng vào những đêm quây quần bên bố, tôi bắt đầu hỏi và bố tôi kể lại chuyện xưa thật lý thú. Hồi ấy bố còn là một thanh niên rất đẹp trai, đang theo học một trường trung học Pháp ở Hà Nội. Ông nội và bà nội bị đầu tở và chết đi. Bố được người anh bao bọc và nuôi nấng, hai anh em nhường cơm, xẻ áo vì anh của bố tôi đã lập gia đình, nhưng không có con. Bố tôi

ngỉ học kiếm việc làm giúp anh mình vì bố tôi ở chung nhà với anh mình.

Bố tôi có chiếc xe đạp cũ, ngày ngày với công việc tìm ở chợ. Khi thì kèm học cho các con của ông giáo cuối phố; khi thì chở hàng dùm cho mấy bà bán hàng rong ngoài chợ; khi thì bán kẹo ở đầu phố...kiếm được đôi ba đồng thì bố tôi đưa cho anh. Ngày nọ bà ngoại tôi không được khỏe trong người, nên nhờ hai đứa con gái lớn của bà ra chợ bán hàng dùm mẹ. Lúc ấy mẹ tôi và đi tôi còn đang đi học nghề thợ may, việc gánh hoa ra chợ cũng khó khăn. Mẹ tôi gánh một quăng thì đi tôi gánh một quăng. hai chị em thay phiên nhau gánh thì gặp bố tôi ngó ý:

- Hai cô có cần tôi chở dùm không? Tôi vẫn chở dùm cho bác Cổng trên đường này, hôm nay tôi không thấy bác

Hai chị em nhìn nhau rồi chị của mẹ tôi hỏi:

- Thế anh tính bao nhiêu tiền từ đây ra chợ? Chúng tôi không biết mẹ tôi trả anh bao nhiêu.

- Ô, thế hai cô là con của bác ha? Bác bận hay sao mà hai cô phải gánh hàng nặng quá...

- Cám ơn anh. Mẹ tôi không khỏe lắm...

Thế là bố tôi quen với đi và mẹ tôi từ đó. Bố tôi vẫn giúp bà ngoại tôi mỗi ngày, riêng mẹ tôi được bố tôi chở về sau khi tan trường học may vá; nhưng chỉ chở được về hơn hai phần ba quãng đường rồi phải để mẹ tôi về một mình, vì sợ người nhà bắt gặp và nếu ông ngoại tôi biết được thì sẽ bị một trận đòn nên thân.

Nhưng có người hàng xóm trông thấy, mách với ông ngoại tôi.

- Tôi thấy con gái ông được cậu gì chở trên xe đạp. Cậu ấy con nhà ai mà trông mặt mày sáng sủa ra phết. Cậu ấy tên gì thế hở ông? làm gì? ông biết không?

Ông ngoại tôi không nói một lời. Bà ngoại tôi biết nhưng muốn che chở cho con , nên bà nói:

- Ô, Cậu Minh ở trên Hà Nội. Cậu ấy hay chở hàng dùm tôi ra chợ mỗi ngày đấy mà. Chắc hôm nay cậu ấy giúp cái Lan một khúc đường ấy mà. Giỏi giang thế, thật tội nghiệp...

Chiều hôm ấy mẹ tôi hồn nhiên bước vào nhà thì thấy ông ngoại tôi ngồi chờ ở nhà ngoài. Mẹ vòng tay thưa:

- Thưa bố, con mới đi học về,

- Để sách vở xuống bàn, ngồi xuống đây cho tôi hỏi chuyện.

Biết chuyện không may đã xảy ra, bà ngoại tôi chạy lên thì ông ngoại tôi đã quất cái roi mây trên lưng mẹ tôi và mắng:

- Mày đã quen với thằng nào? Con gái thế là hư. Thằng đó con nhà ai? Làm gì? Ở đâu? Mày phải khai không thì ông đánh cho mà chết. Từ nay tao nhốt mày ở nhà, không cho đi học nữa. Con gái thế là hư hỏng... Vừa nói, ông vừa đánh mẹ tôi. Ông lục trong cái cartable của mẹ xem tìm được gì. Nào kẹo bạc hà mà bố tôi tặng mẹ; nào những lá thư mà bố tôi viết cho người bố yêu. Riêng bức hình của bố tôi thì mẹ tôi cất giữ trong túi áo, xếp cẩn thận trong cái phong bì để khỏi hư, thỉnh thoảng đem ra nhìn lén, thế mà cũng bị ông ngoại tôi tìm được. Ông ngoại tôi đọc to lá thư của bố tôi viết cho mẹ tôi như một lời thú tội. Ông càng giận hơn khi biết bố tôi không còn bố mẹ, sẽ không môn đăng hộ đối như ông vẫn nghĩ.

Em yêu quý của anh,

Thế mà chúng mình quen nhau đã được một năm rồi em nhỉ? Anh sẽ ráng đem sức học của anh để tìm việc khá hơn cho tương lai chúng mình. Em tin tưởng vào anh chừng vài tháng nữa, anh sẽ nhờ anh Đăng thay mặt bố mẹ anh qua nhà xin làm lễ cưới. Có em bên cạnh, hai ta sẽ vui và hạnh phúc hơn. Tình thế hiện nay chưa biết ra sao. Anh nghe nói tháng tới thì họ cho một số dân tản cư vào Nam, em có dám theo anh không?

Em hãy nghĩ kỹ rồi cho anh hay. Chúng mình sẽ có một gia đình riêng, em sẽ là người vợ hiền yêu quý của anh. Anh sẽ bảo bọc và cùng em xây dựng một tương lai sáng sủa hơn.

Em yêu quý của anh. Anh chẳng mong gì hơn.

Anh,

Minh

Mẹ tôi khóc và bà ngoại tôi rất buồn vì không can giúp được gì cho con, vì ông ngoại tôi rất nghiêm khắc. Ông biết được bố tôi còn tìm mảnh lối dẫn mẹ tôi trốn vào miền Nam nên mẹ tôi bị giam cầm không được đi

học nữa. Ở nhà mẹ tôi chỉ biết khóc và lo âu, vì từ nay sẽ xa bố tôi mãi mãi...

Bố tôi biết chuyện vì bà ngoại tôi kể lại cho bố tôi nghe. Bố nói với bà ngoại tôi sẽ cố gắng đi làm để một ngày qua cầu xin cưới con gái bà. Bố tôi thần thờ, nhớ nhung mẹ tôi. Tấm lịch treo tường cứ dần voi, cái đồng hồ cứ quay vòng theo ngày tháng, tình của bố tôi cho mẹ tôi càng mãnh liệt trong chờ đợi.

Ông bác tôi bước vào nhà và trao cho bố tôi mảnh giấy màu vàng nghệ. Bố tôi mở ra đọc: "Anh, em đang ở nhà bác Phòng. Ngày mai anh đến đón em sẽ nói chuyện nhiều hơn. Mong anh. Lan"

Bố tôi mừng quá hỏi bác Đăng. Bác kể bà ngoại tôi thương con gái, không muốn con gái buồn nên đã nhờ bà bạn ở trên Hà Nội cho con mình tá túc. Bà ngoại tôi còn nói riêng với bác Đăng nhấn dùm: Cậu bảo cậu Minh rắng sẵn sóc con Lan của tôi, tôi không muốn con gái tôi cực khổ như tôi. Tôi tin tưởng nếu cậu ấy thương con gái tôi thật lòng thì mau mau ra khỏi miền Bắc tù đầy này. May ra trong Nam có phần sung sướng hơn. Bà ngoại tôi lau nước mắt rồi quay qua ôm mẹ tôi, hai mẹ con khóc như mưa rồi bà ngoại đi về với gánh hàng đã voi. Bà ngoại tôi biết trong ba đứa con gái của bà, mẹ tôi là đứa con ngoan nhất, giúp đỡ bà nhiều nhất. Bà ngoại tôi là vợ cả của ông ngoại tôi, nhưng vì bà không có con trai cho ông nối nghiệp tông đường, nên ông cho bà ngoại và ba đứa con gái ở riêng căn nhà ngoài. Sau khi ông có con trai với bà vợ kế thì mẹ tôi cùng hai chị và bà ngoại được ông ngoại đối xử tàn nhẫn. Bà ngoại tôi phải lo cơm nước cho ông và vợ ông, còn mẹ tôi phải trông em con của bà hai cho ông ngoại, tắm rửa, giặt quần áo v.v... Bà ngoại tôi không trách ông ngoại tôi, nhưng thương thâm cho các con riêng của mình và mong con mình thoát ra khỏi vòng đày ải trong gia đình.

Bố tôi tìm được mẹ tôi. Hai người mừng còn hơn trúng số độc đắc. Bố tôi theo anh của bố là bác Đăng cùng mẹ tôi tản cư vào Nam năm 1945. Chuyến tàu cùng một đoàn người vượt tuyến xuôi Nam. Chiến tranh lúc ấy đã bùng nổ ở khắp nơi, nạn đói ở miền Bắc đã bắt đầu hoành hoành, người chết nằm ngổn ngang ngoài phố. Bố tôi và mẹ tôi nhìn nhau rồi bật khóc, nghĩ đến những người còn ở lại mà buồn.

Chúng tôi ra đời ở ĐàLạt. Một thành phố êm đềm và thơ mộng mà bố mẹ tôi đã chọn để sinh sống. Bên kia núi cao, bên này thung lũng thấp; cây cối xanh tươi và khí hậu trong lành. ĐàLạt là một thắng cảnh của Cao Nguyên, văn hóa cao vì nhiều trường học. Người dân hiền hòa và lịch sự. Bố tôi rất mến mộ.

Đến năm 1954, có một số người miền Bắc di cư vào Nam, lúc ấy vào mùa Hè, trường tiểu học của chúng tôi trở thành nơi tiếp đón và chỗ ở tạm cho những người mới đến. Bố tôi có đến thăm và dò hỏi tin tức xem có thân nhân của mẹ tôi không, nhưng những người mới đến rất xa lạ. Bố tôi buồn cho mẹ tôi, nhưng thời gian trôi qua cho đến ngày 30-4-1975.

Bố tôi ở lại vì nhà có nuôi một con chó mẹ và bảy con chó con của nó. Bố tôi không nỡ bỏ nhà để chạy vào SàiGòn với chúng tôi, vì cô em gái của tôi có chồng làm cho tòa đại sứ Mỹ, có giấy tờ được đi định cư ở Mỹ. Ông sợ không ai sẵn sóc chúng, và lại nếu ông vào Sàgòn thì nhà sẽ không còn khi chúng tôi trở về. Ngày chúng tôi đi thì bố tôi còn kẹt lại ở Đàlạt. Bố tôi nói với chúng tôi rằng bố sẽ đi sau nếu tình hình cho phép. Nhưng khi Việt Cộng tràn vào thành phố ĐàLạt thì có lệnh giới nghiêm 24/24. Bố tôi bị kẹt lại trong căn nhà mà bố tôi đã xây cất cho chúng tôi, nhưng cũng bị chúng tước đoạt và bố tôi ở trong căn bếp phía sau nhà.

Hai mươi năm sau, bố tôi được VC cho phép qua Mỹ với chúng tôi theo diện bảo lãnh của thân nhân. Bố tôi đã già vì chúng không muốn ông ở lại vì không giúp được gì cho chúng. Mẹ tôi đón ông ở phi trường Denver, chúng tôi nhìn bố trong màn lệ. Cả gia đình đoàn tụ như xưa. Bố tôi thường hay ra vườn ngắm những bụi hoa thược dược mà mẹ tôi chăm sóc như ngày còn ở Việt Nam. Bố tôi vuốt từng chiếc lá và nói với mẹ tôi: ở đây, đến cái lá cũng không bị rách, bù với VN miếng sắn cũng không có mà ăn.

Bố tôi mất trong vòng tay của mẹ tôi sau sau cơn bệnh. Chúng tôi có mặt đầy đủ trong giờ phút cuối cùng của bố. Tôi biết bố tôi cười mãn nguyện vì các con của bố đã thành công trên đường đời, đã trở thành những công dân có ích cho xã hội.

Hôm nay là ngày lễ của Cha. Chúng con xin dâng bố những đóa hoa Thược Dược trong chiếc bình trắng này. Những đóa hoa mà bố yêu thích vì mẹ chúng con chăm sóc, vun trồng như mẹ đã săn sóc chúng con. Con biết bà giáo Tài cũng mỉm cười vì ngoài vườn hoa vẫn nở đầy lung lay trong gió thoảng.

Linh Đắc

Đề tưởng nhớ đến Bố Tôi.

DUYÊN TÌNH

Tặng em áo gấm phượng hồng
Tim anh gõ nhịp ấm nồng hương
mơ
Hoa lòng nở đóa tình thơ
Thắm tươi urom mộng ban sơ thuở
nào
Hạ vàng bóng nắng nghiêng chào
Chân thon bước nhỏ nhẹ vào đời
anh
Vẫn còn ánh mắt long lanh
Nụ cười e ấp duyên lành lứa đôi
Mây bay gió thoảng ngang đời
Lung linh ngọn nến đêm trôi mọc
mời
Bên nhau chặng cuối cuộc đời
Vòng tay khép lại nỗi lời thủy
chung
Ngày xưa lãng mạn vô cùng
Bây giờ đan sợi tơ chùng se tơ.

Đỗ Thị Minh Giang.

TAY NGANG!

*Lang thang sánh bước vườn dừa
Qua làng, nước đổ dư thừa giữa
trưa*

*Anh xin lá chuối che mưa
Em đi khép nép, tay chưa dám
cầm.*

*Con mưa tạo lực hướng tâm
Tim anh: loạn nhịp nhẩy dậm bên
trong*

*Hai tay mỗi, nước ròng ròng
Chảy trên lưng: lạnh, mà không
dám phiền.*

Bỏ Quên

**Anh về góc phố mưa bay
Quên em quay quắt tháng ngày
Trên đỉnh ngọn sầu nuôi tiếc
Hồn chìm trong giấc mơ phai.**

**Đường lên dốc nhớ u hoài
Giọt buồn rơi đọng tim ai
Nhớ nhung tràn về quá khứ
Lời tình tha thiết đắm say.**

**Anh bỏ tình em dưới mưa
Trăm năm ôm mỗi duyên thừa
Dấu yêu ngàn trùng xa cách
Lệ tình trong gió đông đưa.**

**Bao giờ trở lại mùa thương
Bên em thao thức đêm trường
Nửa mảnh trăng thề soi bóng
Chờ người chấp cánh uyên ương.**

Ngọc Quyên

TÁN TÌNH, TÁN... SAY?

*Mưa rơi rơi, Bé lặng yên
Giọt từng giọt nhỏ. Người điên
chưa... khùng*

*Cám ơn Bé đã đi cùng
Mặc cho ướt át, đường chung, ước:
dài.*

*

*Về nhà, Mẹ hỏi lạ tai:
-Bị ai đánh đập vào vai cả ngày?
Anh thưa: sông, suối, đầm, lầy...
Không khai tay... mới, sợ Thầy*
mắng cho.*

*Hai tay không biết đường co
“Đầu hàng” cả buổi, lý do: mưa
hành!*

*Thế rồi cảm, cúm theo anh
Em qua thăm viếng, chữa lành
tay... “ngang”.*

*Trái tim từ đó “đầu hàng”
Trời mưa lại thích qua làng lang
thang.*

*Thế rồi đám cưới chàng, nàng
Tay anh, Bé nắm, sợ chàng mới...
tay!*

Á Nghi, 13-6-2015

**Thầy: bố, ba, cha*

THỬ LÚA ĐỒNG ĐỒNG

*(Cảm tác nhân đọc thơ CHUÔNG
HÀ)*

*

*Cán hạt lúa đồng đồng nghe tí
tách
Hàm răng đều, mắt em sáng long
lanh
Em khen: -Thơm, béo béo, ngọt
thanh thanh!
Nắng lóng lánh nụ cười lành, chất
phác.*

Á Nghi, 13-6-2015

**Đồng đồng: bông lúa non*

*Tán say, chẳng tỉnh: lăm chàng
Loanh quanh chỉ có một nàng “khó thương”.*

*

*Dễ thương ở chỗ bất thường
Chọn người yêu: phải lập trường Quốc Gia,
Phải đơn giản, chẳng rườm rà;
Hiền hòa, nhân nghĩa, thiết tha giúp người;
Biết: sao ách nước, cơ trời;
Biết: đâu dân tộc, vì đời dân thân;
Học nhân bản, chống phi nhân;
Thương người Chiến Sĩ! Tri ân giữ Nhà.*

*

*Có đâu tất tât đều là
Say say chẳng tỉnh. Gian tà: tránh ra!
Á Nghi, 13-6-2015*

CHO VUI

-Buồn chi đi tới, đi lui?

*Không sao! Buồn tí cho... vui đó mà!
Trẻ hoài rồi cũng sẽ già
Muộn phiền ngoài ngõ, trong nhà dăm chiêu
Công danh, sự nghiệp đủ điều
Mặc cho thiếu thốn, mê... yêu: đủ thừa!*

*Lòng anh, em hiểu rõ chưa?
Không lo ai ghét! Em ưa: đủ rồi!
Hồn theo gió quện mây trôi
Có em gần gũi, xa xôi mặc người!*

*Ít buồn: vui tuổi sáu mươi!
Buồn nhiều: héo hắt hết tươi cuộc đời!
Buồn buồn tí tí cho... vui!
Á Nghi, 13-6-2015*

Portland, Oregon - USA

Tháng Sáu ở Portland có nhiều niềm vui đến với người dân sống tại Portland và vùng phụ cận với ngày Lễ Hội Hoa Hồng truyền thống hằng năm. Đặc biệt nhất là buổi diễu hành xe hoa trên các đường phố Portland với sự góp mặt của nhiều cơ sở thương mại, các tổ chức và cộng đồng các sắc dân cư ngụ tại Portland.

Ban Chấp hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon trong mấy năm qua đã góp mặt vào sinh hoạt văn hoá truyền thống tốt đẹp tại thành phố hoa hồng này và đã nhiều lần đoạt giải đem danh dự và niềm vui đến cho cộng đồng Việt Nam ở Oregon qua các xe hoa diễu hành trong ngày Lễ Hội Hoa Hồng hằng năm với các chủ đề:

1- Cánh Chim Tự Do (2009), đoạt giải thưởng Royal Rosarian Award.

2- 35 Năm Hành Trình Tìm Tự Do (2010), đoạt giải thưởng đặc biệt "**Mayor Harry Lane Award**" for "**Best depiction of community Spirit**" tạm dịch là "**Miêu tả được tinh thần cộng đồng một cách xuất sắc**". Mayor Harry Lane là một trong các nhân vật sáng lập, thực hiện và bảo trợ cho chương trình Rose Festival hằng năm ở Portland, Oregon.

3- Thánh Gióng (2011), đoạt được giải thưởng “Confederated Tribes of Grand Ronde Award (Best depiction of community spirit)”
Vietnamese Community of Oregon

4- Chiếc Nón Lá Việt Nam (2013), đoạt giải thưởng Queen Award

Lễ Hội Hoa Hồng
Portland, Oregon
Portland Rose Festival
Tháng 6, 2013

Xe Hoa Nón Lá Việt Nam
của
Cộng Đồng Việt Nam Oregon

5- Chủ đề xe hoa năm nay (2015) là Việt Nam Quê Hương Tôi với hình ảnh bản đồ nước Việt Nam, lá cờ vàng ba sọc đỏ, các quyển sách về lịch sử Việt Nam và các cô gái Việt Nam duyên dáng trong chiếc áo dài Việt Nam ba miền, những hình ảnh đầy tình tự dân tộc của quê hương Việt Nam yêu dấu của chúng ta.

Xe hoa Việt Nam Quê Hương Tôi của CDVNOR năm nay đã đoạt được giải:

(Rose Festival Court Award (Best example of enthusiasm and teamwork)

(Vietnamese Community)

(Nguồn:2015 Portland Rose Festival: Alaska Airlines tops list of parade float winners

http://www.oregonlive.com/rosefest/index.ssf/2015/06/2015_portland_rose_festival_al.htm

Đây cũng là niềm vui cho cộng đồng Việt

Nam, cho những người đã ngày đêm bỏ công bỏ sức thực hiện xe hoa năm nay.

Cô Cổ Vương Ngọc Lan, chủ tịch Ban chấp hành

CDVNOR đã có lời cảm ơn tất cả các thành viên và gia đình trong BCH/CDVNOR, Cộng Đồng Người Việt Clark County và Vietnamese-American Seafair Coalition, đã hợp tác và giúp cho xe hoa Cộng Đồng Người Việt Vùng Tây Bắc Hoa Kỳ được thành công.

Cô cũng không quên cảm ơn tất cả quý vị vị thiện nguyện viên và các hội đoàn khác trong cộng đồng ở Portland như Hội Ái Hữu SVSQTB Thủ Đức, Hội Cao Niên, Hội Không Quân, Hội Hải Quân, Nhóm Hưng Ca, Phương Đông Times, Oregon Thời Báo, SBTN tại Portland (Youtube Channel Ông Kính Tâm Hồn) đã cùng góp tay, góp sức với BCH & BTC vào sự thành công của chiếc xe hoa năm nay.

Người viết xin có lời khen ngợi và góp vui đến BCH/CDVNOR, ban tổ chức, các vị mạnh thường quân, các thiện nguyện viên đã góp của, góp công, góp sức trong việc thực hiện xe hoa năm nay. Quý vị đã nói lên tình đoàn kết, thương yêu, giúp đỡ nhau của những người Việt Nam yêu quê hương đất tổ, yêu sử sách nước non nhà trong tháng ngày sống lưu lạc nơi xứ người. Hy vọng các năm kế tiếp quý vị sẽ ủng hộ tích cực hơn nữa để thế hệ trẻ Việt Nam chúng ta tiếp tục giữ vững hào khí Việt Nam anh hùng. Xin đừng thờ ơ với tuổi trẻ Việt Nam đáng yêu tại Portland-Oregon, Bạn nhé!

Kính mời quý bạn đọc xem một số hình ảnh ghi nhận được trong buổi lễ diễn hành Xe Hoa của Cộng Đồng Người Việt Nam Oregon nhân ngày "Grand Floral Parade 2015" do Cô Mary Nguyễn (Ủy Viên Xã Hội-BCH/CDVNOR) và Ông Từ Đức Tháo (Phó Chủ Tịch Nội Vụ-BCH/CDVNOR) thực hiện qua các link dưới đây .

Xin cảm ơn cô Mary Nguyễn và Ông Từ Đức Tháo.

* Mary Nguyen Plus Google

<https://plus.google.com/u/0/photos/102020630463027620477/albums/6157942772769068625>

* Từ Đức Tháo Plus Google

<https://plus.google.com/photos/115005661420239974097/albums/6157514403920448497?banner=pwa>
Thật là một thiếu sót đáng kể nếu bạn đến viếng Portland vào Tháng Sáu mà không đi viếng vườn hồng Portland và không xem diễn hành xe hoa. Thật đáng tiếc! Đáng tiếc!

Mời quý bạn click vào website dưới đây để tìm hiểu thêm về ngày Lễ Hội Hoa Hồng và Vườn Hồng Portland. Đây là nét đặc thù của thành phố Portland, Oregon bên cạnh thắng cảnh núi tuyết Mount Hood tuyết phủ quanh năm giống như ngọn Phú Sĩ Sơn của Nhật Bản, một Multnomah thác tuyệt đẹp như suối tóc dài của nàng trinh nữ.

Người viết hy vọng rằng một khi du khách đã dùng chân nơi Portland, một Đà Lạt thứ hai trong trái tim tôi, rồi cũng sẽ “bỏ quên con tim” ở lại Portland đấy nhé. “Smile!”

Vườn hồng Portland

http://vi.wikipedia.org/wiki/V%C6%B0%E1%BB%9Dn_th%C3%AD_nghi%E1%BB%87m_hoa_h%E1%BB%93ng_qu%E1%BB%91c_t%E1%BA%BF

Lễ Hội Hoa Hồng Portland, Oregon

http://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%85_hoa_h%E1%BB%93ng_Portland

<http://www.oregonlive.com/rosefest/>

Nhân nói về hoa hồng, người viết xin mời quý bạn đọc những tài liệu hay hay dưới đây do người viết sưu tầm trên internet, đem về đây mời bạn đọc cho vui trong ngày lễ hội hoa hồng ở Portland nhé.

Một chút tản mạn về hoa hồng

Những đóa hoa hồng đã trở nên quen thuộc với mỗi người trong chúng ta. Loài hoa kỳ diệu này mang nhiều màu sắc khác nhau. Cùng với màu hồng thường thấy nhất, cũng là màu mà loài hoa này mang tên, chúng ta còn thấy những đóa hồng màu trắng, màu đỏ tươi, màu hồng nhạt và có cả những bông hồng màu đen. Những cây hồng mọc lên từ miền đất khác nhau lại mang những màu sắc và hương thơm đặc trưng của vùng đó.

Hoa hồng được phong tặng danh hiệu là “nữ chúa các loài hoa”. Dù được trao tặng cho nhau bất cứ dịp nào, hoa hồng vẫn mang ý nghĩa thân thiện nồng nàn: từ đóa hồng tặng cho người sản phụ mới sinh con, đến đóa hồng trắng tinh khôi nhẹ nhàng đặt trên quan tài của người vừa nằm xuống. Người ta tặng hoa hồng để chúc mừng ngày một em bé được sinh ra qua bí tích Thanh tẩy. Người ta cũng dùng hoa hồng để mừng sinh nhật, mừng kỷ niệm thành hôn. Đóa hồng đỏ tươi mà chàng thanh niên ngập ngừng tặng cho bạn gái nhằm mục đích thay lời khó nói: “I love you!”. Những bông hồng trắng chú rể trao tặng cô dâu trong ngày cưới chính là lời khẳng định “yêu nhau đến cùng”.

Những bông hồng ở độ nở khác nhau cũng diễn tả nhiều thế hệ trong kiếp nhân sinh: những nụ hồng xinh xinh được bọc trong lớp đài hoa màu xanh, như những trẻ thơ đang chập chững vào đời, còn cần được sự bao bọc của cha mẹ. Những đóa hồng hé nở, e ấp thẹn thùng như những thiếu nữ tuổi vừa mới lớn, còn đang ngỡ ngàng trước cuộc sống mới lạ. Có những bông hồng sắc hương rực rỡ, như những chàng trai cô gái đang ở độ thanh xuân đầy sức sống. Có những bông hồng đã qua thời tươi nở, vẫn cố gắng đem chút hương còn lại dâng cho đời, như những người cao tuổi sống những ngày cuối đời trong thanh thân bình yên. Và, nếu bạn để ý, bạn sẽ thấy cả những cánh hồng đã tàn phai, mặc dầu tả tơi xuống nền đất vẫn còn gọi hứng cho thi nhân văn sĩ, giống như những người sống tốt lành ở trần gian, khi ra đi vẫn để lại những bài học cho đời.

Vâng, hoa hồng xứng đáng với danh hiệu cao quý là chủ các loài hoa. Hoa hồng là hoa của tình yêu. Hoa hồng tượng trưng cho lòng hiếu thảo đối với bậc sinh thành, cho tình bằng hữu thân thương giữa những người bạn, cho lòng biết ơn của trò đối với thầy, của người được giúp đỡ đối với những ân nhân tâm phúc. Hoa hồng muốn nói lên tất cả. Ngôn ngữ của loài hoa này thật phong phú, tinh tế và siêu nhiên.

(Nguồn: tặng hoa.vn)

Ngày hôm sau, vợ chồng người viết lại đến tham dự lễ bế giảng niên khóa 2014-2015 của học sinh trường Việt Ngữ Văn Lang được tổ chức vào lúc 1:00 trưa ngày Chủ Nhật 6-7-2015 tại trường Beaumont Middle School.

Chương trình buổi lễ rất giản dị, gọn gàng qua các mục chính như sau:

- 1- Khai mạc buổi lễ
- 2- Trao giải thưởng học sinh xuất sắc.

3- Phần phụ diễn văn nghệ do các học sinh trình bày

4- Phần tiệc trà thân mật do Hội PHHS đảm trách.

Nhìn các em học sinh mỉm cười sung sướng khi nhận bằng khen hay vui vẻ ca múa trên sân khấu, người viết cũng thấy vui lây. Smile!

Đã mấy chục năm qua, người viết vẫn đi bên cạnh các sinh hoạt của TVNVL mặc dù tôi không trực tiếp sinh hoạt trong ban điều hành hay ban học vụ. Tôi vẫn quý yêu những người đã hy sinh thời gian và công sức để dạy tiếng Việt cho con em Việt Nam tại hải ngoại. Trên một phương diện nào đó, họ là những chiến sĩ anh hùng trong mặt trận văn hóa. Họ vẫn kiên trì, tận tâm trong việc truyền trao đạo đức, văn hoá Việt cho thế hệ mai sau. Những phụ huynh Việt Nam vẫn còn tha thiết với văn hóa Việt, vẫn muốn cho con em của mình nói tiếng Việt nên đã chịu khó đưa đón con em đến học ở TVNVL vào mỗi buổi chiều chủ nhật.

Người viết thành thật khâm phục thiện chí phục vụ công ích của ban điều hành và các nhân viên thiện nguyện của TVNVL trong mục tiêu giữ gìn và bảo tồn văn hóa Việt nơi xứ người.

Những đóa hoa hồng đẹp nhất xin được trao tặng cho ban điều hành, ban học vụ, các nhân viên thiện nguyện, phụ huynh của TVNVL và cả những học sinh đáng yêu của chúng ta nữa. Bạn đồng ý chứ? Smile!

Mời quý bạn xem youtube Phụ làm xe hoa 2015 do SL thực hiện dưới đây cho vui nhé.

Youtube Phụ Làm Xe Hoa Việt Nam Quê Hương Tôi 2015

<https://youtu.be/HQjKHbi8qNY>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Designed
by DCL

*Ru
Cháu
Ngủ
Say*

Sương Lam

Ru cháu ngủ say, nhớ về dĩ vãng
Mẹ già xưa hát nhịp võng ầu ơ
Thời gian qua mau, thoáng chốc không ngờ
Tôi lại bế cháu hát ru ầu ơ bài cũ

Ru cháu ngủ say, sống đời hiện tại
Cháu của tôi bé bỏng, thật ngây thơ
Rất hồn nhiên, ăn, ngủ, khóc mong chờ
Được sưởi ấm trong vòng tay cha mẹ

Ru cháu ngủ say, nghĩ tương lai sắp đến
Cuộc đời này được bao phút bình an
Chiến tranh, thiên tai, đổ nát hoang tàn
Thương cho kiếp phù sinh nơi trần thế

Cháu yêu hỡi! Hãy ngủ say đi nhé
Mặc thế gian đầy gian dối khổ đau
Mặc cuộc đời biến đổi vạn sắc màu
Cháu vẫn có tình yêu thương còn đó

Tình cha mẹ, tình ông bà, quyến thuộc
Rất thiêng liêng trong mái ấm gia đình
Mọi người vui vầy nhìn cháu xinh xinh
Đang cười nụ, hoặc nhăn mày mếu máo

Hạnh phúc thật! Khi được ôm cháu bé
Được sẻ chia hơi ấm của tình thương
Rất đơn sơ! Niềm hạnh phúc bình thường:
Ru cháu ngủ trong tình thương bà cháu

-Viết tặng bé Mya Trần Ngọc Uy-

TÌNH TÁO NHÉ CHÀNG!

*Nhớ sao nhớ quá nhà chàng!
Nhớ lây cả cổng khu làng mới quen
Nhớ luôn ruộng lạ úng phèn
Nhớ con bướm đẹp mon men hoa đào
Nhớ câu nói thật ngọt ngào...
Xin anh tỉnh táo! Em nào nhớ anh./.*

Á Nghi10-6-2015**

PHẢI LÒNG

*Phải... chi không... phải, phải lòng
To to, tưởng tưởng dài dòng trái tim
Trái... tim không... phải! Chớ tim!
Phải tim, ai nỡ im lìm làm ngơ.*

Á Nghi, 10-6-2015

VẤN VƯƠNG

Xôn xao, rộn rã, mơ màng

TÌNH HÈ CHÂU ÂU...

Đợi em nhé, cùng anh đi Châu Âu,
Cuối tháng năm mùa Xuân còn ở lại,
Dù mùa nào dòng sông Seine vẫn chảy,
Cầu Pont des arts vẫn đợi đôi tình.

Đứng trên cầu này anh sẽ hôn em,
Paris buổi chiều mùa hè lộng gió,
Ta nắm tay nhau hẹn thề gắn bó,
Sông Seine mấy nhánh, yêu chỉ một người..

Chẳng cần vào nhà hàng uống cocktail,
Ly cà phê quán vỉa hè đông đúc,
Vài chiếc bánh ngọt, bánh mì Baguette,
Cũng đủ nếm mùi nước Pháp dễ thương.

Ngày mai anh đưa em đến Milan ,
Kinh đô thời trang nổi tiếng của Ý,
Em không thời thượng mua hàng đắt giá,
Nhưng em thích ngắm màu sắc cuộc đời.

Thánh đường Duomo cổ kính tuyệt vời,
Bước vào đây như tránh xa trần thế,
Thành phố Venice những dòng kinh lớn nhỏ,
Đón anh và em một chiếc thuyền tình.

Tulip đủ màu rực rỡ Hoà Lan,
Trên cánh đồng xanh đàn bò gặm cỏ,
Đi trên đường quê ngắm cối xay gió,
Anh ơi em muốn ở lại nơi này..

Đến Amsterdam buổi chiều mưa bay,
Cơn gió lạnh bất thường vai em lạnh,
Bàn tay anh quàng vai em che ấm,
Em không trách gì mưa gió nữa đâu.

Em muốn cùng anh đi hết Châu Âu,
Mỗi nơi một vẻ: Đức, Anh, Thụy Sĩ,...
Văn học Nga em đã từng ngưỡng mộ,
Saint Petersburg đẹp đến vô cùng.

Châu Âu sang trọng và cũng bình thường ,
Đời vẫn nên thơ nơi con phố hẹp,
Hoa bên cửa sổ niềm vui đơn giản,
Lối vắng đèn khuya buồn những kiếp nghèo.

Hương vị Châu Âu, hương vị tình yêu,

Mênh mang nhớ nhớ, hàng hàng thương thương

Thần thờ, dở dở, ương ương

Tương tư lạ lắm, vẫn vương chấp chùng./.

*Á Nghi**10-6-2015*

SAO EM THƯỜNG ANH?

Bởi sức hút của tâm hồn nghệ sĩ

Không câu kỳ, lời ý nhị dễ thương

Ai kiêu căng, anh vẫn tính khiêm nhường

Đồng chí hướng, yêu quê hương, hướng thượng./.

*Á Nghi**10-6-2015*

THẢ TÌNH

Tơ tình anh thả vào tim

Mấy mươi năm vẫn nằm im đợi chờ

Bây giờ em thả vào thơ

Thơ, tình: quán quýt, ngẩn ngơ hai người./.

Á Nghi, 10-6-2015

BÓNG ĐỒ TRÒN VO

(Đề nhớ năm 2010)

*

**Lung còng nhập bóng tròn vo
Tiễn con Ba khóc, sao lo quá chừng!
Nào đâu vượt núi, xuyên rừng
Mà con không thể tạm dừng bên Ba
Thương Ba bóng chiếc thật thà
Tròn, vo tâm trẻ, lệ nhòa ăn năn
Chào nhau, lệ chứa kịp ngăn
Đã quay trở lại, tim oằn đại tang.**

*

Nhấp chút rượu vang cho tình chén choáng,
Chocolate ngon, khoai tây, pho mát,
Chúng mình uống chung một cốc bia đầy.

Chúng mình uống chung tình hè ngát ngây,
Hoa táo hoa đào cuối mùa vẫn đẹp,
Tạm biệt Châu Âu. Những nơi chưa đến,
Tình vẫn còn dài hẹn gặp mùa sau.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(June, 6- 2015)

Đường về: bóng đổ, lệ hàng
Từ nay đôi bóng, đôi đàng âm dương.
Từ nay không có Ba thương
Ai yêu con trẻ? Ai tường khổ đau?
Còn ai lẻo đẻo theo sau
Nghe Ba kể chuyện chống Tàu, dẹp Tây?
Từ nay chân lấm bùn lầy
Còn ai dạy dỗ con đây làm người?

*

Ba ơi! Con gọi Ba ơi
Khóc hoài vẫn mặn! Lệ rơi đời đời!
Ý Nga, 7-6-2015

Nhìn Lên Nhìn Xuống Nhìn Xa Nhìn Gần

Ngày thứ Hai trong tuần là ngày người viết mệt và bận nhất vì ban ngày phải lo nấu cơm để chiều mang đến nhà Mya cùng ăn cơm chiều với gia đình Mya cho vui. Tối đến, tôi phải thức khuya tìm tài liệu và viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân do tôi phụ trách trên của Oregon Thời Báo để ban biên tập kịp đưa đi in ấn và phát hành cuối tuần. Nghĩ đến nụ cười của các độc giả khi đọc mục MCTN của người viết thì tôi thấy hết mệt ngay vì “thấy người vui ta cũng được vui theo.” Smile!

Cuối tuần, vợ chồng người viết được “dung dăng dung dề” đi chợ, họp mặt tiệc tùng với bạn bè, đi sinh hoạt với Hội Người Việt Cao Niên Oregon, đi làm “thợ vịn” cho sinh hoạt cộng đồng, đi lễ chùa nếu có lễ đặc biệt, đi ăn tối “chỉ có hai đứa mình thôi nhé” cho có một chút tình điệu “tuổi không còn trẻ nữa” của chúng tôi. Cộng trừ nhân chia lại thì như thế có thể tạm gọi là hạnh phúc rồi đấy nhỉ vì vợ chồng chúng tôi chẳng mơ ước gì hơn là có sức khỏe và tinh thần an lạc để làm được những chuyện thiện

lành nho nhỏ, vui cho mình cho người là được rồi. Phật Trời đã ban cho chúng tôi ơn phước đó là đã quá tốt rồi, chúng tôi không dám mong cầu gì hơn nữa.

Bạn và tôi vẫn còn bàng hoàng sợ hãi và thương xót cho số phận của những cư dân Nepal vừa bị trận động đất vừa qua mà số nạn nhân tử vong, bị thương, thiệt hại vật chất rất cao.

Rồi những trận cuồng phong, mưa bão ở Texas và Oklahoma đã khiến cho nhiều gia đình phải sống trong đau buồn, khổ sở.

Có nhìn những hình ảnh trước và sau của những vùng bị động đất, cuồng phong, mưa bão này, người viết mới thấy thấm thía nguyên lý Thành, Thịnh, Suy, Hủy trong Dịch học và nguyên lý Thành, Trụ, Hoại, Không của nhà Phật. Tất cả mọi sự việc trên đời đều có sinh có diệt.

Hiện tại, các nạn nhân đang cần sự giúp đỡ tài chánh để xây dựng và kiến thiết lại những gì đã bị phá hủy. Dĩ nhiên sự giúp đỡ này cần được thực hiện bởi các chính phủ và nhờ vào lòng từ thiện của nhiều đoàn thể, nhiều cá nhân trên thế giới. Công thự, nhà cửa, đường xá, cầu cống v.v... thì có thể khôi phục, tái thiết lại được; nhưng người đã chết rồi thì làm sao mà khôi phục lại được, bạn nhỉ? Đó là sự mất mát lớn nhất của những nạn nhân còn sống sót khi thân nhân, bạn bè của họ đã bị mất mạng trong cuộc động đất vừa qua. Người viết xin thành thật chia buồn cùng các nạn nhân trong cuộc động đất, cuồng phong, mưa bão ở Nepal, Texas, Oklahoma và những nơi khác nữa.

Mới mấy ngày qua, họ còn vui vẻ nói cười, trò chuyện với nhau. Họ còn có những dự tính, những hoài bão cho tương lai, cho cá nhân, cho gia đình, cho đất nước của họ.

Nhưng chỉ trong vòng những phút giây ngắn ngủi, họ đã bị vùi chôn trong đồng gạch vụn, trong sóng nước mãnh liệt, hung tàn, trong gió bão mưa lũ tàn khốc. Có thể, những linh hồn ấy và ngay cả chính chúng ta trong hiện tại, cũng phải phân vân tự hỏi:

“Đây cõi tạm ta trải bao nhiêu kiếp

Trăm năm xưa ta ở tận nơi đâu

Nẻo nhân gian bao sương tuyết dài dàu

Buông tay xuống ta về đâu chẳng biết?

Nghiệp thiện ác theo ta qua kiếp khác

Như bóng hình, như nhân quả chẳng sai

Chuyện trả vay, vay trả, tiếp tục hoài

Nơi trần thế, ta luân hồi muôn kiếp”

(Trích trong Giòng Sông Sinh Tử - Thơ Sương Lam)

Cũng trong vòng mấy ngày qua, tôi cũng đã được gặp mặt hoặc trò chuyện với những người bạn cao niên của tôi. Nhiều người đã già yếu, đau bệnh và cũng đang lo ngại không biết ngày nào sẽ “lên chuyến xe buýt cuối cùng đi vào cõi vô thường”?

Tôi vui khi còn được gặp mặt họ để được nói đùa dăm ba câu với họ. Tôi mừng vì còn được nghe họ tâm sự với tôi chuyện gia đình, chồng con, cháu nhỏ, chuyện công ăn việc làm của họ. Tôi không biết nói gì hơn là chúc họ có sức khoẻ tốt, vui được chút nào mừng chút nấy trong những phút giây hiện tại, và làm được nhiều chuyện thiện lành nho nhỏ. Nhiều bạn của tôi thường đi chùa lễ Phật, cầu an, cầu siêu, ăn chay, niệm Phật. Nhiều bạn khác đi lễ nhà thờ, đọc kinh cầu nguyện cho hoà bình thế giới, giúp đỡ kẻ neo đơn già yếu. Nhiều bạn khác nữa đã bớt đi tánh nóng nảy, giận hờn, nói lời nặng nề với chồng, với vợ, với con cháu, với bạn bè v.v...

Vui hơn nữa, đã có nhiều bạn gặp tôi, gật đầu chào hỏi tôi với nụ cười vui vẻ, nói lên những lời ngọt ngào, từ ái với tôi. Đó là những niềm vui nho nhỏ của tôi trong ngày khi tôi thấy những người thân trong gia đình của tôi, bạn bè của tôi được an lành, sống vui sống khỏe trong hiện tại. “Qué sera! sera! What will be will be!” Bài hát Qué Sera, Sera do Doris Day hát ngày xưa là bài hát “tủ” của tôi đây, bạn ạ!

Từ những ý nghĩ vụn vặt đó, người viết lại nhớ đến lời ba má tôi đã dạy tôi trước đây: “Nhìn lên thì chẳng bằng ai. Nhìn xuống thì vẫn chẳng ai bằng mình” và đã là nguồn cảm hứng cho bài thơ Nhìn Xuống Và Ngẩng Cao Lên Với Đời của tôi. Xin mời bạn đọc và cảm thông cho tâm tình của tác giả nhé.

Nhìn Xuống Và Ngẩng Cao Lên Với Đời

Hãy nhìn xuống để thấy mình sung sướng

Khi bao người cửa nát với nhà tan

Bồi thiên tai địa hoại sống cơ hàn

Không lương thực, kẻ thợ kia đói lạnh

Hãy nhìn xuống đừng để tâm so sánh

Người sang giàu, ta chỉ đủ miếng ăn

Hãy an vui và hãy tự nhủ rằng:

“Chưa chắc hẳn giàu sang là hạnh phúc”

Hãy nhìn xuống để thấy mình có phúc

Người ốm đau, ta khỏe mạnh thân tâm

Hạt Từ Bi ráng ươm nụ gieo mầm

Thân khỏe mạnh thì tinh thần an tĩnh

Hãy nhìn xuống, đừng mưu sâu toan tính

Đừng lọc lừa hại bạn, hại thân nhân

Đời chẳng cần điên đảo với thù sân

Đời cần nhất tình thương yêu quý mến

Ngẩng đầu cao khi tha nhân cần đến

Gieo tin yêu thương mến đến người thân

Hoa từ tâm, Bạn khai mở dần dần

Hôm qua là giấc mơ,
ngày mai chỉ là sự ảo mộng .
Nhưng hãy sống tốt ngày hôm nay ,
để từng ngày đã qua
luôn là giấc mơ Hạnh Phúc
Và mỗi ngày mai
là niềm Hy Vọng ngập tràn

Kalidasa

Bạn sẽ thấy đời này còn đẹp lắm

Xin hãy nở một nụ cười tươi thắm

Trao tặng người không phân biệt lạ quen

Như trăng kia vẫn sáng đẹp hơn đèn

Tỏa ánh sáng đến khắp cùng trần thế

Đừng ngần ngại và cũng đừng chậm trễ

Hãy thương người thì sẽ được người thương

Cuộc đời này tất cả chỉ vô thường

Lòng Nhân Ái Thương Yêu là vĩnh cửu

Sương Lam

hiềm của chiến tranh, cô đơn của tù tội, đớn đau của tra tấn hay vật vã của đói khát, bạn đã hạnh phúc hơn 500 triệu người trên thế giới.

Nếu bố mẹ bạn còn sống và còn hạnh phúc bên nhau thì so với thế giới trường hợp của bạn không nhiều đâu.

Và cuối cùng, nếu bạn đọc được thông điệp này thì bạn đã sung sướng hơn 2 tỷ người trên thế giới chẳng bao giờ được đọc bất cứ thứ gì cả.

Hãy nâng niu những gì trong vòng tay bạn, bởi rất nhiều người đang thèm được như bạn đấy.

(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Mời Bạn cùng xem youtube hay hay dưới đây để có thêm một chút niềm vui trong cuộc sống hiện tại khi cùng bạn bè đi làm việc cộng đồng nhé.

Xin mời bạn đọc bài viết ngắn ngắn dưới đây do người viết sưu tầm trên internet để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, Bạn nhé.

Tôi sẽ ngừng than vãn

Nếu bạn có thực phẩm để ăn, có áo quần để mặc, có một mái nhà che đầu và một nơi nghỉ qua đêm là bạn đã giàu hơn 75% thế giới này.

Nếu bạn có tiền tiêu trong ví, có tiền ban phát cho người nghèo, có tiền để dành trong ngân hàng, bạn thuộc 8% những người giàu nhất thế giới.

Nếu sáng nay bạn thức dậy thấy mình khỏe hơn ngày hôm qua một chút thì bạn đã may mắn hơn 1 triệu người không thể sống qua nổi tuần này.

Nếu bạn chưa bao giờ phải trải qua nguy

Phụ giúp làm xe hoa CDVNOR 2015

<https://www.youtube.com/watch?v=HQjKHbi8qNY>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn
Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN276-ORTB681-6315)

DỄ THƯƠNG

(Trích tuyển tập HỒI TƯỞNG DẤU YÊU, văn của nhiều tác giả, do chị Dư thị Diễm Buồn thực hiện 2015)

*

Tôi chuyển cho chàng một chuyện vui đọc được trên diễn đàn:

“Có một đôi vợ chồng đoạt giải nhất trong cuộc thi: “Gia Đình Hòa Thuận” nên được một tờ báo phỏng vấn về **bí quyết làm sao giữ được hạnh phúc gia đình trong 60 năm chung sống**. Người chồng trả lời:

-Đó là kinh nghiệm khi hai chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật. Nàng cưỡi ngựa đi dạo, khi con ngựa của cô ta vấp ngã, cô nhẹ nhàng nói:

-MỘT LẦN!

Đi một đoạn nữa, con ngựa lại vấp ngã, lần này nàng vẫn nhẹ nhàng:

HAI LẦN!

*Khi con ngựa của nàng vấp ngã lần thứ ba, nàng im lặng, rút súng ra **bắn chết con ngựa**.*

Tôi lên tiếng phản đối cách đối xử thô bạo của nàng thì nàng nhìn vào mắt tôi và nói nhỏ nhẹ:

-MỘT LẦN!

Từ đó, chúng tôi luôn luôn sống HÒA THUẬN với nhau

Chàng của tôi đọc xong, có ý kiến:

Học chưa ngôn ngữ bình dân?

Chết oan! Chưa kịp một lần than van!

Cưng nè, nếu Cưng có đếm thì đếm . . . to to cho anh nghe nha, lúc sau này tai anh hơi bị... lảng đó. Coi chừng có ngày anh... chết mà không biết a!

Chàng dễ thương, làm cả ngày tôi cứ cười hoài, lằng lằng một niềm vui mà không biết là vui gì. Vui vì chàng lúc nào cũng là một hình ảnh dễ thương trong tâm hồn tôi hay vui vì niềm lạc quan yêu đời. Dù sao nhìn xuống, tôi vẫn hạnh phúc hơn bao nhiêu người vì tôi có chàng mỗi ngày trong cuộc sống để chia sẻ và an ủi nhau.

Mà nghĩ tội nghiệp cho con ngựa quá! Không biết nó đã hiểu được tiếng người đủ để biết nghe đếm và hiểu được ý giận dữ của kẻ-sát-sinh chưa nữa?

Chàng cũng có ý kiến:

-Đây không phải là một gia đình sống hòa thuận với nhau mà là sống trong sợ hãi. Ví như người

dân Bắc Hàn, Cuba, Tàu Cộng và Việt Cộng vậy: họ yên lặng chịu đựng để mà sống với cộng sản. Yên lặng ấy không phải hòa thuận hay “hòa hợp” gì mà chỉ là yên lặng của sợ hãi. Phải chỉ đảng cộng sản chỉ là một con ngựa bất kham, sau “2 lần” tàn sát anh em: dân mình đã như người vợ kia, đem bản liền, thì đâu có bao nhiêu sinh mạng đã phải chết oan uổng và đất nước hôm nay đâu có phải rách nát và bị mất một phần vào tay nòi Hán Đổ như vậy.

Ừ nhỉ! Nếu có thể chấm điểm lại hai người này, tôi sẽ cho người chồng ấy giải thưởng về **sức chịu đựng dẻo dai và lòng kiên nhẫn bền bỉ** suốt 60 năm trời. Hạng nhì, vì hạng nhất đã có người dân các xứ cộng sản chịu đựng mất rồi! Người dân thôi, chứ đa số đảng viên cộng sản đã biến thành tư bản đỏ nhờ được “*tự do, độc lập*” đập... lộc của dân nghèo.

*

Cũng chàng, trong “một lần”, tôi hờn tính xấu hay làm lơ những điều tôi tâm sự, hai đứa ở hai đầu điện thoại của hai nơi, chàng đang trên đường lái xe đến sở đã hỏi tôi ngọt ngào:

-Em khỏe không?

-Không! Mệt lắm!

-Sao vậy?

-Hông biết!

-Em giận anh hở? Giận anh mà sao lại “hông biết”?

-Ừa!

-Em giận gì nói anh nghe đi? Anh phải biết mới năn nỉ được chứ. Mà xa quá thì anh làm sao đây? Anh coi tử vi rồi: hôm nay trời đẹp, em ngoan và chúng ta sẽ có một ngày vui.

Và thế là cho dù tôi “mệt” mấy cũng thấy “khỏe” ra ngay với sự ngọt ngào của chàng. Huệ ngay! Tôi không cần đếm một lần hay hai, ba lần chỉ cho một trí nhớ. Huệ, vì chàng đang nhắc khéo tôi câu mà chàng vẫn nói hoài:

-Anh sẽ không bao giờ giận em!

Sao mà chàng dễ thương!

Trời hôm ấy quả thật tự nhiên đẹp hẳn ra!

Từ ngày tôi thương chàng, niềm hạnh phúc của chúng tôi mỗi ngày đều có những chuyện bên lề như thế, trông có vẻ nhỏ nhoi nhưng hạnh phúc dường như đã kéo dài đến vô tận, nên dù bao nhiêu năm đã trôi qua mà lúc nào tôi cũng thấy chàng như một người yêu mới quen.

Ôm đồm nhiều giấc mơ muốn thực hiện nên cuộc sống của tôi trong một ngày 24 tiếng dường như vẫn còn thiếu. Giận nhiều: anh buồn! Giận ít: tôi...bực! Không giận: vui ngay, vì chẳng ai phải buồn hay bực chi cả.

Tình yêu tôi dành cho chàng ngày xưa là lòng tôn trọng tuyệt đối: điều gì chàng muốn, tôi sẽ chiều theo, điều gì tôi không thể chịu đựng nổi thì chàng chỉ có cơ hội đến “bắt quá tam” là tôi sẽ tỏ thái độ dứt khoát ngay. Dù thế, chúng tôi chưa từng một lần nặng lời với nhau.

Tình yêu bây giờ của chúng tôi là sự thông cảm, chia sẻ và an ủi nhau, **nhắc nhau niềm hạnh phúc mỗi ngày đang hiện hữu và được hưởng, dỗ dành nhau khi người kia phụng phịu**. Chúng tôi thường trả lời: vui! Mỗi khi hỏi nhau:

“Hôm nay cưng vui không?”.

Quả thật ai đó đã phán rất chí lý:

-“Hôn nhân là nghệ thuật sống... chung hai người mà vẫn hạnh phúc như khi sống... một mình”

Tâm hồn của mỗi người là một tòa lâu đài riêng biệt, cứ tha hồ mà bảo vệ nhưng đừng giới hạn tầm nhìn của người bạn đời là đủ thương yêu nhau hoài thôi.

Ôi! Cuộc sống này, nếu mọi người đều chỉ mất có vài phút để giận hờn nhau thế kia thôi thì thế giới quả là được chung sống hòa bình. Nhân loại đâu có những tên cuồng tín phải ôm bom tự sát mà giết hại bao dân lành vô tội. Và VN tôi đâu phải qua cảnh: vượt biên, vượt biển, bán thân, làm nô lệ cho người, tù đày, áp bức, xử bắn, cướp bóc tài sản, khủng bố tinh thần, lạm dụng quyền lực, mua danh, bán tước, mua bằng cấp, hối lộ, tham nhũng, bán nước, rước giặc vào Nhà.v.v... Quê hương tôi bây giờ không những vẫn minh thục lùi thua... thời đệ nhất thế chiến mà **bì thư còn bán chạy hơn tôm tươi** nữa. Sao kỳ vậy? Bộ cả nước đang nhớ nhung nhau mỗi ngày như tuổi trẻ mới biết yêu hay sao mà thư từ liên lạc như bướm bướm? Hay là cả nước đang nhớ những “*Khúc Ruột Ngàn Dặm*”? Hồng phải đâu! Vì bây giờ đang dạy:

Làm gì cũng phải phong bì
Bằng gì cũng dốt! Nhất nhì: chịu “chi”!
Vi Xi hoan hỷ lì xì
Đó là pháp trị: “*Đảng vì nhân dân!*”

Muốn làm bất cứ việc gì, dù nhỏ hay to, người dân đều phải biết dùng đến phong bì, bì càng nặng càng tốt, bì không cần đựng những tờ đơn với 2 hàng chữ gai mắt: “*Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam. Độc lập, tự do, hạnh phúc*” nữa mà phải có thật nhiều tiền hối lộ. Dĩ nhiên bì “*nhất trí*” phải là bì có những tờ dollars xanh xanh vì bây giờ VC không dám “*đánh cho Mỹ cút*” nữa mà là thời đại **quy Mã**, Cộng mời **Mỹ** quaròi. Bì sẽ bị hậu xét, sẽ xếp hàng dài dài nếu chỉ là những tờ đồng xã hội chủ nghĩa, dù có bao nhiêu “con số không” mà có in hình... “bác” thì cũng dễ bị... “bát” ra ngoài hơn hình các tổng thống “*đế quốc Mỹ*”

*

Một người bạn Ý hỏi tôi:

-Sao Việt Cộng tàn ác vậy?

Tôi bảo:

-Cộng sản mà hiền mới là lạ! Việt Cộng hiền thì người Việt đã không chống Cộng và chúng tôi đã trở về rồi chứ tha hương nơi đây làm chi.

Đã nói là tinh thần Quốc Gia của miền Nam Việt Nam luôn luôn có chính nghĩa mà.

Cộng sản xứ nào nắm... chính quyền thì cũng đều là... tà quyền cả!

Bốn mươi năm trôi qua rồi mà người dân vẫn muốn bỏ đi thì có gì xứng đáng để ca tụng và duy trì chủ nghĩa cộng sản ấy? Nói gì đến nhân quyền cho mệt.

Chuyên môn hô khẩu hiệu “vô sản” nhưng không có thứ tài sản gì của dân gọi là bất khả xâm phạm được với VC cả! Chúng cướp bóc trắng trợn mọi thứ! Đảng viên ai ai cũng giàu có và ăn... chơi trác táng, trong khi trẻ em nghèo, một chén bo bo cũng không có mà ăn... thật. Quả là ngậm ngùi:

Ngậm ngùi gìn giữ điều hay
Ngậm ngùi nhớ mãi tháng ngày khổ đau
Ngậm ngùi tìm đến giúp nhau

Giữ lễ trang giấy rách nhà VIỆT NAM!

Nghĩ mà “thương... hại” cho mấy ông già, mấy bà già ngày xưa “**giết giặc chống Mỹ, liệt sĩ**” liệt... **tìm** nằm vùng đã nằm... xuống cho bọn Việt Cộng!

Nghĩ mà cũng “thương... lợi” (lại) cho **những kẻ nằm vùng** chưa được nằm xuống dưới lòng đất để lãnh mấy cái huân chương và bằng tưởng thưởng của đảng: giờ này phải ra châu chực trước mấy cái trụ sở “*Ủy Ban Nhân Dân*” kêu gọi trả nhà, trả đất, trả cửa, trả chồng con.v.v... Chỉ tiếc là nằm-vùng-thật mà “kêu oan” với mấy tên nằm-vùng-điếc thì làm sao chúng nghe? Chúng cướp của và đánh dân thì giỏi thế, còn với giặc thì... chưa đánh đã chạy!

Thương thật và thương nhất là người Quốc Gia mình đã bị Việt Cộng cướp trắng tay phải bỏ lại tất cả để tìm tự do! Ra hải ngoại, **người mình tuy không ngon lành hơn ai về chuyện cơm áo, gạo tiền và lo toan cho gia đình nhưng chưa ai ngon lành hơn mình về chuyện chống Cộng**: cờ đỏ và Việt Cộng xuất hiện ở đâu là phe ta phản đối ngay, Việt gian hó hé một chút là đồng bào dẹp liền, đặc biệt là giới quân nhân Việt Nam Cộng Hòa đang ở vào “*tuổi chờ vào nhà quan*”, nổi sầu mất nước của họ mỗi ngày mỗi dài hơn trong khi tuổi đời mỗi ngày mỗi ngắn dần rồi, họ còn sợ chi nữa! Họ đã từng xông pha anh dũng khắp chiến trường, từng chiến đấu đến phút cuối cùng:

Vi sự sống cho dân: tìm chỗ chết
Đỏ, vàng luôn: phân chia rõ chiến bào
Không thể nào để mất hết vì Tàu
Sức chưa hết, trang sử hùng chưa kết!

Miền Nam Việt Nam bị bức tử chứ không thua! Mà đã không thua nghĩa là về mặt giá trị, chính nghĩa của ta luôn luôn thắng!

Vậy thì ai trong chúng ta mà chẳng mong một ngày người Quốc Gia đại thắng lợi: đời thắng lại!
Lúc ấy thì tha hồ cho người cộng sản “thành khẩn tin tưởng”:

Với sức người biển sỏi đá thành cơm
Cần chi trồng “*lúa đỏ*” mới “*thảo thơm*”?

Thêm tí mắm muối hoá chất độc hại “made in China” nữa thôi thì tên nào còn “ngoan cố” với chủ nghĩa cộng sản đủ “*ám no, hạnh phúc*” xếp hàng dài dài xuống âm phủ rồi. Lo chi “tẩy não” chúng cho mệt!

Và người Quốc Gia chúng ta, sau khi tha... Hồ từ lăng Ba Đình xuống chôn được dưới mộ, thì cũng... tha hồ mà trồng lúa vàng và ngắm hình ảnh:

Mù-u-đỏ* rụng trên sông
Thay bằng đồng lúa mênh mông rục **vàng**

Hình ảnh ấy dễ thương không, thưa Bạn?

*Mù-u-đỏ: chủ nghĩa cộng sản

*Vàng: màu của người quốc gia

CHẤT CHIU

Vị Tinh: ngọt, đắng, đầy, voi?
Làm sao giữ mãi đời đời hương thơm?
Chất chiu, săn sóc, thăm nom
Buồn vui, rồi rằm... sớm hôm chia cùng

Một lần, trong một buổi thưởng trăng của các anh chị em văn, thi, nghệ sĩ; mọi người đã hỏi nhau “*VỊ TÌNH là vị gì*”? Dù đã khéo léo tránh né, nhưng vì ánh trăng đêm ấy sáng quá nên trốn mãi cũng không thoát khỏi, rồi cũng đến lượt tôi phải trả lời cho vui:

-Mỗi một trái cây ngon đều cho ta những vị ngọt, chua, thơm... khác nhau. Vị nào ra vị ấy. Khứu giác, vị giác, thính giác và thị giác không thể nào lẫn lộn được đối với những thực khách chuyên nghiệp, nhất là nhóm nữ sinh chuyên môn khoa guốc gỗ trên các vỉa hè Sài Gòn như chúng tôi. Trừ phi lát thơm (khóm) quá chua được... phá vị bằng đĩa muối ớt cay xé hay trái xoài tượng, quả cóc dòn... được chấm trong chén nước-mắm-ớt-đường vừa ngọt, vừa cay để tạo ra vị mới.v.v... Nhưng Vị Tinh thì lại là một tổng hợp của tất cả những gì ngọt ngào, chua, cay, mặn, đắng... nhất cộng lại. Tùy theo sự đóng góp của hai-người-trong-cuộc mà mỗi tình ấy sẽ cho ra một hương vị hoàn toàn khác nhau, không cặp nào giống đôi nào bao giờ. Có thể:

-Đắng quá vì cả hai người hoặc gia đình đôi bên đều cùng tông chi ÍCH KỶ,

-Ngọt quá vì cả hai người đều... mạch nha

-Chua quá vì chàng và nàng đều mang dòng họ XÉT NÉT hay dòng họ ĐỔ... THỪA

-Và sẽ rất cay, rất đắng nếu tình yêu của họ vô phúc nảy sinh trong một miền Nam VN sau 30-4-1975.(Khô quá! Đã dặn rồi: đảng cấm! Ai biểu không nghe? Ai biểu dám yêu và ai biểu cứ ngây thơ mà tin vào các “chú”, các “bác” con cháu Vi Xi làm chi?)

Vem vào: hủy diệt tình yêu,
Bóp tròn ra méo, nhăn nheo chữa vữa
Cấm yêu thương! Học lọc lừa!
Ai chưa? Tẩy não cho chừa mới ung!

Từ sau ngày miền Nam VN rơi vào tay bạo quyền cộng sản thì chỉ riêng những cán bộ cộng sản “*trung với đảng*”* và Việt gian là được hưởng ấm no thôi, còn “*hiếu với dân*” chỉ là một phần của câu khẩu hiệu mà HCM và VC dùng để hò hét khi bắt dân chúng ăn bánh vẽ và xem đảng nhuộm đỏ tất cả. Những gì có dính dáng đến “vàng” đều bị đảng cô lập lại, người dân phải lên vùng “*kinh tế mới*” để “*biến sỏi đá thành cơm*” hoặc cạp... đất mà ăn. Dân không “lo”... ăn, hay ăn không... “no” thì chết ráng chịu, đảng không... lo, đảng... no rồi còn biết chi đến dân!

Tội cho những người lính sau bao năm chiến đấu cho tự do, đã phải chịu cảnh tù đầy khắc nghiệt của một sự trả thù phi nhân! Bao nhiêu nhân tài, bao nhiêu Người Yêu Nước đã bị một thiểu số dốt nát ngu muội đem ra giết gần hết. Đúng là một cơn quốc nạn kinh hoàng! Sự chết lờn vờn ở khắp mọi nơi, nhiều đến nỗi con người không còn biết sợ chết là gì nữa, đành phải vượt qua cái chết trước mặt để tìm lấy sự sống cho gia đình. Đâu đâu cũng chỉ thấy cảnh vượt thoát, cũng chỉ nghe tiếng khóc, lời than của sinh ly tử biệt ngút ngàn. **Người người phải đi tìm lại sự sống, trong đó có chúng tôi, những thuyền nhân chưa bao giờ quên được sự đau khổ của đồng bào còn ở lại.**

Thưa Bạn Đọc,

Ai mà không chắt chiu những ngọt ngào của vị tình.

Vậy thì những nạn nhân của CS đã phải trải qua **những đau khổ tột cùng** sẽ nhớ gì khi Bạn hỏi về những biển cố tang thương đi qua đời họ? Chắc hẳn Bạn Đọc không thể bắt họ nhớ những điều tốt đẹp rồi! Vì vậy, xin Bạn đừng bắt những chứng nhân này phải khen ngợi chế độ tàn ác, đã man áy vì họ có quyền nói lên tiếng nói phản uất từ tâm tư của bản thân họ.

Tự do xin xỏ ai cho?

Phải liều vượt chết! Rủi ro cũng đành!

Quê hương sự sống mong manh

Gian manh cộng sản, an lành sao ra?

Thi Sĩ Thanh Tâm Tuyền trong bài PHỤC SINH có một câu thơ mà người bạn của tôi rất thích:

-*“Tôi buồn chết như buồn ngủ”*.

Chị bạn của tôi là một thuyền nhân bất hạnh, từng sống trong tâm trạng ấy sau chuyến hải trình kinh hoàng của năm 1979. Chị đã từng *“buồn chết như buồn ngủ”* với lời tâm sự:

-*Chỉ cần vốc một vốc thuốc ngủ thật... to, vời một ly nước thật... đầy là tôi có thể ngủ một giấc thật... no nê, thật... say sưa, thật... an bình mà quên đi những bất hạnh ngày ngày cứ dày vò tôi đến điên đảo.*

Ở thành phố biển hiền hòa, tôi chỉ cần 15 phút đi bộ thôi là đã xuống đến biển, rồi cứ bơi ra thật xa, bơi hoài, bơi mãi cho đến khi không còn sức lực bơi trở vào bờ nữa thì buông thõng hai tay ra mà ngủ yên lành cùng... con.

Chỉ cần mở lò “gas” cho mạnh thêm một tí nữa thôi, lâu thêm vài phút nữa thôi thì tôi cũng đã... về cùng... con, cùng bạn bè...

Nhưng may cho tôi quá, thuở ấy tôi chưa từng được đọc câu thơ kia nên tôi vẫn cứ ngày ngày... buồn ngủ và buồn... đủ thứ nhưng chưa “buồn chết như buồn ngủ”. Tôi mang ơn Nhà Tôi và những người bạn hiền hòa đã vực tôi dậy, giúp tôi tìm Niềm Vui trong cuộc sống, qua những đóng góp hữu dụng cho Cộng Đồng, cho những nạn nhân của cộng sản đã mất tất cả, mất trắng tay.

*

Thật thương cho những thuyền nhân khi vượt biển thì đi cả gia đình, nhưng vào đến bờ tự do lại không còn một thân nhân nào bên cạnh:

Chuyến hải trình hóa... nhẹ

Chẳng còn ai vấn vương

Trích THÁNG TƯ TƯỞNG NIỆM, thơ Ý Nga, Dân Chủ Ca đã phổ nhạc:

<http://www.danchuca.org/128kbps/ThangTuTuongNiem.mp3> (hi-speed)

<http://www.danchuca.org/DanChuCaPhoTho.shtml>

<http://www.danchuca.org>

Qua những nạn nhân bạc phước này, tôi nhận ra rằng tôi đã may mắn hơn họ; nhờ vậy tôi thấy rõ **cuộc sống này đáng yêu biết là bao nhiêu! Từ đó, tôi tận hưởng khung trời tự do mà chúng tôi đã phải trả một giá quá đắt để có được. Tôi ao ước được dùng tiếng nói của một thuyền nhân, một nạn nhân và một chứng nhân để vinh danh sự tự do ấy, vinh danh những anh hùng của một Quân Lực VNCH đã hy sinh để bảo vệ tự do cho tuổi thơ chúng tôi được hưởng, vinh danh tất cả những Quân, Dân, Cán, Chính.v.v... đã nằm xuống với biết bao gương hy sinh dũng cảm để bảo vệ cho chính nghĩa ấy, và vinh danh tất cả những người yêu nước đã can đảm lên tiếng phản đối bạo quyền CSVN.**

Ngậm ngùi, ray rứt, xót xa

Thuyền nhân vọng quốc: Quê Cha nhớ hoài!

Bạn ơi! **Bây giờ và mãi mãi, cho dù sẽ chỉ là một Cánh én Cô Đơn tôi cũng đã tự hứa với lòng: tôi sẽ mãi mãi bay tiếp đoạn đường Ngược Gió này, cùng với dòng văn chương lưu vong hải ngoại, để hỗ trợ tinh thần cho anh chị em yêu nước quốc nội tìm lại một Mùa Xuân cho dân tộc chúng ta.**

*

Thù VC thì ai có thể “xóa bỏ” được dễ dàng?

Bút mực nào có thể tả hết được những đau khổ của họ đã trải qua?

Những người thân bị chết oan uổng nào của họ có thể sống trở lại để trùng phùng cùng vợ con?

Hai người bạn học cùng trường của chúng tôi thời trung học, một đôi tình nhân của Sài Gòn với lứa tuổi 20, đã phải xa cách nhau mấy chục năm trời vì một Xã-Hội-Không-Cho-Phép-Con-Người-Yêu-Nhau, bây giờ họ tình cờ vừa tìm ra nhau và họ đang hưởng hạnh phúc bên nhau trên đất mới. Người bạn thuyên nhân này đã tâm sự:

-Anh ấy không là gì, tôi cũng chẳng là chi trong một xã hội đỏ những hận thù.

*Chúng tôi đã gặp nhau sau ngày mất miền Nam VN, chúng tôi hiểu nhau, yêu nhau và thông cảm nhau vì hai gia đình cùng chung một thân phận bị VC ghép vào “thành phần phản động cần theo dõi”. Tình yêu của chúng tôi như một đóa hoa vàng vụng dại non nớt, đã ra đời trong một mảnh đất vừa bị nhuộm đỏ, trong hoàn cảnh xã hội mới, với những chết chóc, với những “cải tạo, nhồi sọ, bắt bớ, cướp bóc, giam cầm.v.v...” đến rợn người. Một Xã-Hội-Không-Được-Yêu, mặc dù những tên “Đầy tớ Của Nhân Dân” này cứ ra rả suốt ngày đình tai nhức óc dạy “Chủ” của chúng phải biết rập khuôn: “Yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa!”. **Chế độ vong bản và vô nhân ấy đã dồn tất cả chúng tôi đến bước đường cùng nên người người đã quyết định bỏ nước mà đi. Sau 4 năm sống mà như đã chết, gia đình chúng tôi cũng trôi theo dòng người ấy lưu lạc khắp bốn phương trời; cha, mẹ, anh, chị, em mỗi người một nơi.***

*Xa anh ấy, tôi mang trong tâm hồn tình yêu của anh với bao nhiêu kỷ niệm đẹp của tuổi thanh xuân. Chúng tôi lạc mất nhau mấy mươi năm trời. Tôi đến được bến bờ tự do nhưng lại mất đi những người thân và tôi sống bơ vơ, lạc lõng một mình nơi xứ người. **Và gia đình anh ấy trong tay đảng, cũng mất đi người cha, người chồng mang “tội” yêu nước và bị giết một cách tức tưởi.** Nhiều năm sau, anh ấy mới thoát được nhờ diện đoàn tụ gia đình. Hai phương trời hai người, không một ai biết tin gì về nhau cả, cứ tìm nhau hoài trong vô vọng, rồi mấy chục năm sau tình cờ gặp lại nhau. Chao ơi! Hai đứa ở hai nơi khác nhau, vẫn chắt chiu một mối tình, vẫn nghĩ về nhau và dường như là đã... chờ đợi nhau để có được cả một “tuổi thu” cùng hưởng hạnh phúc bên nhau, săn sóc và an ủi nhau cho hết đoạn đời còn lại. Thật may là chúng tôi vẫn còn có nhau, vẫn yêu thương nhau tha thiết như ngày đầu, dù bây giờ những đau khổ đã sàng lọc chúng tôi thành hai người với hai nhân sinh quan không cùng chung một tư số về lập trường chính trị, nhưng mẫu số chung của chúng tôi vẫn rất rõ ràng: **không thể chấp nhận cộng sản.***

Tuổi 50 sẽ qua đi, tuổi 60 sẽ đến và tuổi mấy mươi còn lại có sá gì khi họ có nhau. Mãi mãi từ nay họ sẽ rất hạnh phúc bên nhau với tình yêu của tuổi 20 vừa được tiếp nối. Thật là mừng cho họ! Chúc phúc cho hai người họ vẫn còn có nhau:

Không ngờ kẻ trước, người sau
Có ngày sánh bước bên nhau đồng hành.
Không ngờ phiêu bạt loanh quanh
Hoa Vàng lại óng ánh Cành Yêu Thương.

Mừng cho họ, chàng của tôi đùa rằng:

-Em có mừng khi em không phải cô đơn như cô bạn? Em có vui khi có anh không?

Tôi thì thầm:

“Mừng nhiều! Vui lắm!

Hãy giữ em cho thật chặt, đừng để mình lạc nhau như họ!

Hãy chia với em niềm đau CHUNG của đồng bào, đừng để em đi một mình thui thủi buồn tênh nha anh!

Hãy yêu em ít hơn yêu Quê Hương, ít hơn yêu dân tộc mình nhưng hãy thương em nhiều hơn em thương anh!

Hãy bay cùng em trong tư tưởng, cùng chia nhau những ngọt bùi, đắng cay của đời sống.

*Hạnh phúc biết bao khi chúng ta được đồng hành bên nhau, thông cảm cho nhau suốt đoạn đời còn lại. Anh đừng dừng lại vui chơi quá lâu ven đường, vì **thời gian không thể dừng lại chờ ta nghỉ ngơi hay rong chơi một mình khi quê hương vẫn cứ mãi tối tăm.***

Hãy cùng em thắp lên triệu triệu ngọn nến tưởng niệm những Chi-Sĩ-Yêu-Nước sau ngày mất miền Nam VN, những người Tử-Tù-Không-Án đã bị xử bắn, bị vùi thây một cách oan ức dưới bàn tay của lũ bạo quyền, dù trái tim họ đã dâng trọn cho quê hương mình, những người cha bị tù đầy khổ sai đã nằm xuống trong niềm uất hận, những Chiến Sĩ đã từng bị VC xúi giục dân ném đá khi họ đi qua bao thôn làng với ánh mắt sầu thảm, những người chồng bị đem ra giết chỉ còn kịp nhắn gửi vài dòng về nhà, (sau một thời gian dài xa cách vợ dại, con thơ) bằng vài dòng tuyệt mệnh bắt đầu bằng một mệnh đề nghe chua xót tận tâm can:

“Hôm nay là ngày giỗ của anh...”

*

Bạn ơi!

Chữ Tình vời vĩnh thương yêu
Đủ điều khó dễ. Chết chiu thì còn!

Dù bao năm, vẫn sắt son

Đã thương, thương mãi, hao mòn được đâu.

Một người bạn thân của tôi đã nói:

-“Tình yêu không làm cho ai khổ cả! Chỉ có con người mới làm khổ nhau thôi!”

Tôi cũng thấy thế. Tình yêu nào thì cũng rất đẹp! Tình yêu nào cũng đem lại cho con người những giây phút lâng lâng hạnh phúc rất tuyệt vời. **Chúng ta không là loài bất nhân, tàn ác như cộng sản (những kẻ không hết biết tình yêu là gì) thì xin hãy yêu thương nhau, đùm bọc nhau nơi xứ người, để cùng góp tay nhau làm đẹp cho đời và giữ gìn thể diện cho Cộng Đồng chúng ta và đừng quên yêu thương cội nguồn, hỗ trợ cho Đại Cuộc, hướng về quê hương, nơi vẫn còn những đồng bào khốn khổ chúng ta đang oằn oại bên kia bờ đại dương.**

Thưa Bạn,

Vì con người cộng sản không có tình yêu nên chúng không biết trân quý, không hiểu yêu thương là gì. Với chúng chỉ có cướp đoạt, chém giết và hưởng thụ.

Nếu tập thể những CHIẾN SĨ VNCH giỏi tài thao lược quân sự nhất nhì Đông Nam Á khi xưa đã không bị VC tiêu diệt sau ngày mất miền Nam VN thì thử hỏi ngày nay đất nước có rơi vào tay giặc Hán không? Tôi chắc chắn là không bao giờ! Nếu Bạn không tin, xin hãy lật lại tất cả những trang Quân Sử Hào Hùng của họ mà xem!

Tôi luôn luôn hãnh diện khoe với bạn bè người Ý và người Canadian của tôi rằng: **người lính VNCH là những người lính đáng kính trọng nhất thế giới: dù bị đồng minh bỏ rơi, họ vẫn chiến đấu vì tự do cho đồng bào của họ, chiến đấu anh dũng cho đến phút cuối cùng! Họ đã yêu thương đồng bào hơn chính cả bản thân của họ. Đó chính là một tình yêu lớn nhất cần phải được nhắc nhở và vinh danh đời đời!**

Làm dân phải quý Nước Non

Tri ân Chiến Sĩ đã tròn chí trai

Hồn oan biết tỏ cùng ai

Tà quyền, chính nghĩa; hèn, oai đã tường!

Nhé Bạn./.

* "Quân đội ta trung với Đảng, hiếu với dân, sẵn sàng chiến đấu hy sinh vì độc lập, tự do của Tổ quốc, vì chủ nghĩa xã hội. Nhiệm vụ nào cũng hoàn thành, khó khăn nào cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng" - đó là lời Hồ Chí Minh "khẳng định bản chất cách mạng của Quân đội nhân dân Việt Nam"

KHÔNG NHÀ THƠ MÀ THƠ TRONG NHÀ

Nửa hư, nửa thực mình trêu nhau
Chẳng có "nhà thơ", chỉ ngọt ngào
Diêm ảo cùng thơ, tình gắn bó
Nhà mình, mình ở với trăng sao.

Á Nghi, 2-6-2015

NHẮC LÁ ME BAY

Lời anh ngộ nghĩnh đáng yêu
Ví von, ẩn dụ... Ráng chiều cũng mê!
Đẹp sao là một lối về
Có chàng đứng đón. Thương ghê Sài Gòn!
Lá me năm ấy vẫn còn
Roi roi, lượn lượn nỉ non ngọt tình./.

Á Nghi, 2-6-2015

THƠ LÀ GÌ ?

Thơ giống như Chân Lý
Nhưng không phải giáo điều
Thoát ra ngoài lý trí
Vì nó là Tình Yêu

SẮC HƯƠNG

Thoảng hương nhè nhẹ ngọt ngào
Hoa cau, hoa bưởi...? Hoa nào vườn sau?
Hồng, vàng, tím, trắng phau phau...
Làm anh nhớ quá: hương, màu môi em.

Á Nghi, 2-6-2015

THƯƠNG ƠI CÔ BÉ!

Guốc mang mộc mạc ngày xuân
Ngón chân trắng nõn, ngại ngần chông
chênh
Áo dài hai vạt trắng tinh
Qua cầu lắc léo, thỉnh linh bám anh
Móng tay trong vắt, mỏng manh
Tiêu thư nho nhỏ, xinh xinh, thẹn, cười.

*

Vào trong lớp học có người

Thơ cuộn tròn cảm xúc
Tĩnh lặng như thiên nhiên
Nó là niềm hạnh phúc
Như thiền sư toạ thiền

Thơ phải là sáng tạo
Như những Mạn Đà La
Sóng đẩy-xô-bôi-xoá
Vẫn như trăng toả ra...

Thơ từ những con chữ
Nhưng vẫn là vô ngôn
Cũng giống như cơn gió
Như chim bay khoáng không

Thơ như những con số
Trên mặt chiếc đồng hồ
Mặc thời gian hiển lộ
Kim phút, giờ nhấp nhô

Thơ với người thi sĩ
Như trăng chiếu nước trong
Cành cây là ngũ uẩn
Che kín khoảng trời Không

Thơ là tình yêu, tuyệt
Dù diễn tả cách nào
Nó vẫn là cọng tuyết
Lấp lánh trên cành đào

Kiều Mộng Hà
June 02-2015

Nhớ ơi là nhớ quá trời tay thon
Thương ơi là ngón chân tròn!
Tiểu thư có biết hoàn hồn giùm không?
Á Nghi, 2-6-2015

ĐA GIÁC

Góc riêng thế giới nhưng thơ
Có anh mỗi sáng tinh mơ gọi tìm.
Cộng thêm một góc êm đềm
Mỗi đêm lời chúc êm êm ngọt ngào.
Thơm lừng góc nhớ anh vào.
Góc vui kín đáo biết bao mạch trào.
Góc thương tỏa sáng trăng sao
Chiều nao gánh lúa, bờ ao anh chờ
Góc thẹn thùng, phút ngẩn ngơ.
Góc tình ái viết bài thơ cho chàng.
Góc quên, anh nhắc thuốc thang.
Góc chung lấp lánh chàng nàng nụ hôn.
Góc vương tiếng hát đầu thôn
Nhạc tình lãng mạn hớp hồn trái tim./.
Á Nghi**2-6-2015